

MIESIĘCZNIK SPOŁECZNOŚCI AKADEMICKIEJ

Uniwersytet Zielonogórski

8 |256|

LISTOPAD 2018

STRONA 5

Komunikat MNiSW
o reprezentowanej dyscyplinie
i dotyczący liczby N

STRONA 8

Kształcenie doktorantów
– najczęściej zadawane pytania

FOT. MNiSW

KIDN KONSTYTUCJA DLA NAUKI

W numerze:

STRONA 16

50 lat kierunku *budownictwo* w Zielonej Górze

STRONA 20

10-lecie kierunku *architektura*

STRONA 23

22 października 2018 r. prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą Uniwersytetu Zielonogórskiego - prof. Giorgi Melikidze i prorektor ds. współpracy międzynarodowej Neijiang Normal University - prof. Huang Hui (Chiny) podpisali umowę o współpracy pomiędzy uczelniami

STRONA 24

Rok 2018, w którym mija dwadzieścia lat od śmierci Zbigniewa Herberta, został ogłoszony przez Sejm Rokiem Herberta. W rocznicowe wydarzenia zaangażował się Uniwersytet Zielonogórski reprezentowany przez prof. Małgorzatę Mikołajczak

STRONA 15

Centrum Energetyki Odnawialnej (CEO) UZ zostało laureatem Polskiej Nagrody Inteligentnego Rozwoju 2018 w kategorii INNOWACJE W OZE, za realizację projektu „Fotowoltaiczny panel z układem odbioru energii cieplnej”

STRONA 34

Część wspólna. Jarek Jeschke – Stanisław Ryszard Kortyka 19 IX-21 X 2018, Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze, Galeria Nowy Wiek, kurator wystawy: Leszek Kania

Kolejna edycja Akademii ADB na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego

STRONA 43

Październik był wyjątkowym miesiącem dla reprezentacji Ju-Jitsu AZS UZ. Zawodnicy sekcji zdobyli czołowe lokaty podczas Mistrzostw Polski Kata Ju-Jitsu Parami, Mistrzostw Polskiej Akademii Ju-Jitsu (złoto i brąz) oraz Mistrzostw Europy Ne-Waza i Fighting (srebro)

W numerze:

DARIA KORONA / Z obrad Senatu	4
DARIA KORONA / Zarządzenia JM Rektora	4
Komunikat MNiSW o reprezentowanej dyscyplinie i dotyczący liczby N	5
Kształcenie doktorantów – najczęściej zadawane pytania	8
Nowe profesury:	
Prof. dr hab. inż. Jakub Marcinowski	11
Prof. dr hab. Jarosław Dziecielewski	13
Laury dla CEO	15
WOJCIECH ECKERT, MAREK DANKOWSKI / 50 lat kierunku budownictwo w Zielonej Górze	16
BOGUSŁAW WOJTYSZYN / 10 lat kierunku architektura	20
EWA SAPEŃKO / Umowa z chińskim uniwersytetem	23
ROK HERBERTA – 20. Rocznica śmierci Poety	24
EWA SAPEŃKO / Medal za zasługi dla Politechniki Rzeszowskiej	25
PAP - Nauka w Polsce / NCBJ: izomery pierwiastków superciężkich mogą być znacznie bardziej stabilne niż dotąd sądzono	26
STANISŁAW R. KORTYKA / DYPLOMY 2018 malarstwo	28
Sukcesy uniwersyteckich spółek	30
WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE	
Wydział Artystyczny	31
Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska	42
Wydział Ekonomii i Zarządzania	48
Wydział Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki	52
Wydział Humanistyczny	57
Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii	59
Wydział Nauk Biologicznych	59
Wydział Prawa i Administracji	59
Wydział Zamiejscowy w Sulechowie	62
ZE SPORTU AKADEMICKIEGO	63
DONATA WOLSKA / Rzeczy, których nie wyrzucim	65
EWA POPIŁKA / Nowości wydawnicze	65
BB UZ ma 20 lat!	68

Konstytucja dla Nauki w praktyce

[...] Termin składania oświadczeń o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie mija już 30 listopada br. Muszą je złożyć zarówno osoby prowadzące działalność naukową, jak i osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej, zatrudnione na podstawie stosunku pracy w danym podmiocie. W praktyce złożenie oświadczenia ma znaczenie przede wszystkim w przypadku osób prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, ponieważ to ich dorobek będzie uwzględniany w ewaluacji jakości działalności naukowej i to one będą brane pod uwagę w algorytmie podziału środków z subwencji na utrzymanie i rozwój potencjału badawczego. Oświadczenie w przypadku osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej jest istotne w kontekście wyborów do Rady Doskonałości Naukowej.

Natomiast oświadczenie upoważniające do zaliczenia do liczby pracowników prowadzących działalność naukową dla celów ewaluacji jakości działalności, składają wyłącznie pracownicy prowadzący działalność naukową (zatrudnieni na podstawie stosunku pracy w tym podmiocie). Takie upoważnienie można złożyć tylko w jednym podmiocie. [...]

Komunikat MNiSW w sprawie oświadczeń o reprezentowanej dyscyplinie i dot. liczby N publikujemy na str. 5.

esa

REDAKTOR NACZELNA
Ewa Sapeńko

WSPÓLPRACA

Anetta Barska, Tomasz Belica, Marek Dankowski,
Pola Kuleczka, Paulina Komorowska-Birger,
Małgorzata Kozłowska, Katarzyna Kwiecień-Długosz,
Marek Lemański, Joanna Markiewicz-Stanny, Magdalena Steciąg,
Joachim Syga, Janina Wallis

PROJEKT GRAFICZNY
Lucyna Andrzejewska

LAMANIE KOMPUTEROWE
Lucyna Andrzejewska, Mamert Janion

WYDANIE INTERNETOWE
<http://www.uz.zgora.pl/miesiecznikUZ.html>
opr. Krzysztof Jarosiński

ZDJĘCIA
Kazimierz Adamczewski

Wyrażone opinie są osobistymi przekonaniami autorów i nie zawsze są zgodne ze stanowiskiem kolegium, zespołu redakcyjnego i kierownictwa uczelni. Zachęcamy do wypowiedzi polemicznych. Redakcja zastrzega sobie prawo nadawania tekstom własnych tytułów, ich skracania i adustacji; materiałów nie zamówionych nie zwracamy. Za zamieszczane informacje odpowiedzialność ponoszą ich autorzy.

Nakład: 500 egz.

Druk: Zakład Poligrafii Uniwersytetu Zielonogórskiego

UNIWERSYTET
ZIELONOGÓRSKI

R E D A K C J A

ul. Licealna 9

65-417 Zielona Góra

tel. 68 328 2593, ~2592

miesiecznikUZ@uz.zgora.pl

Z OBRAD SENATU

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego na zwyczajnym posiedzeniu w dniu 26 września 2018 r. podjął następujące uchwały:

Nr 283 zmieniająca uchwałę nr 458 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu studiów na Uniwersytecie Zielonogórskim.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 283 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 284 zmieniająca uchwałę nr 44 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie uchwalenia regulaminu studiów podyplomowych.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 284 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 285 zmieniająca uchwałę nr 45 Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie uchwalenia regulaminu organizacyjnego studiów podyplomowych.
Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 285 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 286 zmieniająca uchwałę nr 19 Senatu Uniwersytetu

Zielonogórskiego z dnia 26 października 2016 r. w sprawie powołania Komisji ds. kształcenia.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 286 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 287 w sprawie w sprawie zniesienia kierunku studiów pierwszego stopnia *technologia żywności i żywienie człowieka* prowadzonego na Wydziale Zamiejscowym w Sulechowie.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 287 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 288 w sprawie wyrażenia opinii dotyczącej rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem akademickim mianowanym na czas nieokreślony.

Senat podjął uchwałę nr 288 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 289 w sprawie opinii dotyczącej zmian w strukturze organizacyjnej Wydziału Lekarskiego i Nauk o Zdrowiu.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 289 z dnia 26 września 2018 r.

Nr 290 w sprawie określenia wzorów umów o warunkach odpłatności za studia lub usługi edukacyjne.

Senat jednogłośnie podjął uchwałę nr 290 z dnia 26 września 2018 r.

ZARZĄDZENIA JM REKTORA

JM Rektor wydał następujące zarządzenia:

Nr 55 z dnia 17 września 2018 r. w sprawie odstąpienia od ogłoszenia konkursów dotyczących stypendiów dla studentów i doktorantów.

Nr 56 z dnia 17 września 2018 r. zmieniające zarządzenie nr 40 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie limitów przyjęć na studia wyższe w roku akademickim 2018/2019.

Nr 57 z dnia 17 września 2018 r. zmieniające zarządzenie nr 22 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 27 kwietnia 2018 r. w sprawie kalendarza rekrutacyjnego na studia wyższe w roku akademickim 2018/2019.

Nr 58 z dnia 25 września 2018 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu pomocy materialnej dla studentów Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nr 59 z dnia 25 września 2018 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu pomocy materialnej dla doktorantów Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nr 60 z dnia 25 września 2018 r. zmieniające zarządzenie nr 38 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie limitów przyjęć na studia doktoranckie w roku akademickim 2018/2019.

Nr 61 z dnia 26 września 2018 r. w sprawie struktury organizacyjnej Wydziału Lekarskiego i Nauk o Zdrowiu.

Nr 62 z dnia 27 września 2018 r. zmieniające zarządzenie nr 106 Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego z dnia 5 grudnia 2016 r. w sprawie powołania Uczelnianej Rady ds. Jakości Kształcenia.

Nr 63 z dnia 1 października 2018 r. w sprawie wysokości opłat za świadczone usługi edukacyjne związane z prowadzonymi studiami podyplomowymi.

Nr 64 z dnia 1 października 2018 r. w sprawie kalendarza rekrutacji uzupełniającej na kierunek lekarski na semestr zimowy w roku akademickim 2018/2019.

Daria Korona
Biuro Prawne

TEKSTY UCHWAŁ I ZARZĄDZEŃ DOSTĘPNE SĄ NA STRONIE INTERNETOWEJ UNIwersytetu Zielonogórskiego
POD ADRESEM: <http://www.uz.zgora.pl/ap/>

KIDN KONSTYTUCJA DLA NAUKI

KOMUNIKAT MNISW

O REPREZENTOWANEJ DYSCYPLINIE I DOTYCZĄCY LICZBY N

30 października 2018

Po wejściu w życie Konstytucji dla Nauki pracownicy, których działalność jest związana z prowadzeniem działalności naukowej, muszą przypisać się do dziedzin i dyscyplin określonych w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. 1818). Pod wyrażeniem „działalności związanej z prowadzeniem działalności naukowej” rozumiemy aktywność obejmującą badania naukowe, prace rozwojowe oraz twórczość artystyczną.

Podstawowym narzędziem w tym procesie są dwa oświadczenia:

- oświadczenie o reprezentowanej dziedzinie nauki lub sztuki i dyscyplinie naukowej lub artystycznej,
- oświadczenie upoważniające podmiot zatrudniający do zaliczenia pracowników do liczby pracowników prowadzących działalność naukową, tzw. **liczby N**.

Oświadczenia są składane na potrzeby wynikające z przepisów nowej ustawy, związane przede wszystkim z ewaluacją jakości działalności naukowej, podziałem środków z subwencji na utrzymanie i rozwój potencjału naukowego oraz wyłanianiem niektórych gremiów (m.in. Rady Doskonałości Naukowej).

Dla ułatwienia procesu przypisywania się pracowników do dziedzin i dyscyplin wynikających z nowej klasyfikacji przedstawiamy Państwu odpowiedzi na najczęściej zada-

wane pytania związane z procesem przypisywania się pracowników do dyscyplin.

Przykłady oświadczeń znajdują się na stronie: <http://konstytucjadlanauki.gov.pl/komunikat-w-sprawie-oswiadczen>

___**Jakie przesłanki należy uwzględnić, wskazując dyscypliny naukowe?**

Oświadczenie o reprezentowanych dyscyplinach naukowych składa się, biorąc pod uwagę:

___ostatnio uzyskany stopień naukowy, stopień w zakresie sztuki lub tytuł profesora

lub

___aktualny dorobek naukowy lub artystyczny.

Ponadto, istotną wskazówką przy wyborze dyscyplin jest część uzasadnienia do rozporządzenia ws. wykazu dziedzin i dyscyplin, która wskazuje m.in. na zakres poszczególnych dyscyplin odniesiony do dotychczasowej klasyfikacji obszarów, dziedzin i dyscyplin.

Dodatkowe informacje:

___informacja w formie zestawienia tabelarycznego (do pobrania)

___informacja „Nowe rozporządzenie ws. dyscyplin - to rzetelna ocena badań naukowych” (20.09.2018 r.)

___cały tekst uzasadnienia znajduje się na stronie RCL

Podstawa prawna:

Art. 343 ust. 9 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1668)

___**Kiedy po raz pierwszy należy złożyć oświadczenia?**

Oświadczenie o reprezentowanej dziedzinie nauki lub sztuki i dyscyplinie naukowej lub artystycznej należy złożyć po raz pierwszy **do 30 listopada 2018 r.**

Oświadczenie upoważniające do zaliczenia do liczby pracowników prowadzących działalność naukową dla celów ewaluacji jakości działalności naukowej należy złożyć po raz pierwszy **do 31 grudnia 2018 r.**

Terminowe złożenie oświadczeń jest szczególnie istotne, ponieważ kierownicy podmiotów muszą sprawozdać do systemu POL-on **do 15 stycznia 2019 r.** informacje dotyczące m.in. dwóch tych oświadczeń.

Podstawa prawna:

Art. 219 ust. 11 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669)

Art. 219 ust. 10 ww. ustawy

Art. 219 ust. 5 ww. ustawy

___**Kto powinien złożyć oświadczenia?**

Oświadczenie o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie składają zarówno osoby prowadzące działalność naukową, jak i osoby biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej, zatrudnione na podstawie stosunku pracy w danym podmiocie. W praktyce złożenie oświadczenia ma znaczenie przede wszystkim w przypadku osób prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, ponieważ to ich dorobek będzie uwzględniany w ewaluacji jakości działalności naukowej i to one będą brane pod uwagę w algorytmie podziału środków z subwencji na utrzymanie i rozwój potencjału badawczego. Oświadczenie w przypadku osób biorących udział w prowadzeniu działalności

naukowej jest istotne w kontekście wyborów do Rady Doskonałości Naukowej.

Natomiast **oświadczenie upoważniające do zaliczenia do liczby pracowników prowadzących działalność naukową dla celów ewaluacji jakości działalności**, składają wyłącznie pracownicy prowadzący działalność naukową (zatrudnieni na podstawie stosunku pracy w tym podmiocie). Takie upoważnienie można złożyć tylko w jednym podmiocie.

Podstawa prawna:

Art. 343 ust. 7 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669)

Art. 265 ust. 5 ww. ustawy

___**Jakie jest rozróżnienie pomiędzy osobami prowadzącymi działalność naukową, a biorącymi udział w prowadzeniu działalności naukowej?**

Osoba prowadząca działalność naukową to pracownik, który prowadzi badania naukowe, prace rozwojowe lub działalność w zakresie twórczości artystycznej (opisane szerzej w art. 4 ustawy). Jest nią w rozumieniu ustawy **nauczyciel akademicki zatrudniony w grupie stanowisk badawczych lub badawczo-dydaktycznych oraz pracownik instytutu naukowego PAN lub instytutu badawczego zatrudniony na stanowisku pracownika naukowego**. Taka osoba jest zobowiązana do złożenia oświadczenia o reprezentowanej dyscyplinie/reprezentowanych dyscyplinach (na podstawie art. 343 ust. 7) oraz oświadczenia o zaliczeniu do liczby N w co najmniej jednej z reprezentowanych dyscyplin (na podstawie art. 265 ust. 5).

UWAGA! W przypadku, gdy dana osoba jest zatrudniona na takim stanowisku w **więcej niż jednym podmiocie**, jest zobowiązana do złożenia oświadczenia o zaliczeniu do N w jednym z tych podmiotów. Będzie więc zaliczana do liczby N w tym jednym podmiocie, natomiast jej wybrane osiągnięcia będą uwzględniane także w ewaluacji w podmiocie, w którym jest zatrudniona na drugim (lub kolejnym) etacie i prowadzi tam działalność naukową. Ustawa nie wyklucza możliwości złożenia oświadczeń także przez pracowników uczelni i instytutów, zatrudnionych na innych niż ww. stanowiska, jeżeli faktycznie prowadzą oni działalność naukową (opisaną w art. 4 ustawy) i posiadają w tym zakresie osiągnięcia będące przedmiotem ewaluacji.

Osoba biorąca udział w prowadzeniu działalności naukowej to pracownik pełniący funkcje pomocnicze w stosunku do osób prowadzących działalność naukową i nieposiadająca własnych (samodzielnych) osiągnięć naukowych lub artystycznych. Aktywność osób biorących udział w prowadzeniu działalności naukowej w danej dyscyplinie nie jest objęta ewaluacją jakości działalności naukowej. Pracownicy ci jednak posiadają czynne i bierne prawo wyborcze w wyborach do Rady Doskonałości Naukowej, pod warunkiem, że mają stopień doktora habilitowanego.

___**W jaki sposób powinny być sprawozdawane informacje o udziale czasu pracy w dyscyplinie i w jakim celu są one wykorzystywane?**

W odniesieniu do osób, które złożyły w danym podmiocie oświadczenie o reprezentowaniu dwóch dyscyplin i w co

najmniej jednej z nich prowadzą działalność naukową, konieczne jest wskazanie informacji o udziale czasu pracy w dyscyplinie. Informacje te wprowadzane są do POL-on przez rektora lub dyrektora instytutu (tylko kierownik podmiotu jest uprawniony do określenia tego udziału) i nie są obowiązkowym elementem oświadczenia składanego przez pracownika. Dobrą praktyką będzie jednak uzgadnianie tego wymiaru między pracodawcą a zainteresowanym pracownikiem przed zaraportowaniem informacji o udziale czasu pracy. **Ministerstwo przewiduje, że informacje o udziale czasu pracy w dyscyplinie będą podawane z dokładnością do ¼, w związku z czym są możliwe dwie relacje: 50/50 oraz 75/25.**

Informacje o udziale czasu pracy w dyscyplinie będą uwzględniane w algorytmie podziału środków z subwencji na utrzymanie i rozwój potencjału badawczego oraz na potrzeby ewaluacji jakości działalności naukowej. W przypadku ewaluacji, dane te będą wykorzystywane do wyliczania liczby N oraz limitu publikacji autorstwa danego pracownika, uwzględnianych w ewaluacji. Co do zasady, w ramach ewaluacji podmiot systemu szkolnictwa wyższego i nauki będzie mógł zgłosić maksymalnie 4 publikacje autorstwa **jednego pracownika** (nie licząc dodatkowego ważenia w przypadku publikacji wieloautorskich), ale przy założeniu, że dana osoba prowadzi działalność naukową w jednej dyscyplinie i jest zatrudniona na pełen etat. Liczba publikacji jednego pracownika, możliwych do zgłoszenia przez podmiot podlega dodatkowemu ważeniu w zależności od wymiaru czasu pracy oraz udziału czasu pracy w dyscyplinie w przypadku osób reprezentujących dwie dyscypliny.

WAŻNE! W związku z tym, że istotna liczba naukowców prowadzi działalność na styku różnych dyscyplin i będzie wskazywała w oświadczeniu dwie dyscypliny, przewidziano dla nich dodatkowe rozwiązanie. Będzie ono przydatne w sytuacji, w której jedna z tych dyscyplin nie podlega ewaluacji (z uwagi na niespełnianie warunku, o którym mowa w art. 265 ust. 4 ustawy - zatrudnianie według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego rok przeprowadzenia ewaluacji co najmniej 12 pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie).

W takim przypadku, liczba publikacji pracownika wykazywana w ewaluacji w ramach drugiej dyscypliny podlegającej ocenie, będzie większa o 25 punktów procentowych niż wynikłoby to z samego uwzględnienia udziału czasu pracy w tej dyscyplinie. Przykładowo, jeśli pracownik prowadzi działalność naukową w dyscyplinie x i y, udział jego czasu pracy w obu dyscyplinach wynosi odpowiednio 25% i 75%, a tylko dyscyplina y podlega ewaluacji, wówczas limit publikacji zgłaszanych do ewaluacji w ramach dyscypliny y, będzie wyliczany tak, jakby naukowiec poświęcał cały swój czas pracy w ewaluowanej dyscyplinie.

___**Czy wskazanie konkretnych dyscyplin w oświadczeniach stanowi ograniczenie w kontekście postępowania awansowych?**

Nie. W tym zakresie ustawa jednoznacznie przesądza o odrębności oceny instytucjonalnej i oceny indywidualnego dorobku w ramach postępowania awansowych, co jest istotne zwłaszcza dla osób prowadzących działalność na-

ukową na styku kilku dyscyplin. Oświadczenia są składane w celach, które są określone w przepisach ustawy i rozporządzeń, a związane są przede wszystkim z ewaluacją jakości działalności naukowej, podziałem środków finansowych z subwencji oraz wyłanianiem niektórych gremiów. **Reprezentowanie konkretnej dyscypliny na mocy złożonego oświadczenia nie jest rozstrzygające w kontekście możliwości ubiegania się o stopień czy tytuł profesora.** Kandydat do stopnia doktora habilitowanego powinien przede wszystkim posiadać „w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny”, a kwestia spełnienia tego warunku będzie przedmiotem oceny recenzentów. **Brak jest podstaw prawnych, aby zakwestionować możliwość ubiegania się o stopień w określonej dyscyplinie tylko na podstawie niezgodności dyscypliny wynikającej z oświadczenia z dyscypliną wskazaną we wniosku o nadanie stopnia.**

___**Czy kolejność wskazanych dyscyplin reprezentowanych przez pracownika w oświadczeniu, o którym mowa w art. 343 ust. 7, jest istotna?**

Z prawnego punktu widzenia nie ma to znaczenia, jednak kolejność wskazanych dyscyplin jest wskazówką dla Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, jak domyślnie mają być przyporządkowywane osiągnięcia naukowe lub artystyczne pracownika prowadzącego działalność naukową w dwóch dyscyplinach. W ten sposób z uwagi na to, że większość osiągnięć zostanie już przyporządkowana do właściwej dyscypliny, sprawozdawcy będą zobowiązani do skorygowania jedynie części osiągnięć, co będzie dla nich istotnym obciążeniem. W przeciwnym wypadku, musieliby oni przypisywać wszystkie osiągnięcia po kolei. Aby jak najbardziej ułatwić pracę sprawozdawcom, **jako pierwszą sugeruje się wskazać dyscyplinę, w której przewidywana jest większa liczba osiągnięć naukowych, lub w której udział czasu pracy będzie większy.**

___**Czy pracownicy naukowci będą dodatkowo upoważniać zatrudniające ich podmioty do wykazywania w ramach ewaluacji konkretnych publikacji?**

Tak, naukowcy składają oświadczenie upoważniające dany podmiot do zaliczenia ich osiągnięć w ramach ewaluacji w poszczególnych dyscyplinach. Informacje wynikające z tych oświadczeń nie są zawarte w pakiecie danych, które muszą być sprawozdane do 15 stycznia 2019 r. **Dodatkowe wyjaśnienia wraz z przykładami oświadczeń zostaną uwzględnione w nowym przewodniku po ewaluacji jakości działalności naukowej, który zostanie opracowany po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ewaluacji.**

Podstawa prawna:

Art. 265 ust. 13 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz. 1669)

Źródło: <http://konstytucjadlanauki.gov.pl/komunikat-w-sprawie-oswiadczen>

KSZTAŁCENIE DOKTORANTÓW ODPOWIEDZI NA NAJCZĘŚCIEJ ZADAWANE PYTANIA

DOTYCZY OBECNYCH DOKTORANTÓW

___Czy stypendia doktorantów, którzy studiują na starych zasadach, będą podlegały oskładkowaniu lub opodatkowaniu?

Nie. Stypendia doktoranckie otrzymywane przez doktorantów, którzy rozpoczęli studia doktoranckie przed rokiem akademickim 2019/2020, będą zwolnione od podatku dochodowego od osób fizycznych, a także nie będą pomniejszane o składki na ubezpieczenie społeczne. Oskładkowaniem mają być objęte wyłącznie stypendia wypłacane w ramach szkół doktorskich - doktorantom kształcącym się w nich od 1 października 2019 roku. Obecnie prowadzone studia doktoranckie powinny być w tym względzie kontynuowane na dotychczasowych zasadach. [odp. 18.10.2018 r.]

___Jakie przepisy obowiązują obecnych doktorantów?

Doktoranci, którzy rozpoczną studia doktoranckie przed rokiem akademickim 2019/2020, kontynuują naukę na dotychczasowych zasadach. [odp. 27.07.2018 r.]

___Czy proponowane przez MNiSW powszechne stypendia dla doktorantów będą obowiązywać już od najbliższego roku akademickiego 2018/2019?

Doktoranci, którzy rozpoczną studia doktoranckie przed rokiem akademickim 2019/2020, kontynuują naukę na dotychczasowych zasadach. Nowe zasady, wprowadzające powszechny system stypendiów doktoranckich, dotyczyć będą doktorantów kształcących się w szkołach doktorskich - od 1 października 2019 r. [odp. 27.07.2018 r.]

___Do kiedy można otworzyć przewód doktorski na starych zasadach?

Najdalej do 30 kwietnia 2019 r. [odp. 27.07.2018 r.]

___Do kiedy najpóźniej należy zakończyć przewód doktorski, aby nie został on umorzony albo zamknięty z mocy prawa?

Najdalej do 31 grudnia 2021 r. [odp. 27.07.2018 r.]

___Czy osoby, które otworzą przewód po 30 kwietnia 2019 r. robią doktorat na nowych zasadach, ale ze starymi stypendiami i przywilejami?

Nowe zasady dotyczą osób przyjętych do szkół doktorskich. Od dnia 1 maja 2019 r. do dnia 30 września 2019 r. nie wszczyna się postępowań w sprawie nadania stopnia doktora. Podstawa prawna: Art. 179 ust. 2 i ust. 5 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce [odp. 27.07.2018 r.]

___Jak wygląda harmonogram dla doktorantów, którzy zaczną doktorat przed rokiem akademickim 2019/2020, a więc jeszcze na starych zasadach? Ile trwać będą ich studia doktoranckie? Do kiedy powinni zamknąć przewód doktorski? Czy ich studia doktoranckie na skutek nowych przepisów będą trwały o rok krócej (zakończenie przewodu doktorskiego 31 grudnia 2021 zamiast w 2022 roku)?

Studia doktoranckie rozpoczęte przed rokiem akademickim 2019/2020 prowadzi się na zasadach dotychczasowych, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 roku (zgodnie z art. 279 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Natomiast datą graniczną zamknięcia przewodu doktorskiego wszczętego na starych zasadach jest 31 grudnia 2021 r. Natomiast osoby, które rozpoczęły studia doktoranckie na starych zasadach i nie zakończyły przewodu doktorskiego do 31 grudnia 2021 roku, mogą ubiegać się o nadanie stopnia doktora także na nowych zasadach (zgodnie z art. 179 ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Dokładny terminarz dotyczący studiów doktoranckich (wynikający z przepisów przejściowych):

- ___rozpoczęcie studiów doktoranckich (na starych zasadach): przed rokiem akademickim 2019/2020
- ___otwarcie przewodu doktorskiego (na starych zasadach): najdalej do 30 kwietnia 2019 r.
- ___zakończenie studiów doktoranckich (na starych zasadach): najdalej do 31 grudnia 2023 r.
- ___zakończenie przewodu doktorskiego (na starych zasadach): najdalej do 31 grudnia 2021 r.
- ___rozpoczęcie kształcenia w szkole doktorskiej (na nowych zasadach): od 1 października 2019 r. [odp. 22.08.2018 r.]

___Czy doktorantka przebywająca na urlopie macierzyńskim, która robi doktorat na starych zasadach, również musi zamknąć przewód doktorski do 31 grudnia 2021 r.? Czy istnieje w takim przypadku możliwość przedłużenia tego terminu?

Nie ma możliwości przedłużenia terminu. Umorzenie lub zamknięcie przewodu doktorskiego niezakończonego do 31 grudnia 2021 r. odnosi się do wszystkich przewodów dok-

torskich wszczętych na podstawie dotychczasowych (tzn. starych) przepisów. [odp. 22.08.2018 r.]

___Jak będzie wyglądała rekrutacja do szkół doktorskich od roku akademickiego 2019/2020? Czy będą egzaminy? Czy uczelnie będą miały dalej takie same regulaminy? Czy ustawa narzuca jakieś zmiany w tym temacie i rekrutacja będzie wiązała się z dodatkowymi egzaminami?

Rekrutacja do szkoły doktorskiej odbywa się w drodze konkursu na zasadach określonych przez senat albo radę naukową. Jej zasady będą określały więc przepisy wewnętrzne uczelni. Zasady rekrutacji do szkoły doktorskiej oraz program kształcenia podmiot prowadzący szkołę doktorską udostępni nie później niż 5 miesięcy przed rozpoczęciem rekrutacji. Przyjęcie do szkoły doktorskiej następuje w drodze wpisu na listę doktorantów. Odmowa przyjęcia do szkoły doktorskiej następuje w drodze decyzji administracyjnej. Od decyzji przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Natomiast zgodnie z art. 200 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce do szkoły doktorskiej może być przyjęta osoba, która posiada tytuł zawodowy magistra, magistra inżyniera albo równorzędny, albo osoba, o której mowa w art. 186 ust. 2 ustawy. [odp. 22.08.2018 r.]

___Czy obecny doktorant, który realizuje studia doktoranckie na starych zasadach, może w roku 2019/2020 zacząć kolejny doktorat w ramach szkoły doktorskiej? Czy przysługuje mu wówczas stypendium ze szkoły doktorskiej?

Jednocześnie można być doktorantem tylko w jednej szkole doktorskiej (zgodnie z art. 200 ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). Natomiast możliwe jest ubieganie się przez uczestnika studiów doktoranckich rozpoczętych na obecnie obowiązujących zasadach (tj. na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym) o status doktoranta w szkole doktorskiej. Doktorant szkoły doktorskiej otrzymuje stypendium, o ile nie posiada stopnia doktora (zgodnie z art. 209 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce). [odp. 22.08.2018 r.]

___Jak wygląda procedura zamykania i ponownego otwarcia przewodów doktorskich, które nie zostaną zakończone w ustawowym terminie? Kto ponosi koszty?

Zamknięcie przewodu doktorskiego następuje w drodze stosownej uchwały podmiotu przeprowadzającego to postępowanie. Ponowne wszczęcie postępowania na nowych zasadach, tj. na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, może nastąpić w ramach kształcenia w szkole doktorskiej albo w trybie eksternistycznym. Kwestia finansowania postępowania o nadanie stopnia doktora - prowadzonego na nowych zasadach - zo-

stała uregulowana w art. 182 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Osoba, która ubiega się o nadanie stopnia doktora, wnosi opłatę za przeprowadzenie postępowania w tej sprawie. Wysokość opłaty nie może przekraczać kosztów postępowania, uwzględniających w szczególności koszty wynagrodzeń promotora lub promotorów, promotora pomocniczego i recenzentów. Opłaty nie pobiera się w uczelni, instytucie PAN, instytucie badawczym, instytucie międzynarodowym od osoby ubiegającej się o stopień doktora, która ukończyła kształcenie w szkole doktorskiej. W uzasadnionych przypadkach rektor, dyrektor instytutu PAN, dyrektor instytutu badawczego lub dyrektor instytutu międzynarodowego może zwolnić z opłaty w całości lub w części. W przypadku nauczyciela akademickiego albo pracownika naukowego, koszty postępowania ponosi zatrudniająca go uczelnia, instytut PAN, instytut badawczy lub instytut międzynarodowy. [odp. 22.08.2018 r.]

___Do kogo obecny doktorant powinien złożyć wniosek o wszczęcie przewodu doktorskiego i wyznaczenie promotora? Czy tak jak dotychczas do dziekana, który kieruje wniosek do rady wydziału (skoro przewody wszczyna się na podstawie przepisów dotychczasowych), czy do rektora uczelni (skoro uprawnienia jednostek stają się uprawnieniami uczelni do nadawania stopnia)?

Doktorant studiujący na starych zasadach powinien złożyć wniosek do dziekana. Równocześnie wskazać należy, iż w przypadku doktorantów, którzy rozpoczęli studia przed rokiem akademickim 2019/2020, a którzy będą ubiegać się o nadanie stopnia doktora na nowych zasadach, przedmiotowe postępowanie wszczyna złożenie wniosku o wyznaczenie promotora lub promotorów. [odp. 22.10.2018 r.]

ZRÓDŁO: MNiSW

Jednocześnie można być doktorantem tylko w jednej szkole doktorskiej (zgodnie z art. 200 ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce).

Natomiast możliwe jest ubieganie się przez uczestnika studiów doktoranckich rozpoczętych na obecnie obowiązujących zasadach (tj. na podstawie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym) o status doktoranta w szkole doktorskiej. Doktorant szkoły doktorskiej otrzymuje stypendium, o ile nie posiada stopnia doktora.

SZKOŁY DOKTORSKIE

___Jakiej redukcji ulegną studia doktoranckie? Czy uczelnie mimo braku szkoły będą miały prawo do nadawania stopni naukowych?

Szkoły doktorskie będą wchodzić stopniowo - pierwszy rocznik rozpocznie kształcenie w roku akademickim 2019/2020. Doktoranci, którzy rozpoczną studia doktoranckie wcześniej, będą je kontynuowali na dotychczasowych zasadach. Odnosząc się do drugiej części pytania, jak najbardziej dopuszczamy sytuację, w której uczelnia nie utworzy szkoły doktorskiej, ale będzie nadawała stopień doktora w trybie eksternistycznym, o ile będzie miała uprawnienia do nadawania stopnia doktora. [odp. 27.07.2018 r.]

___Czy w szkole doktorskiej będzie można jednocześnie pracować na umowę zlecenie lub umowę o pracę w sektorze prywatnym? Jaki będzie maksymalny wymiar tej pracy?

Doktorant nie może być zatrudniony jako nauczyciel akademicki ani pracownik naukowy. Zakaz nie dotyczy jednak zatrudnienia w celu realizacji projektu badawczego. Zakaz ten nie dotyczy także zatrudnienia doktoranta jako nauczyciela akademickiego/pracownika naukowego po ocenie śródkresowej zakończonej wynikiem pozytywnym, z tym że w przypadku zatrudnienia w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy, wysokość stypendium wynosi 40 proc. miesięcznego stypendium, o której mowa w art. 209 ust. 4 pkt 2. Ustawa nie przewiduje zakazu zatrudnienia na umowę zlecenie czy umowę o pracę w charakterze innym niż nauczyciel akademicki lub pracownik naukowy. [odp. 27.07.2018 r.]

___Jaki wymiar praktyk zawodowych dla doktorantów przewiduje ustawa?

Doktoranci, którzy rozpoczną naukę w szkołach doktorskich zobowiązani są do odbycia do 60 godzin praktyk zawodowych rocznie. Podstawa prawna: Art. 201 ust. 5

ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Natomiast doktoranci kontynuujący naukę na starych zasadach zobowiązani są do odbycia do 90 godzin praktyk zawodowych rocznie. [odp. 27.07.2018 r.]

___Czy będzie można robić tylko jeden doktorat? Czy przypadkiem nie jest to ograniczenie niezgodne z konstytucją?

Nie należy porównywać kształcenia w szkole doktorskiej ze studiami. Najważniejszym celem kształcenia doktorantów jest przygotowanie rozprawy doktorskiej i uzyskanie na jej podstawie stopnia doktora. W żadnej mierze nie ograniczamy możliwości uzyskania kilku stopni doktora, na podstawie kilku rozpraw doktorskich w kilku dyscyplinach - temu może służyć (nieobecny w przypadku studiów wyższych) tryb eksternistyczny. Jednocześnie można być doktorantem tylko w jednej szkole doktorskiej. [odp. 27.07.2018 r.]

___Czy dyscypliny uprawiane w ramach szkoły doktorskiej utworzonej przez jedną jednostkę naukową mogą należeć do dwóch dziedzin nauki? Np. dyscyplina nauki biologiczne (Dziedzina nauk ścisłych i przyrodniczych) oraz dyscyplina biotechnologia (Dziedzina nauk inżynierskich i technicznych)?

Szkoła doktorska może być utworzona dla dwóch dyscyplin należących do dwóch różnych dziedzin. Nie występują ograniczenia co do liczby dziedzin. [odp. 5.09.2018 r.]

___Dla co najmniej ilu dyscyplin będzie można utworzyć szkołę doktorską?

Szkoła doktorska będzie mogła być utworzona przez podmiot prowadzący (albo wspólnie przez dwa podmioty) dla co najmniej dwóch dyscyplin naukowych (według nowej klasyfikacji dziedzin i dyscyplin). Jednostka będzie musiała posiadać w nich co najmniej kategorię B+ (a w okresie przejściowym - uprawnienia do nadawania stopnia doktora). Samodzielnie szkoły doktorskie będą mogły także utworzyć podmioty, które prowadzą działalność naukową wyłącznie w jednej dyscyplinie, pod warunkiem, że będzie to dyscyplina w zakresie teologii, kultury fizycznej albo dyscyplina artystyczna i będą posiadać w niej kategorię naukową A+, A albo B+. [odp. 22.10.2018 r.]

___Jak będzie przebiegał proces wyznaczania i zmiany promotora dla doktoranta w szkole doktorskiej?

Sposób wyznaczania i zmiany promotora w szkole doktorskiej określa regulamin szkoły doktorskiej. Pierwsze regulaminy szkół doktorskich powinny wejść w życie 1 października 2019 r. Ministerstwo nie wprawdza wytycznych w tym zakresie. [odp. 22.10.2018 r.]

Źródło: <http://konstytucjadlanauki.gov.pl/ksztalcenie-doktorantow-najczesciej-zadawane-pytania>

NOWE PROFESURY

PROF. DR HAB. INŻ. JAKUB MARCINOWSKI

PODZAS CEREMONII WRĘCZENI AKTU NOMINACJI 18.10.2018 R. FOT. ARCHIWUM KANCELARI RP

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Andrzej Duda, nadał dr. hab. inż. Jakubowi Marcinowskiemu tytuł profesora w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo, a uroczyste wręczył akt nadania 18 października 2018 r. Procedura w postępowaniu o tytuł profesora została wszczęta przed Radą Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego w październiku 2017 r. i zakończyła się pomyślnie w kwietniu 2018 r.

Prof. dr hab. inż. Jakub Marcinowski urodził się w 1954 r. w Gorzowie Wlkp. W 1974 r. ukończył Technikum Melioracji Wodnych w Gorzowie i wytypowany przez swoją szkołę jako najlepszy uczeń, został przyjęty bez egzaminów wstępnych na studia na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wodnego Politechniki Wrocławskiej. W roku 1979 ukończył studia z wyróżnieniem. Jeszcze w trakcie studiów rozpoczął studia doktoranckie na wydziale, na którym studiował. W roku 1982 uzyskał stopień doktora nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo na podstawie rozprawy zatytułowanej Stateczność powłoki konoidalnej. Po rocznej pracy w biurze projektów, w 1983 r. został zatrudniony na stanowisku adiunkta w Instytucie Inżynierii Lądowej Politechniki Wrocławskiej. Pracował w Zakładzie Wytrzymałości Materiałów prowadząc zajęcia z zakresu bloku przedmiotów związanych z mechaniką budowli. W latach 1988-1990 pracował na stanowiskach profesorskich w uczelniach Iraku (Mosul University w Mosulu i Saddam University for Engineering and Science w Bagdadzie). W roku 2000 uzyskuje stopień doktora honoris causa nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo na podstawie rozprawy habilitacyjnej zatytułowanej Niel-

niowa stateczność powłok sprężystych. W lutym 2002 r. zostaje mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Wrocławskiej. Od października 2002 r. jest pracownikiem Instytutu Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego. W latach 2002-2007 kieruje Zakładem Konstrukcji Budowlanych. W październiku 2007 r. zostaje wybrany dyrektorem Instytutu Budownictwa, a w maju 2008 r. - dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego. Funkcję dziekana sprawował przez dwie pełne kadencje, doprowadzając w tym czasie do powstania kierunku kształcenia architektura i urbanistyka oraz uzyskania przez Wydział uprawnień habilitowania

w dyscyplinie budownictwo. Od października 2018 r. sprawuje funkcję kierownika Katedry Architektury i Urbanistyki na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego.

W trakcie swego 36-letniego zatrudnienia na uczelniach wyższych prowadził następujące wykłady i zajęcia dydaktyczne o innym charakterze (laboratoria, ćwiczenia, projekty): wytrzymałość materiałów, dźwigary powierzchniowe, teoria sprężystości, statyka budowli, dynamika budowli, teoria plastyczności i stany graniczne, metody komputerowe w teorii sprężystości i plastyczności, komputerowe wspomaganie projektowania, metoda elementów skończonych, badanie konstrukcji, konstrukcje metalowe, stateczność konstrukcji, zaawansowane systemy konstrukcyjne. Trudna do oszacowania jest liczba dyplomantów, wychowanków prof. Marcinowskiego obu poziomów kształcenia. Dyplomanci prof. Marcinowskiego byli trzykrotnie wyróżniani w ogólnopolskim konkursie Ministerstwa Budownictwa na najlepsze prace dyplomowe. Zdobywali też laury za najlepsze prace dyplomowe w dorocznych konkursach organizowanych przez Lubuską Izbę Budownictwa.

Prof. Jakub Marcinowski ma w swym dorobku ponad 240 prac naukowych i naukowo-technicznych w tym artykuły naukowe w renomowanych czasopiśmie międzynarodowych. Główną specjalnością naukową prof. Marcinowskiego jest stateczność konstrukcji ze szczególnym uwzględnieniem zjawisk zachodzących w zakresie geometrycznie nieliniowym. Ważnym osiągnięciem prof. Marcinowskiego była opublikowana w 2017 r. obszerna monografia pt. *Stateczność konstrukcji sprężystych. Struktury prętowe, łuki, powłoki*, która była podstawą wszczęcia postępowania o tytuł profesora.

KONFERENCJA W WALENCJI W 2009 R. - W TLE SŁYNNYCH DZIEŁA SANTIAGO CALATRAVY.
FOT. ARCHIWUM PRYWATNE

Profesor uczestniczył w 15 konferencjach zagranicznych i 63 konferencjach organizowanych w kraju. Zasiadał w komitetach naukowych i organizacyjnych wielu konferencji. W 2016 r. stanął na czele komitetu organizacyjnego i był wiceprzewodniczącym Komitetu Naukowego XIII International Conference on Metal Structures, ICMS'2016, zorganizowanej w Zielonej Górze. W konferencji uczestniczyli naukowcy z wielu krajów całego świata.

Prof. Marcinowski jest autorem lub współautorem wielu ekspertyz technicznych tak znaczących obiektów budowlanych jak hiperboloidalne chłodnie kominowe, stalowe konstrukcje podwieszane czy stalowe silosy na zboże. Pomyślnie rozwiązał problem rezonansowych drgań stadionu żużlowego w Zielonej Górze. Wykazał ponadto zagrożenie katastrofą budowlaną amfiteatru w Płocku. Ekspertyza ta skutkowała gruntowną przebudową całego zadaszania obiektu, na którym zasiada około 3 tys. widzów. Jest współautorem projektu konstrukcyjnego figury Chrystusa Króla Wszechświata wzniesionej w 2010 r. w Świebodzinie. Wraz z doc. dr. inż. Mikołajem Kłapociem, głównym projektantem, sprawuje stały nadzór techniczny nad tą wyjątkową budowlą.

Prof. Marcinowski był promotorem trzech prac doktorskich, obronionych z wyróżnieniem. Obrona pracy doktorskiej czwartego doktoranta jest przewidziana na początku listopada 2018 r. Prof. Marcinowski był recenzentem w sześciu przewodach doktorskich i uczestniczył w ośmiu postępowaniach habilitacyjnych w roli recenzenta lub członka komisji.

Prof. Marcinowski jest ekspertem Państwowej Komisji Akredytacyjnej kierunku kształcenia *budownictwo*. Wiosną 2008 r. został powołany w skład grupy roboczej TWG 8.4 ECCS (European Convention for Constructional Steelwork) jako jedyny reprezentant Polski. Jest to grupa ekspertów z całej Europy opracowująca wytyczne projektowania powłokowych konstrukcji stalowych. Spotykają się oni na cyklicznych spotkaniach w różnych miastach całej Europy. Jedno z tych spotkań zorganizował prof. Marcinowski w Zielonej Górze w 2009 r.

W roku 2012 prof. Marcinowski został powołany w skład Komitetu Technicznego KT 128 działającego przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym (PKN). KT 128 obejmuje swoim zakresem dziedzinę projektowania i wytwarzania konstrukcji metalowych: stalowych i aluminiowych, z wyłączeniem

obiektów mostowych. KT 128 zajmuje się opiniowaniem i uzgadnianiem stanowiska krajowego do norm EN opracowywanych w Komitetach Technicznych CEN/TC 250, CEN/TC 135, CEN/TC/50 i CEN/TC/297 oraz opracowywaniem ich wersji polskich, a także opracowaniem Załączników Krajowych NA do norm EN - Eurokodów. Od 2012 r. jest członkiem trzech grup roboczych powołanych w CEN (European Committee for Standardization) w ramach komitetu technicznego TC 250 (Structural Eurocodes) i podkomitetu SC 3 (CEN/TC 250/SC 3 Subcommittee 3: Eurocode 3 - Design of steel structures):

1. CEN/TC 250/SC 3/WG 15 Evolution of EN 1993-4-1 - Silos, grupa robocza zajmująca się zmianami w Eurocodzie EN 1993-4-1 -Silosy,
2. CEN/TC 250/SC 3/WG 6 Evolution of EN 1993-1-6 - Shell structures, grupa robocza zajmująca się zmianami w Eurocodzie EN 1993-1-6-Konstrukcje powłokowe,
3. CEN/TC 250/SC 3/WG 16 Evolution of EN 1993-4-2 - Tanks, grupa robocza zajmująca się zmianami w Eurocodzie EN 1993-4-2-Zbiorniki.

Jest jedynym reprezentantem Polski w tych trzech grupach roboczych.

Prof. Marcinowski jest członkiem dwóch sekcji Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk: sekcji Mechaniki Konstrukcji i Materiałów oraz sekcji Konstrukcji Metalowych, w której jest członkiem poszerzonego prezydium. Jest także wieloletnim członkiem Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej i od kilku kadencji pełni funkcję wiceprzewodniczącego Koła Zielonogórskiego tego towarzystwa naukowego.

Prof. Jakub Marcinowski był wielokrotnie nagradzany nagrodami Rektora Politechniki Wrocławskiej oraz Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego za osiągnięcia w pracach

PODZAS EKSPERTYZY, W STALOWYM SILOSIE NA ZBOŻE W 2018 R. FOT. ARCHIWUM PRYWATNE

badawczych, za całokształt działalności naukowo-dydaktycznej, za osiągnięcia organizacyjne oraz za osiągnięcia naukowe. Za swoją działalność naukową, edukacyjną i inżynierską został odznaczony: Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Edukacji Narodowej, Honorową, srebrną odznaką PZITB, Honorową, srebrną odznaką: Zastuzony dla Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej (PTMTiS), Honorową odznaką „ZA ZASŁUGI DLA BUDOWNICTWA”. Został uhonorowany także Pierścieniem Tysiąclecia Diecezji Wrocławskiej przyznany i wręczony przez Jego Eminencję Kardynała Henryka Gulbinowicza w 2010 r. za zasługi w budowie figury Chrystusa Króla Wszechświata w Świebodzinie. To wyróżnienie ceni sobie najbardziej.

Prof. Marcinowski jest żonaty, ma dwoje dzieci. Żona Grażyna jest informatykiem, pracuje na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu

Zielonogórskiego. Syn Mateusz mieszka i pracuje w San Francisco. Ukończył Akademię Sztuk Pięknych w Poznaniu i wyspecjalizował się w multimediami i grafice komputerowej. Córka, Dorota, absolwentka malarstwa, architektury wnętrz oraz architektury i urbanistyki Uniwersytetu Zielonogórskiego pracuje w biurze projektów w Zielonej Górze.

Prof. Marcinowski z pasją rozwija swoje główne hobby, którym jest podglądanie awifauny w różnych środowiskach i w różnych miejscach na świecie. Jest współautorem kilku publikacji z tej dziedziny. W kilku książkach pisanych przez ornitologów figuruje w wykazie wolontariuszy zbierających dane obserwacyjne w terenie. Jest projektantem oryginalnej wieży z przeznaczeniem na skrzynki lęgowe dla jeryzków. Wieże takie zostały zrealizowane w Zielonej Górze, Warszawie i Pile.

Marek Dankowski

PROF. DR HAB. JAROSŁAW DZIĘCIELEWSKI

PODZAS CEREMONII WRĘCZENIA AKTU NOMINACJI 18.10.2018 R. FOT. ARCHIWUM KANCELARIARI RP

runku *rzeźba* w Pracowni Rzeźby kierowanej przez prof. Olgierda Truszyńskiego.

Od następnego roku pracuje w Instytucie Sztuki i Kultury Plastycznej, Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Zielonej Górze. Dziś jest to już Uniwersytet Zielonogórski, znany nie tylko z europejskich ambicji, ale też z ewidentnych sukcesów wychowanków Wydziału Artystycznego (paszporty *Polityki*).

Z *ankiety personalnej* wynika, że **kwalfikacje I st.** w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej rzeźba uzyskał **8 maja 2000 r.** decyzją Rady Wydziału Malarstwa, Grafiki i Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Przedmiotem oceny była wystawa rzeźb.

Postanowieniem z dnia 30 lipca 2018 r., Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Andrzej Duda, nadał dr. hab. Jarosławowi Dziecielewskiemu tytuł profesora sztuk plastycznych. Procedura profesorska przeprowadzona została w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie na Wydziale Rzeźby. Uroczystość wręczenia aktów nadania tytułu profesora odbyła się 18 października 2018 r. w Pałacu Prezydenckim w Warszawie.

RECENZJA dotycząca wniosku o nadanie Panu doktorowi habilitowanemu **JAROSŁAWOWI DZIĘCIELEWSKIEMU** tytułu profesora w dziedzinie sztuk plastycznych sporządzona w związku z powołaniem przez Centralną Komisję do spraw Stopni i Tytułów:

Pan Jarosław Marek Dziecielewski urodził się **23 marca 1963 r.** we Wschowie. Studia na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby Państwowej Wyższej Szkoły Sztuk Plastycznych w Poznaniu ukończył **31 października 1991 r.** na kie-

Opiekunem artystycznym przewodu był prof. Antoni Zydrón (Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Zielonej Górze), a recenzje napisali prof. Izabella Gustowska (ASP w Poznaniu) oraz prof. Edward Sitek (ASP w Gdańsku). Tutaj uwaga dotycząca „rozwoju” polityki awansów. Wspomniana *ankieta personalna* zupełnie wystarczała do wskazania istotnych informacji o kandydacie. Dziś wypiera ją opasła *ankieta osiągnięć etc.* Różnią się one objętością tak, jak pierwotne raporty Państwowej Komisji Akredytacyjnej od ich obecnej formy, dziesięć razy obszerniejszej i podobnie mniej czytelnej.

Przewód habilitacyjny zakończył się **3 kwietnia 2008 r.** na Wydziale Rzeźby ASP w Krakowie. Tutaj oceniano kolekcję prac zatytułowaną „Konsekracje VI”. Autorami recenzji byli prof. Andrzej Banachowicz (ASP w Poznaniu), prof. Jan Berdyszak (Uniwersytet Zielonogórski), prof. Sławoj Ostrowski (ASP w Gdańsku) i prof. Antoni Porczak (ASP w Krakowie).

W latach 1992-2001 Pan Jarosław Dziecielewski był asystentem prof. Izabelli Gustowskiej, kierującej Pracownią

KONSEKRACJA XVI - RZEŻBA - MUZEUM ZIEMI LUBUSKIEJ W ZIELONEJ GÓRZE, GALERIA NOWY WIEK, 2011 ROK
FOT. ARCHIWUM J. DZIĘCIELEWSKIEGO

Rysunku. Równoległe od 1995 r. pełnił tę samą funkcję w Pracowni Rysunku, którą prowadził prof. Andrzej Banachowicz. Miał też epizod (1998-1999) z nauczaniem rzeźby i „zagadnień i tendencji sztuki współczesnej” w Studium Sztuk Plastycznych w Głogowie. Ponadto w latach 1995-1997 kierował Galerią *G1* w Zielonej Górze. Wtedy też współzałożył zielonogórskie Towarzystwo Przyjaciół Sztuki Współczesnej. Od roku 2002 prowadzi samodzielnie Pracownię Rzeźby i Kształtowania Przestrzeni, a ponadto wielce istotną w kształceniu artystów Pracownię Struktur Wizualnych i Mechanizmów Percepcji Wzrokowej. To stąd pochodzą przecież wszystkie nurty łączące sztukę z nauką, racjonalizujące emocje i wzmacniające środowiska twórcze w sporze z lekceważeniem społecznym. Prowadził także wykłady - Psychofizjologia Widzenia, Rzeźba Współczesna. Po przewodzie kwalifikacyjnym I st. został zatrudniony na stanowisku adiunkta. Następna pozytywna ocena zaowocowała stanowiskiem profesora nadzwyczajnego (2011) UZ. Od roku 2013 Kandydat kieruje Zakładem Architektury Wnętrz i Rzeźby. Pośród wielu zajęć w latach 2012-2014 koordynował działania Festiwalu Nauki, opiekował się wydziałowym Kółem Naukowym, od lat przewodniczy Komisji Rekrutacyjnej i dobrze spełnia wiele niezbędnych, czasem niewdzięcznych funkcji, bez których społeczność akademicka nie może się obejść. Władze Uczelni doceniają tę pracę, wielokrotnie nagradzając Go Nagrodą Rektorską (2006, po habilitacji 2009, 2012, wyróżnieniem za Festiwal Nauki w 2013, i wreszcie Nagrodą Prorektora za działalność ww. Koła Naukowego). W latach 2013-2017 był opiekunem i kuratorem wystaw artystycznych w Galerii Rektorat, UZ. W dokumentacji znajdziemy bardzo wiele detalicznych informacji dowodzących szczególnego poświęcenia Twórcy sprawom młodzieży. Ale tym właśnie wyróżniają się polskie uczelnie na kierunkach artystycznych, że wiele znakomicie rokujących karier rozmienna się, obdarowując nimi młodych, ufnych, ambitnych i czasem bardzo zdolnych ludzi - którzy rzadko są w stanie to docenić. W miarę obiektywnym miernikiem aktywności twórczej jest liczba wystaw i pokazów publicznych, nagród artystycznych i medialnego rozgłosu. Tutaj trzeba jednak pamiętać o wyżej wspomnianym czynniku zaangażowania społecznego, i dalej, o naturalnych ograniczeniach wybranej dyscypliny. Najłatwiej uczestniczyć w życiu artystycznym, uprawiając grafikę, gdzie wartość oryginału dzieli się przez liczbę nakładu. Tyle też razy można „dawać Panu Bogu szansę” w konkursach,

których w świecie jest bez liku. Z malarstwem jest nieco trudniej, a rzeźbiarze razem z dyplomem winni otrzymywać warsztat z ciężarówką i być przypisani do majątnego sponsora. Dotyczy to szczególnie sytuacji, gdy nie istnieje klasa średnia i normalny rynek sztuki. Jak u nas! Trzeba być naprawdę odważnym człowiekiem, by porywać się na codzienne dowodzenie własnej wrażliwości, mając w otoczeniu

tak niewielką społeczność, jak ta uniwersytecka. Ale dobre i to. Wszak warunkiem kompetencji dydaktycznej jest własna twórczość (także ta naukowa) na możliwie najwyższym poziomie. Ten warunek Pan Dzieńcielewski spełnia bez zarzutu.

Stale przytaczam przykład Vermeera van Delft, który dwieście lat czekał na tytuł genialnego malarza, ale sądzę, że jesteśmy dziś na tyle zorientowani, by nieco wcześniej ocenić obiektywne (?) wartości w sztuce. Artysta przyjmuje za swoje poglądy niemieckiego poety Novalisa, iż zadaniem artysty jest „nadawać rzeczom pospolitym wyższy sens, zwykłym - tajemniczy wygląd, znanym - godność rzeczy nieznanymi, skończonym - pozór nieskończoności”. Sam mentor, mimo że nie dożył trzydziestu lat, musiał mieć niezłe pojęcie o miejscu i roli artysty, skoro jego pogląd jest dziwnie świeży...

Pierwszą cechą ocenianych prac jest monumentalizm. Podane wymiary pokazują rzeczywistą skalę, ale te rzeźby wydają się o wiele większe, działają niemal jak prace Richarda Serry, dla których na wystawę trzeba było przebudowywać nowojorskie Museum of Modern Art. Autor, wyznając zasadę immanentnych dróg przekazu, zredukował kolor i formę do praktyki minimalistycznej. Ekspozycja istoty rzeczy jest Jego naczelnym celem. Zrezygnował również z tyłu współczesnych środków, jak ruch i czas. Stara się nadać informację o sobie/o nas tak, jak to czyniono od tysięcy lat. Statycznie, ale przekonująco. Podobną drogą podąża ostatnio Zenon Balcer, który po latach sukcesów w filmie animowanym postanowił robić grafiki równie wiarygodne jak wcześniejsze „mobile”. Znowu sprawdza się nośna formuła, że mniej znaczy więcej. Wiele razy Autor używa pojęcia „semantyka”, ale nie każe rozumieć jej dosłownie. Pozwala na harce wyobraźni, na skojarzenia odległe od sfery *sa-crum*. Wszystkie prace prowadzone od 1997 r. noszą tytuł KONSEKRACJA, a różnią się tylko liczbami porządkowymi. Gdy zajrzeć jednak do źródła, to słowo znaczy także „prezistoczenie”, coś jak *metanoja*, nawrócenie. Mając związane z tytułem sakralne skojarzenia, na pierwszy rzut oka te rzeźby są jak predelle, ozdobne poziome płyty ościanające ołtarzowe mensy. Dlaczego jednak są tak mało zdobne? Skąd ta surowość, sprowadzająca wszystkie barwy do szarości bazaltu? Może celem Artysty, jak to zalecał Mircea Eliade, jest pogłębienie elementu tajemnicy? Może w ten sposób realizuje tę definicję postmodernizmu, który ma być rodzajem

demokracji w sztuce - każdego odbiorcę czyniąc współautorem? Coś chyba jest na rzeczy w czasie, gdy w najbardziej wyrafinowanych badaniach naukowych trzeba dziś uwzględnić obecność aparatu pomiarowego!

Wszystkie KONSEKRACJE, co byto powiedziane, są bazaltowo szare. Niektóre mają malowane elementy imitujące granit, są czasem części z drewna, filcu i parafiny. Czy to rodzaj hołdu dla Josepha Beuysa, czy przypadkowe podobieństwo materiałów. Bo przecież Niemiec wyraźnie wskazywał na źródła własnych syberyjskich doświadczeń, będących motorem ekspresji.

Prace Jarosława Dzieńcielewskiego są zrobione perfekcyjnie. Zdają się być rzeczywiście wykonane z bazaltu. Technicznie to jest możliwe już od antycznych czasów, a problemem pewnie są finanse. Trzeba wierzyć, że wcześniej czy później, znajdą się odpowiednio wrażliwi, mądrzy i majątni mecenas, którzy pomogą sfinansować artystyczną fanaberię, jak to się działo z pomysłami Christo - a ostatnio Stanisława Radwańskiego, którego rzeźby w powiększonej w skali, są w Chinach odlewane w brązie! Tak jak w rzeźbach Dzieńcielewskiego, podobną perfekcję można podziwiać w „modelach”, pomocach naukowych, które we Wrocławiu Jan Jaromir Aleksium wykonuje dla studentów, by obrazując zagadnienie, skrócić im drogę przekazu werbalnego (a w sztuce nie wszystko da się nazwać słowem). Aż szkoda, że one też są wykonane z nietrwałych materiałów.

Niewiele mamy w kraju wewnątrz gotowych na przyjęcie rzeźb Dzieńcielewskiego. Każda z nich wymaga przestrzeni, przede wszystkim wertykalnej. Ulokowana na „atrakcyjnej” posadzce traci monumentalny wyraz i siłę. Może trzeba by im zbudować specjalne wnętrza, każdej dać szansę i oddech. Są tego warte.

Mój mentor i promotor dyplomu Aleksander Kobzdej, wśród wielu podejmowanych tematów, miał jeden z najlepszych, którym były „Szczeliny”. Jarosław Dzieńcielewski również je eksploatuje. Jakże jednak inaczej, jak kontroluje każdy ruch, pilnuje porządku w dosłownym, matematycznym sensie. Kobzdej, z wykształcenia architekt, miał dość precyzji, a kompozycyjną równowagę kontrolował intuicyjnie (jak mi się wydaje). Przyjaźnił się z istotnym rektorem poznańskiej PWSSP Stanisławem Teisseyre'm. Może więc warto pomyśleć o ponadczasowej konfrontacji postaw, wiązanych tematem szczeliny? Równie uniwersalnym, co odwiecznym?

LAURY DLA CEO

Centrum Energetyki Odnawialnej (CEO) UZ zostało laureatem Polskiej Nagrody Inteligentnego Rozwoju 2018 w kategorii INNOWACJE W OZE, za realizację projektu „Fotowoltaiczny panel z układem odbioru energii cieplnej”.

Polską Nagrodę Inteligentnego Rozwoju 2018 otrzymał także Radosław Grech - Prezes Zarządu Centrum Energetyki Odnawialnej Sp. z o.o. Uniwersytetu Zielonogórskiego. Nagroda ta została przyznana w kategorii PREZES WIZJONER za innowacyjny sposób myślenia i nowatorskie zarządzanie spółką, ukierunkowaną na pomoc naukowcom i przedsiębiorcom opracowującym nowe technologie energetyczne.

Nie muszę chyba dodawać, że w moim przekonaniu obecna część dorobku dr. hab. Jarosława Dzieńcielewskiego „znacznie przekracza wymagania stawiane w przewodzie habilitacyjnym”. Od 2013 jest stałym członkiem i recenzentem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Był promotorem doktoratu mgr Edyty Roli-Marcinowskiej. Rozdział dokumentacji zatytułowany DYDAKTYKA zawiera autorskie programy nauczania, bądź tematy wykładów, które były (i są) realizowane podczas biegu pracy nauczycielskiej, czyli, licząc od doświadczeń głogowskich, już niemal ćwierć wieku. Analiza tych tekstów pokazuje nauczyciela dbającego o właściwą sekwencję rosnących problemów, o pełny rozwój intelektualny i manualny studentów, o właściwą korelację obydwu tych kwalifikacji, a wreszcie - o żywe zainteresowanie wysokim poziomem ambicji, o własne ich kształtowanie, jako że autodydaktyka jest „dożywnią” formą aktywnego istnienia w sztuce. Bez wątplenia są to dobre programy, godne naśladowania i twórczej interpretacji, zarówno przez studentów, ale i wielu z nas, którzy z biegiem lat nieuchronnie popadamy w rutynę...

W dokumentacji zawarte są też wielkie liczby nazwisk studentów, których Kandydat prowadził przez wszystkie lata, zarówno na etapie pomocniczego pracownika dydaktycznego, jak i potem, w miarę nabywanej samodzielności. Te liczby stanowią o Jego serdecznym zaangażowaniu w problemy Uczelni, studentów, a także w rosnące kłopoty z powszechnym deficytem kultury, rozumianej jako jedność nauki, technologii, sztuki i dobrych obyczajów. Taka postawa świadczy też o Jego wysokich kwalifikacjach obywatelskich, bez których wszelka działalność społeczna mijają się z sensem.

Poznawszy ambitny dorobek artystyczny obecnego czasu, jego konsekwentny rozwój w ciągu lat, jego znaczenie dla kultury w obiegu krajowym i (oby) międzynarodowym, mając świadomość wagi aktywności dydaktycznej i jej jakości, zaangażowania w życie Uczelni i promieniującego na kraj i Europę lokalnego środowiska artystycznego - z przekonaniem opowiadam się za nadaniem tytułu profesora sztuk plastycznych Panu dr. hab. Jarosławowi Dzieńcielewskiemu.

prof. Rafał Strent (prof. em. ASP w Warszawie)
Warszawa 2018

50 LAT KIERUNKU *BUDOWNICTWO* W ZIELONEJ GÓRZE

Początki szkolnictwa wyższego w Zielonej Górze związane są z rokiem 1957, kiedy to utworzono Studium Nauczycielskie przekształcone później w Wyższą Szkołę Pedagogiczną (WSP). Region dość prędko się rozwijał. W latach 50. XX wieku udokumentowano w rejonie Lubina bogate złoża rudy miedzi i rozpoczęła się budowa kopalni tego surowca. W latach 60. rozpoczęto budowę Huty Miedzi w Żukowicach koło Głogowa. W wielu miastach regionu, między innymi w Zielonej Górze, Gorzowie, Nowej Soli, Żarach, Świebodzinie, Strzelcach Krajeńskich, Barlinku, Żaganiu działały liczne i stosunkowo duże zakłady przemysłowe, w tym reprezentujące branżę metalurgiczną, odlewniczą, maszynową, produkcję wagonów, zgrzeblarek czy urządzeń komunalnych, a także branżę chemiczną, papierniczą, ceramiczną, elektrotechniczną i inne. Należy także pamiętać, że już w 1950 r. utworzone zostało województwo zielonogórskie ze stolicznym miastem Zieloną Górą. Wszystko to przyczyniło się do tego, że zapotrzebowanie na kadry administracyjne, kadry dla szkolnictwa czy wreszcie kadry techniczne, w tym inżynierskie, było coraz większe. Dotyczyło to również ogromnego zapotrzebowania na wykwalifikowanych pracowników budowlanych, gdyż rozwój budownictwa mieszkaniowego na Środkowym Nadodrzu był coraz bardziej intensywny,

tym bardziej, że substancja mieszkaniowa licznych miast, np. Głogowa, Kostrzyna czy Gubina była prawie całkowicie zniszczona przez działania wojenne. Wszystkie wymienione czynniki stały się poważnym przyczynkiem do powołania w Zielonej Górze, rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 03.06.1965 r., uczelni technicznej o nazwie Wyższa Szkoła Inżynierska (WSI).

Początkowo na nowo utworzonej Uczelni funkcjonowały trzy wydziały: Ogólnotechniczny, Elektryczny i Mechaniczny. Kadre nauczającą stanowiło zaledwie 18 osób, w tym dwie osoby ze stopniami naukowymi. Po trzech latach funkcjonowania młodej Uczelni, w roku 1968, uruchomiono czwarty, Wydział Budownictwa Lądowego i właśnie od tej daty, do dnia dzisiejszego mija równe 50 lat kształcenia najpierw tylko inżynierów, później też magistrów i doktorów budownictwa w zielonogórskiej Alma Mater.

Wydział składał się z czterech zespołów programowych o następujących nazwach:

- __Zespół Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego - kierownik doc. Tadeusz Maszkiewicz i później prof. dr hab. inż. Zygmunt Szafran;
- __Zespół Geometrii Wykreślnej i Rysunku - kierownik mgr inż. arch. Romuald Wołtk-Lewonowicz;

__Zespół Mechaniki Budowli - kierownik mgr inż. Romuald Mazurkiewicz;

__Zespół Chemii - kierownik dr Jan Kąkolewski.

Rok później utworzono kolejną jednostkę, Zespół Konstrukcji Budowlanych, którym kierował dr inż. Andrzej Sokolski.

W roku 1974, decyzją ministerialną, zmieniono organizację uczelni zielonogórskiej z wydziałowej na instytutową. W konsekwencji tej decyzji powstał Instytut Budownictwa na prawach wydziału, którego dyrektorem do roku 1977 był doc. Mikołaj Kłapoć. Następnie, w roku 1977, po utworzeniu nowego kierunku studiów *inżynieria środowiska*, przemianowano dotychczasową nazwę na Instytut Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Funkcję dyrektora nowego instytutu, aż do roku 1981, pełnili kolejno: prof. dr hab. inż. Zygmunt Szafran, prof. dr hab. inż. Tadeusz Biliński, prof. zw. dr Stanisław Kołaczkowski i prof. dr hab. inż. Jędrzej Kuczyński. W 1981 r. po wydzieleniu jako odrębnej jednostki Instytutu Inżynierii Sanitarnej, do roku 1984, dyrektorem Instytutu Budownictwa był doc. dr inż. Mikołaj Kłapoć.

W roku 1996 Wyższą Szkołę Inżynierską przekształcono w Politechnikę Zielonogórską. Nastąpiło to na mocy ustawy przyjętej przez Sejm RP w dniu 4 lipca 1996 r. *O zmianie nazw niektórych wyższych szkół inżynierskich*. Natomiast 6 lipca 2001 r. w wyniku połączenia Wyższej Szkoły Pedagogicznej i Politechniki Zielonogórskiej Prezydent RP, Aleksander Kwaśniewski, podpisał ustawę o powołaniu Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Na początku roku akademickiego 2017/2018, czyli na rok przed jubileuszem 50-lecia, Instytut Budownictwa posiadał następującą strukturę organizacyjną:

- __Zakład Budownictwa Ogólnego i Fizyki Budowli (ZBOiFB) - kierownik: dr inż. Beata Nowogońska;
  - __Zakład Dróg i Mostów (ZDiM) - kierownik: dr hab. inż. Adam Wysokowski, prof. UZ;
  - __Zakład Konstrukcji Budowlanych (ZKB) - kierownik: prof. dr hab. inż. Piotr Alawdin;
  - __Zakład Mechaniki Budowli (ZMB) - kierownik: dr inż. Krzysztof Kula;
  - __Zakład Technologii Budownictwa, Geotechniki i Geodezji (ZTBGiG) - kierownik: dr inż. Waldemar Szajna;
  - __Sekretariat Instytutu (IB-SI) - kierownik: mgr inż. Urszula Góral;
  - __Laboratorium Instytutowe - kierownik: mgr inż. Halina Jasik.
- W skład Laboratorium Instytutowego wchodzi:
- __Laboratorium Materiałów Budowlanych;
  - __Pracownia Budownictwa Ogólnego;
  - __Laboratorium Dróg i Mostów;
  - __Laboratorium Geotechniki;
  - __Pracownia Geodezji;
  - __Laboratorium Konstrukcji Budowlanych;
  - __Laboratorium Wytrzymałości Materiałów;
  - __Laboratorium Komputerowe.

W 1973 r. Wydział uzyskał prawa do prowadzenia studiów w trybie magisterskim w specjalności *technologia i organizacja budownictwa* (TiOB), a od 1978 r. także w specjalności *Konstrukcje budowlane i inżynierskie* (KBI). Od roku 1999 studenci mogli wybierać do dyplomowania nową specjalność o nazwie *renowacja budynków i modernizacja obszarów zabudowanych* (REN). Należy tu podkreślić, że Wydział jako

pierwszy w Polsce wprowadził tę dyscyplinę do programu kształcenia, wychodząc naprzeciw szerokiemu zapotrzebowaniu na specjalistów z tej branży, wobec dostrzeganego w skali kraju coraz bardziej znaczącego problemu technicznego zużywania się substancji budowlanej, często o historycznych wartościach. Pierwsi absolwenci w tej specjalności uzyskali stopień magistra inżyniera w 2000 r.

W roku 2004 zostało uruchomione kształcenie na kolejnej specjalności *drogi i mosty*, a jej pierwsi absolwenci ukończyli studia w 2006 r.

Na początku roku akademickiego 2017/2018 kształcenie na kierunku *budownictwo* na Uniwersytecie Zielonogórskim odbywa się w formie studiów trójstopniowych: studia I stopnia - inżynierskie, II stopnia - magisterskie i studia III stopnia - doktoranckie, w wyniku których absolwenci uzyskują stopień odpowiednio: inżyniera budownictwa, magistra inżyniera budownictwa i doktora nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo.

W Instytucie Budownictwa od przeszło 20 lat działają różne koła naukowe skupiające wielu studentów i wychodzące naprzeciw ich zainteresowaniom, np. Koło Naukowe Technologii Betonu, Koło Naukowe Mechaniki Komputerowej, Koło Naukowe Eksperymentalnej i Numerycznej Analizy Konstrukcji Inżynierskich (EiNAKI), Naukowe Koło Mostowe.

Główne obszary działalności naukowo-badawczej w Zakładzie Budownictwa Ogólnego i Fizyki Budowli są następujące:

- diagnostyka budynków, zwłaszcza wykonanych w technologiach tradycyjnych, w tym także budynków zabytkowych, a zwłaszcza określanie czynników determinujących zarówno stan techniczny obiektów, jak i programowanie procesów remontowych;
- prace z zakresu renowacji budynków oraz modernizacji obszarów zabudowanych, obejmujące między innymi zasady, metody i prognozowanie przydatne zarówno w badaniach naukowych, jak i działaniach praktycznych.

Do podstawowych kierunków badawczych Zakładu Dróg i Mostów należą:

- prace związane z nowymi materiałami i technologiami wprowadzanymi do budownictwa drogowego i mostowego, obejmujące na przykład modyfikowane nawierzchnie nowej generacji;
- zagadnienia trwałości i wytrzymałości zmęczeniowej konstrukcji mostowych;
- technologia i projektowanie odwodnień dróg i mostów uwzględniające trwałość i efektywność rozwiązań;

- projektowanie przejść dla zwierząt wraz z problematyką ich budowy i utrzymania;
- konstrukcje powłokowo-gruntowe;
- zagadnienia związane z projektowaniem, technologiami i utrzymaniem dróg tymczasowych towarzyszących inwestycjom zasadniczym;
- nowoczesne metody organizacji budowy dróg i mostów oraz metody projektowania w oparciu o tzw. eurokody;
- zagadnienia ekologiczne przy wykorzystaniu metody oceny oddziaływania na środowisko LCA (Life Cycle Assessment).

W Zakładzie Konstrukcji Budowlanych realizowane są prace badawcze w następujących obszarach:

- diagnostyka konstrukcji zespolonych, w tym żelbetonowych, stalowych, drewnianych, murowych i kompozytowych;
- badania zjawisk związanych z geometrycznie nieliniową statecznością stalowych płyt, powłok i konstrukcji cienkościennych z uwzględnieniem deformacji lepko-sprężysto-plastycznych;
- problematyka nośności słupów i belek żeliwnych występujących w obiektach historycznych;
- modelowanie oraz identyfikacja niestacjonarnych procesów mechanicznych i cieplnych w konstrukcjach inżynierskich i drogowych;
- optymalizacja stanów granicznych i przystosowania konstrukcji zespolonych przy obciążeniach statycznych i dynamicznych;
- badania i prace projektowe w zakresie wzmacniania układów konstrukcyjnych przy uwzględnieniu efektów plastyczności i geometrycznej nieliniowości;
- prace badawcze dotyczące nośności wybojeniowej słupów z kształtowników zinnogiętych;
- prace teoretyczne z zakresu statyki konstrukcji grunto-powłokowych;
- badania nad określeniem nośności stalowych silosów na zboże i poszukiwania najbardziej niekorzystnych form imperfekcji powłok sferycznych.

W Zakładzie Mechaniki Budowli przedmiot badań stanowią:

- ośrodki porowate i ich modelowanie;
- modelowanie statyki i wytrzymałości konstrukcji z materiałów włóknokompozytowych;
- w ramach konstrukcji zespolonych modelowanie i badania doświadczalne belek zespolonych o klejonym łączeniu płyty żelbetowej i półki dźwigara stalowego;

- modelowanie i badania doświadczalne konstrukcji murowych;
- modelowanie i badania doświadczalne belek drewnianych i drewnopochodnych wzmacnianych materiałami o wysokiej wytrzymałości;
- opracowywanie własnych, autorskich programów komputerowych między innymi z zakresu materiałów i konstrukcji z pamięcią kształtu, czy z obszaru materiałów włóknokompozytowych;
- badanie zjawisk w zakresie współdziałania budowli z podłożem gruntowym.

W Zakładzie Technologii Budownictwa, Geotechniki i Godezji do podstawowych kierunków badań należą:

- analiza procesów produkcyjnych i eksploatacyjnych w budownictwie;
- mechanizacja robót budowlanych;
- ekonomika w budownictwie;
- badania cech techniczno-funkcjonalnych ścian i technologia wzmacniania przegród budowlanych;
- analiza i interpretacja geodezyjnych pomiarów przemieszczeń;
- współdziałanie fundamentu z podłożem gruntowym;
- wykorzystanie sztucznych sieci neuronowych w systemie informacji i w procedurach umożliwiających opracowywanie wyników pomiarów deformacji;
- badania charakterystyk geotechnicznych gruntów oraz wpływ roztworów nasycających na cechy fizyko-mechaniczne gruntów spoistych;
- badania w zakresie prekonsolidacji gruntów zaburzonych glaciektonicznie.

Ważnym elementem życia naukowego każdej szkoły wyższej jest organizowanie lub współorganizacja z innymi ośrodkami różnego rodzaju spotkań o charakterze naukowym lub naukowo-technicznym, o zasięgu lokalnym, krajowym lub międzynarodowym. W Instytucie Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego od najwcześniejszych lat organizowane były seminaria, sympozja i konferencje naukowo-techniczne i naukowe mieszczące się tematyką w ramach szerokich obszarów badawczych.

I tak w roku 1974, w ówczesnym Instytucie Budownictwa na prawach Wydziału, zorganizowano I **Sympozjum Glacitektoniki** o nazwie *Badania geologiczno-inżynierskie dla potrzeb budownictwa na obszarach zaburzonych glaciektonicznie Ziemi Lubuskiej*. Inicjatorem i głównym organizatorem zarówno pierwszego, jak i kolejnych Sympozjów Glacitektoniki był prof. dr hab. Jerzy Kotowski.

Innym cyklicznym spotkaniem naukowców w Instytucie Budownictwa jest Konferencja Naukowa pod nazwą *Konstrukcje Zespolone*. Konferencja ta odbywa się w Zielonej Górze od 1986 r. co 3 lata. Ostatnia, XI Konferencja, miała miejsce w czerwcu 2017 r.

Od 2005 r. w historię Instytutu Budownictwa wpisuje się cykliczna konferencja naukowo-techniczna *Renowacja budynków i modernizacja obszarów zabudowanych*. Jej inicjatorem i jednocześnie przewodniczącym jest prof. Tadeusz Biliński, przewodniczącą Komitetu Organizacyjnego jest dr Beata Nowogońska, natomiast sekretarzem naukowym, prof. Wojciech Eckert. Konferencje odbywają się pod patronatem Ministra Infrastruktury oraz Przewodniczącego Komitetu Nauki PZiTB i Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego. Tematyka konferencji poświęcona jest przede wszystkim problemom konserwacji i renowacji obiektów zabytkowych i w ogóle technicznym problemom renowacji budynków zwłaszcza poddanych niekorzystnemu działaniu czasu i środowiska zewnętrznego, przy wykorzystaniu najnowszych materiałów i technologii renowacyjnych. Obejmuje też szeroko ujmowaną problematykę modernizacji obszarów zabudowanych. Konferencje adresowane są zarówno do środowisk naukowych, jak i organów samorządowych oraz innych instytucji zajmujących się ochroną dziedzictwa narodowego, a także do urbanistów.

Instytut Budownictwa UZ oraz jego pracownicy od początku współpracują z różnymi firmami i przedsiębiorstwami zarówno z branży budowlanej, jak i dziedzin pokrewnych, wykonując ekspertyzy, projekty, opinie, prace studialne i badawcze w zakresie zarówno materiałoznawstwa, nowych technologii, jak i konstrukcji budynków oraz obiektów inżynierskich.

Instytut Budownictwa stanowiący jednostkę organizacyjną Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego jest w swoim „Złotym” Jubileuszu nowoczesnym ośrodkiem naukowo-dydaktycznym, spełniającym wiele międzynarodowych standardów, i to zarówno pod względem edukacji, jak i w zakresie możliwości merytoryczno-technicznych, jeśli chodzi o zapewnienie prowadzenia badań naukowych na profesjonalnym poziomie. Rangę tę zawdzięczamy ludziom, którzy na przestrzeni tych kilkudziesięciu lat poświęcili swoje umiejętności, energię i pracę na stworzenie, i to zupełnie od podstaw, obecnej pozycji Instytutu.

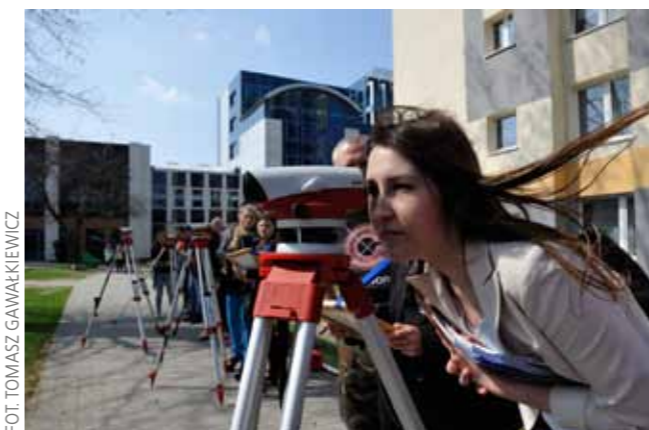
Wojciech Eckert
Marek Dankowski

FOT. MAMERT JANION

UNIwersytet Zielonogórski Nr 8 | 256 | listopad 2018

FOT. TOMASZ GAWAKIEWICZ

UNIwersytet Zielonogórski Nr 8 | 256 | listopad 2018

Związki Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ z architekturą i architektami sięgają początków powstawania pierwszej w Zielonej Górze Uczelni. Osobą organizującą pięćdziesiąt lat temu Wydział Budownictwa Lądowego był doc. dr inż. architekt Tadeusz Maszkiewicz, powołany w roku 1968 na pierwszego dziekana, którego funkcję na tym Wydziale pełnił do roku 1973.

W minionym okresie ciągłego rozwoju, Wydział przeżył szereg zmian organizacyjnych, najpierw w Wyższej Szkole Inżynierskiej utworzonej w 1965 r., następnie na Politechnice Zielonogórskiej, której status Uczelni uzyskała w 1996 r. i na Uniwersytecie Zielonogórskim od 2001 r. aż do obecnej chwili.

Od roku 1982 w strukturze Wydziału **Zakładem Architektury, Budownictwa Ogólnego i Planowania Przestrzennego** przy Instytucie Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej kierował prof. dr hab. inż. architekt Jan Konrad Stawiarski, którego zamysł już wtedy, o uruchomieniu architektury w Zielonej Górze i Jego nieustanne starania w znalezieniu sprzymierzeńców tej idei, zakończyły się pełnym sukcesem dopiero w następnym stuleciu. W Wyższej Szkole Inżynierskiej, w roku 1984 po wydzieleniu się wcześniej jako odrębnej wydziałowej jednostki organizacyjnej, Instytutu Inżynierii Sanitarnej, została zmieniona nazwa wydziału na Wydział Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej.

Od czerwca 1991 r. Wydział zmienił strukturę organizacyjną na katedralno-zakładową. W skład Wydziału weszły:

- Katedra Konstrukcji Budowlanych,
- Zakład Mechaniki Budowli,
- Zakład Architektury: kierownik - doc. dr inż. arch. Tadeusz Maszkiewicz,
- Zakład Geodezji i Geotechniki,
- Zakład Budownictwa Ogólnego,
- Zakład Technologii i Organizacji Budownictwa,

—Katedra Wody, Ścieków i Odpadów, Katedra Ochrony Środowiska

—oraz Katedra Sieci i Instalacji Sanitarnych.

Natomiast w latach 1995-2001 ponownie kierownikiem **Zakładu Architektury i Budownictwa Ogólnego** w strukturze Instytutu Budownictwa Wydziału, wtedy Politechniki Zielonogórskiej, był prof. dr hab. inż. arch. Jan Konrad Stawiarski.

Od września 2007 r. już jako Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska (WILiŚ), powołany na utworzonym w 2001 r. Uniwersytecie Zielonogórskim, zmienił kolejny raz swoją strukturę organizacyjną, wskutek odłączenia się od naszego Wydziału Instytutu Biotechnologii i Ochrony Środowiska, na którego bazie powstał Wydział Nauk Biologicznych.

W tym momencie na UZ przyszedł w końcu czas na architekturę. W przygotowywanym jubileuszowym wydawnictwie prof. Jakub Marcinowski tak pisze o tamtym pionierskim okresie: *...Mój pomysł skonsultowałem z kilkoma profesorami z Instytutu oraz z ówczesnym Dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska (taką nazwę nosił wtedy Wydział), profesorem Tadeuszem Kuczyńskim. Pan Dziekan upoważnił mnie do podjęcia działań zmierzających do uruchomienia kierunku. Potrzebna oczywiście była jeszcze zgoda Pana Rektora, prof. Czesława Osekowskiego. Po jej uzyskaniu mogłem przystąpić do prac przygotowawczych. Zespół w składzie: prof. Jan Konrad Stawiarski, emerytowany pracownik Instytutu Budownictwa, prof. Jan Gawron z Wydziału Artystycznego oraz dr inż. Wojciech Eckert (wtedy jeszcze nie posiadał stopnia doktora habilitowanego) wraz ze mną, zajęł się przygotowaniem programu studiów i szczegółowymi planami zajęć na poszczególne semestry pierwszego stopnia kształcenia, oczywiście w zgodzie z obowiązującymi standardami. Skromne na początku zasoby kadrowe zostały uzupełnione kilkoma*

osobami z Wydziału Artystycznego i w ten sposób można było spełnić wymagania kadrowe sprecyzowane w odpowiednich rozporządzeniach ministerialnych (...)

Z chwilą uruchomienia w roku akademickim 2008/2009 studiów na kierunku *architektura i urbanistyka*, do Instytutu Budownictwa został włączony Zakład Architektury i Urbanistyki. Następnie w marcu 2013 r. zakład ten po wyłączeniu ze struktury organizacyjnej Instytutu Budownictwa, przekształcono w **Katedrę Architektury i Urbanistyki**, której pierwszym kierownikiem był prof. dr inż. arch. Zbigniew Bać. W związku z funkcjonowaniem w strukturze Wydziału trzech samodzielnych jednostek organizacyjnych, prowadzących trzy kierunki kształcenia: *architektura, budownictwo i inżynieria środowiska*, w roku 2014 została zmieniona nazwa wydziału na **Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska (WBAiIŚ)**, która obowiązuje do dzisiaj.

Wydziałem w tamtym czasie zarządzali - w kadencji 2008-2012: dziekan - dr hab. inż. Jakub Marcinowski, prof. UZ oraz prodziekani - dr hab. inż. Zofia Sadecka, prof. UZ, dr hab. inż. Urszula Kołodziejczyk, prof. UZ, a w kadencji 2012-2016: dziekan - dr hab. inż. Jakub Marcinowski, prof. UZ oraz prodziekani - dr hab. inż. Andrzej Greinert, prof. UZ i dr hab. Marlena Piontek, prof. UZ. Wydziałem obecnie zarządzają w kadencji 2016-2020: dziekan - dr hab. inż. Andrzej Greinert, prof. UZ; prodziekani - dr hab. inż. Maria Mrówczyńska, prof. UZ i dr hab. Marlena Piontek, prof. UZ.

URUCHOMIENIE I ROZWÓJ KIERUNKU ARCHITEKTURA

Uroczystość inauguracji roku akademickiego 2008/2009 osobiście prowadził wtedy nowo wybrany dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Środowiska - dr hab. inż. Jakub Marcinowski, prof. UZ. Podczas inauguracyjnej uroczystości prof. Jan Konrad Stawiarski w emocjonalnym wystąpieniu powitał studentów pierwszego roku *architektury* słynnym zdaniem premiera Winstona Churchilla: „Obiecuję wam krew, pot i łzy”. W ten dynamiczny sposób chciał uprzedzić studentów o wyzwaniach, jakie czekały wszystkich w najbliższych latach na *architekturze*.

JUBILEUSZOWA WYSTAWA PRAC STUDENCKICH KIERUNKU ARCHITEKTURA 2008-2018, ZIELONA GÓRA – 2018 GALERIA ARCHITEKTURY I SZTUKI, FOYER (PARTER) BUD. A-8, UL. PROF. Z. SZAFRANA 1

Od roku akademickiego 2012/2013 programy studiów inżynierskich I stopnia i magisterskich II stopnia na kierunku *architektura i urbanistyka* były dalej rozwijane w oparciu o nowe ministerialne rozporządzenia pod zmienioną nazwą **kierunek architektura**.

Efektom nieustannych działań na rzecz podnoszenia jakości kształcenia, również w zakresie przepisów dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady UE, było dokonanie w roku 2017 **unijnej notyfikacji dyplomów kierunku architektura**. Wszyscy absolwenci kierunku *architektura*, którzy ukończyli notyfikowane kształcenie w naszym Uniwersytecie oraz uzyskali pełne uprawnienia do wykonywania zawodu architekta w naszym kraju, będą mieli możliwość uzyskania automatycznego uznania kwalifikacji na obszarze UE.

W okresie dziesięciu lat rozwoju architektury i urbanistyki na UZ następował równoległy rozwój prowadzącej ten kierunek, architektonicznej jednostki strukturalnej wydziału, w zakresie organizacyjnym i zatrudnienia:

—2008-2009

Zakład Architektury i Urbanistyki w Instytucie Budownictwa | kierownik: prof. zw. dr hab. inż. arch. Jan Konrad Stawiarski

—2010-2013

Zakład Architektury i Urbanistyki w Instytucie Budownictwa | kierownik: dr inż. arch. Janina Kopietz-Unger, prof. UZ

—2013-2014

Katedra Architektury i Urbanistyki na Wydziale Inżynierii Lądowej i Środowiska | kierownik katedry: prof. dr inż. arch. Zbigniew Bać

Zakład Sztuk Plastycznych i Wizualnych

kierownik: prof. Jan Gawron

Zakład Teorii i Historii Urbanistyki oraz Ochrony Zabytków

kierownik: prof. dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz

Zakład Teorii i Projektowania Architektonicznego

kierownik: dr inż. arch. Piotr Sobierajewicz

OTWARCIE WYSTAWY STUDENCKICH PRAC PROJEKTOWO-BADAWCZYCH KIERUNKU ARCHITEKTURA NA RZECZ MIASTA ZIELONEJ GÓRY – 2015. W OTWARTCIU UDZIAŁ WZIĘLI PROREKTORZY UZ - PROF. W. STRZYŻEWSKI I PROF. A. PIECZYŃSKI, DZIEKAN WILIŚ - PROF. J. MARCINOWSKI, KIEROWNIK KAIU PROF. Z. BAĆ, PRZEDSTAWICIELE URZĘDU MARSZAŁKOWSKIEGO - B. NOWAK, URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO - M. GRZYBOWICZ, RADY MIASTA ZIELONA GÓRA - K. ŁATWIŃSKI, LUBUSKIEJ OKRĘGOWEJ IZBY ARCHITEKTÓW RP - P. KOCHAŃSKI, SARP-U O/ZIELONA GÓRA - J. GOŁĘBIEWSKI I L. SZAPOWAŁOW ORAZ STUDENCI I WSPÓŁAUTORZY PRAC: J. HELUSZKA I W. MIZGIER, I. PISERA I D. JANKOWIAK, E. PIERÓG I J. OMACHEL, N. MIKIETYŃSKA I M. KLIMEK.

2015-2016

Katedra Architektury i Urbanistyki na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska
kierownik katedry: prof. dr inż. arch. Zbigniew Bać
Zakład Teorii i Historii Urbanistyki oraz Ochrony Zabytków
kierownik: prof. dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz
Zakład Teorii, Projektowania Architektonicznego i Sztuk Plastycznych

kierownik: prof. Jan Gawron
Zakład Urbanistyki i Planowania Przestrzennego
Kierownik: dr hab. inż. arch. Bogusław Wojtyszyn, prof. UZ

W obecnej strukturze organizacyjnej Katedry Architektury i Urbanistyki pracuje na 12 stanowiskach naukowo-dydaktycznych 4 profesorów, w tym 3 tytułarnych, 5 adiunktów doktorów i 4 asystentów magistrów. Wewnętrzne sprawy administracyjno-gospodarcze Katedry są realizowane przez pracowników naukowo-dydaktycznych jednostki z udziałem 1 osoby prowadzącej sekretariat Instytutu Budownictwa. Natomiast zewnętrzne sprawy dotyczące Katedry, są realizowane w strukturze organizacyjnej Wydziału przez 4 pracowników administracyjnych Biura Dziekana i 3 pracowników Dziekanatu.

2016-2018

Katedra Architektury i Urbanistyki na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska
kierownik katedry: prof. dr hab. inż. arch. Wanda Kononowicz († luty 2018)
kierownik katedry p.o.: dr hab. inż. arch. Bogusław Wojtyszyn, prof. UZ
Zakład Teorii i Historii Budowy Miast, Sztuk Plastycznych oraz Ochrony Zabytków

kierownik: prof. Jan Gawron
Zakład Teorii i Projektowania Architektonicznego
kierownik: prof. dr inż. arch. Zbigniew Bać
Zakład Urbanistyki i Planowania Przestrzennego
kierownik: dr hab. inż. arch. Bogusław Wojtyszyn, prof. UZ

Podstawowy trzon kadry nauczycieli akademickich kierunku *architektura* stanowią pracownicy Katedry Architektury i Urbanistyki, prowadzący zajęcia przede wszystkim w grupie kierunkowych treści kształcenia z zakresu architektury i urbanistyki. Zajęcia w grupie podstawowych i ogólnych treści kształcenia, stanowiących godzinowo około 30 proc. wszystkich zajęć na kierunku są realizowane przy znaczącym udziale nauczycieli akademickich Instytutu Budownictwa i Instytutu Inżynierii Środowiska.

PROCES KSZTAŁCENIA PRZYSZŁYCH ARCHITEKTÓW

Proces edukacyjny na kierunku architektura jest organizowany z poszanowaniem zasady spójności kształcenia i badań naukowych oraz prawa studiujących do swobodnego rozwijania ich zamiłowań i indywidualnych uzdolnień. Na kierunku metodycznie jest rozwijanych wiele tematów badawczych związanych z zielonogórskim regionem. Uczestniczą w nich studenci biorąc udział w badawczo-projektowych i projektowo-wdrożeniowych pracach naukowych: Letniej i Jesiennej Szkoły Architektury prowadzonej przez prof. dr inż. arch. Zbigniewa Bacia w zakresie badań środowiska mieszkaniowego - HABITATY, Urbanistycznych Warsztatów Krajobrazowych prowadzonych przez dr hab. inż. arch. Bogusław Wojtyszyn, Naukowego Koła - Architektura w Przestrzeni Zrównoważonej, prowadzonego przez mgr inż. arch. Justynę Juchimiuk, także w pracach na temat rewaloryzacji i ochrony zabytków prowadzonych przez prof. dr hab. inż. arch. Wandę Kononowicz w ramach stacjonarnych i wyjazdowych seminariów dydaktyczno-naukowych, jak również w studialnych wystawach i plenerach prowadzonych przez prof. Jana Gawrona.

Przebieg kształcenia i badań naukowych odbywa się również od początku powstania kierunku *architektura* przy aktywnym wsparciu Zarządu i Rady miasta Zielonej Góry oraz

przychylności pracowników Urzędu Miejskiego. Ostatnio w roku 2016 zostało zawarte pomiędzy JM Rektorem Uniwersytetu Zielonogórskiego, prof. dr hab. inż. Tadeuszem Kuczyńskim i Prezydentem Miasta Zielona Góra, Januszem Kubickim, porozumienia o współpracy na rzecz rozwoju Zielonej Góry i praktycznego kształcenia w zakresie realizacji praktyk zawodowych dla studentów kierunku architektura WBAiŚ UZ.

Znaczący udział w rozwoju kierunku *architektura* na Uniwersytecie Zielonogórskim mają również instytucje i stowarzyszenia naukowe, zawodowe i społeczne działające w obszarze architektury, urbanistyki i planowania przestrzennego. W roku 2013 zostało zawarte pomiędzy Uniwersytetem Zielonogórskim a Izbą Architektów Rzeczypospolitej Polskiej porozumienie, dotyczące zasad współpracy Izby jako interesariusza zewnętrznego w procesie powstawania programów kształcenia architektów. Koordynatorem realizacji porozumienia jest mgr inż. arch. Jerzy Gołębiowski, wiceprzewodniczący Lubuskiej Okręgowej Izby Architektów RP, której obecnie przewodniczy mgr inż. arch. Paweł Kochański, należący do grona wieloletnich dydaktyków naszego kierunku. Realizowana jest także stała współpraca ze Stowarzyszeniem Architektów Polskich Oddziału w Zielonej Górze, zarówno w kadencji poprzedniego Zarządu, którego prezesem był mgr inż. arch. Jerzy Gołębiowski, jak i w kadencji obecnego Zarządu, którego prezesem jest mgr inż. arch. Mirosław Strzelecki. Wspólne organizowanie konkursów studenckich prac dyplomowych, uczestniczenie w tematycznych wystawach i na szkoleniowych spotkaniach z architektami Zielonej Góry i regionu, stanowi istotną pomoc w realizacji wspólnego celu, jakim jest dbałość o jakość kształcenia przyszłych architektów inżynierów i magistrów Uniwersytetu Zielonogórskiego. Rozwojem zielonogórskiego kierunku *architektura* i jego potencjału naukowego w regionie zainteresowane są również naukowe instytucje, takie jak Komisje Architektury i Urbanistyki Polskiej Akademii Nauk na poziomie krajowym

i regionalnym, których członkami są profesorowie Katedry Architektury i Urbanistyki WBAiŚ UZ.

W ramach upowszechniania w społeczeństwie nauki i kultury oraz wspierania wszystkich form aktywności społecznej, sprzyjającej rozwojowi Zielonej Góry i regionu, pracownicy Katedry Architektury i Urbanistyki oraz studenci *architektury* aktywnie uczestniczą w corocznych spotkaniach kulturalnych i naukowych z mieszkańcami w ramach Festiwalu Nauki, Targów Pracy, wyjazdów dydaktycznych, warsztatów edukacyjno-projektowych i wystaw projektów, a także w ramach zielonogórskich obchodów Dni Zielonej Góry (Winobranie), akademickich bachanaliów itp.

Do obecnej chwili na Uniwersytecie Zielonogórskim studia architektoniczne z dyplomem inżynierskim i magisterskim ukończyło 407 studentów, co stanowi 64 proc. wszystkich studentów przyjętych na pierwszy rok studiów od roku 2008, w tym 72 proc. na studia inżynierskie i 57 proc. studentów przyjętych od roku 2012 na studia magisterskie.

Studentom oraz absolwentom naszego Wydziału gwarantujemy pomoc w wyborze drogi zawodowej, pozyskiwaniu ofert pracy i promowanie absolwentów kierunku, którzy w porównaniu do absolwentów innych uczelni zajmują 3. miejsce w ogólnopolskim rankingu absolwentów architektury na rynku pracy.

Dynamiczny w ostatnich latach rozwój kierunku *architektura* na naszym Uniwersytecie, został zauważony na publicznym forum oceny studiów architektonicznych prowadzonych przez wszystkie uczelnie w Polsce. Należy zwrócić uwagę, że pomimo niewielkiego zespołu nauczycieli akademickich Katedry Architektury i Urbanistyki w rankingu uczelni prowadzących kierunek *architektura*, przesunęliśmy się w ciągu dwóch lat z miejsca 14. na 8. (Perspektywy 2018).

Bogusław Wojtyszyn
Katedra Architektury i Urbanistyki

UMOWA Z CHIŃSKIM UNIWERSYTETEM

22 października 2018 r. prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą Uniwersytetu Zielonogórskiego - prof. Giorgi Melikidze i prorektor ds. współpracy międzynarodowej Neijiang Normal University - prof. Huang Hui (Chiny) podpisali umowę o współpracy pomiędzy uczelniami. W spotkaniu z przedstawicielami chińskiego uniwersytetu wzięli również udział reprezentanci wydziałów UZ zainteresowanych międzynarodową współpracą. A ta ma dotyczyć głównie wymiany studentów i doprowadzić do podwójnego dyplomowania. Umowa dotyczy także wymiany słuchaczy studiów doktoranckich oraz pracowników naukowo-dydaktycznych.

Inicjatorami podpisania porozumienia byli prof. Witold Jarczyk i dr Justyna Jarczyk z Wydziału Matematyki, Informatyki i Ekonometrii, którzy od kilku już lat współpracują z Neijiang Normal University. Dlatego też w umowie znalazł się aneks dotyczący szczególnej współpracy pomiędzy Wydziałem Matematyki, Informatyki i Ekonometrii Uniwersytetu Zielonogórskiego a Wydziałem Matematyki uniwersytetu chińskiego.

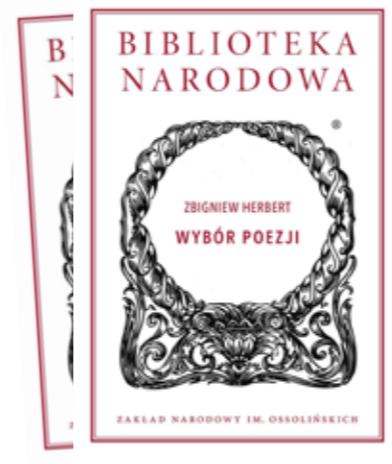

esa

ROK HERBERTA

20. ROCZNICA ŚMIERCI POETY

Zbigniew Herbert jest jednym z tych pisarzy, o których w Polsce mówi się najczęściej. Jego twórczość, znana i ceniona w świecie, jest stawiana obok dzieł Rilkego, Eliota, Audena, Kawafisa. Jego dzieło nie przestaje fascynować czytelników, inspirować twórców. Od czasu jego śmierci co roku ukazują się kolejne poświęcone mu książki.

Rok 2018, w którym mija dwadzieścia lat od śmierci Zbigniewa Herberta, został ogłoszony przez Sejm Rokiem Herberta. W rocznicowe wydarzenia zaangażował się Uniwersytet Zielonogórski reprezentowany przez prof. Małgorzatę Mikołajczak.

Badaczka wzięła udział w Międzynarodowym Kongresie Współczesnej Literatury Polskiej zorganizowanym w ramach XV Warsztatów Herbertowskich w dniach 19-26 września (Warszawa - Kraków - Zakopane), w debacie dotyczącej Herberta-poety, która odbyła się 9 października 2018 r. w ramach Warszawskiego Festiwalu Herbertowskiego w Warszawie oraz w konferencji pod hasłem „Pan Cogito o Bogu” zorganizowanej przez Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu w dniach 23-25 października.

Ponadto w przededniu 94. urodzin poety, 25 października 2018 r. ukazał się w Wydawnictwie Ossolineum „Wybór poezji” Zbigniewa Herberta ze wstępem i w opracowaniu Małgorzaty Mikołajczak. Jest to pierwsza wydana w Bibliotece Narodowej edycja wierszy poety.

Obszerny wybór utworów oraz towarzyszący mu komentarz pozwalają spojrzeć na dzieło Herberta z pewnego dystansu i czytać je na nowo - uwzględniając najważniejsze dlań idee, wartości, tematy, cechy stylu i języka, a także modele recepcji. Na stronie Wydawnictwa czytamy:

Dwadzieścia lat po śmierci Zbigniewa Herberta jego poezja jest ciągle szeroko komentowana przez badaczy literatury, wciąż inspirowa twórców. Nazwisko autora *Struny światła* wymienia się obok nazwisk największych poetów

Zbigniew Herbert (1924-1998) - jeden z najważniejszych twórców polskich i europejskich XX wieku; poeta, eseista, autor słuchowisk radiowych i dramatów. Ukończył prawo i ekonomię, studiował filozofię. Do jego najważniejszych książek należą zbiory poezji: *Struna światła* (1956), *Hermes, pies i gwiazda* (1957), *Studium przedmiotu* (1961), *Napis* (1969), *Pan Cogito* (1974), *Raport z obłożonego Miasta* (1983), *Elegia na odejście* (1990), *Rovigo* (1992), *Epilog burzy* (1998), dramaty *Jaskinia filozofów* (1956), *Drugi pokój* (1958), *Rekonstrukcja poety* (1960), *Lalek. Listy naszych czytelników* (1961), *Listy naszych czytelników* (1972) i zbiory esejów *Barbarzyńca w ogrodzie* (1962), *Martwa natura z wędzidłem* (1993) oraz pośmiertnie wydane *Labirynt nad morzem* (2000) i *Król mrówek* (2001). Laureat licznych nagród literackich polskich i zagranicznych (m.in. nagrody im. Kościelskich, nagrody im. Herdera, nagrody im. Petrarcki), członek Akademii der Kunst in Berlin Zachodnim, Bayerische Akademie der Schönen Künste, American Academy and Institute of Arts and Letters. Jego utwory przetłumaczono na kilkadziesiąt języków.

ZE WSTĘPU DO
„WYBORU POEZJI” ZBIGNIEWA HERBERTA:

**Znamienne,
że legenda poety nie blednie wraz
z sukcesywnym zapełnianiem miejsc pustych
w jego życiorysie. Nie osłabia jej, wręcz
przeciwnie – utrwała i wzmacnia, ogłaszanie
kolejnych listów poety, poświęconych mu
opowieści biograficznych, wspomnień.
Pomimo wysiłku badaczy życie Herberta
wciąż pozostaje nieodczytanym do końca
szyfrem; odbiciem figury
życia-zagadki, powracającej w jego
twórczości i zaprojektowanej, wolno
przypuszczać, również w odniesieniu
do poetyckiego „ja”.**

drugiej połowy XX wieku, a jego dzieła są stale tłumaczone, wydawane i czytane w wielu krajach świata. Silna więź z dziedzictwem antyku sprawia, że poezja Herberta ma wymiar uniwersalny, jest powściągliwa formalnie i zdyscyplinowana. Jednak pozorną prostotę i jednoznaczność jego wierszy komplikuje ironia, będąca zarazem figurą artystyczną i postawą wobec bytu.

Wstęp i opracowanie Małgorzaty Mikołajczak ukazują bogactwo twórczości pisarza i są znakomitym przewodnikiem po najważniejszych motywach i tematach tej liryki. *Świat poety nie jest, jak mogłoby się wydawać, białoczarne. Jest w nim miejsce na szarość będącą ulubionym kolorem twórcy. U Herberta nie ma też krystalicznie czystych bohaterów* - pisze badaczka. Czytane w tej perspektywie wiersze i prozy poetyckie Herberta odstąpią mniej znane oblicze.

W trwającym właśnie Roku Herberta tego tomu nie mogło zabraknąć.

WARSZAWSKI FESTIWAL HERBERTOWSKI

FOT. PAWEŁ BRÓL

Małgorzata Mikołajczak - kieruje Zakładem Teorii Literatury i Krytyki Literackiej w instytucie Filologii Polskiej Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz studiami doktoranckimi w dyscyplinie literaturoznawstwo na UZ. Zajmuje się poezją współczesną i nowym regionalizmem w badaniach literackich. W jej dorobku znajdują się m.in. trzy monografie poświęcone twórczości Zbigniewa Herberta (*„W cieniu heksametru”. Interpretacje wierszy Zbigniewa Herberta*, 2004; *Pomiędzy końcem i apokalipsą. O wyobraźni poetyckiej Zbigniewa Herberta*, 2007, 2013; *„Światy z marzenia”. Echa romantyczne w poezji Zbigniewa Herberta*, 2013), redakcja książki *„Bor nici”. Wątki klasyczne i romantyczne w twórczości Zbigniewa Herberta* (2008) oraz liczne artykuły na temat poety. Członek Komitetu Nauk o Literaturze Polskiej PAN, redaktor naukowy serii „Nowy regionalizm w badaniach literackich”, przewodnicząca rady naukowej serii „Historia Literatury Pogranicza”, członek Zarządu Międzynarodowego Stowarzyszenia Studiów Polonistycznych, kierownik studiów doktoranckich w dyscyplinie literaturoznawstwo na Uniwersytecie Zielonogórskim. W latach 2014-2017 kierowała międzyuczelnianym projektem badawczym finansowanym przez NCN (*„Regionalizm literacki - tradycja i nowe orientacje”*).

MEDAL ZA ZASŁUGI DLA POLITECHNIKI RZESZOWSKIEJ

5 października br., podczas uroczystej inauguracji roku akademickiego 2018/2019 na Politechnice Rzeszowskiej im. Ignacego Łukasiewicza, prof. dr hab. inż. Józef Korbicz z Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki otrzymał medal „Zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej”.

Jest to honorowe wyróżnienie przyznawane przez Senat Politechniki Rzeszowskiej, a nadawane wybitnym pracownikom oraz osobom spoza uczelni szczególnie zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej. Medal jest przyznawany od 1976 roku.

FOT. BEATA MOTYKA

NCBJ: IZOMERY PIERWIASTKÓW SUPERCIEŹKICH MOGĄ BYĆ ZNACZNIE BARDZIEJ STABILNE NIŻ DOTĄD SĄDZONO

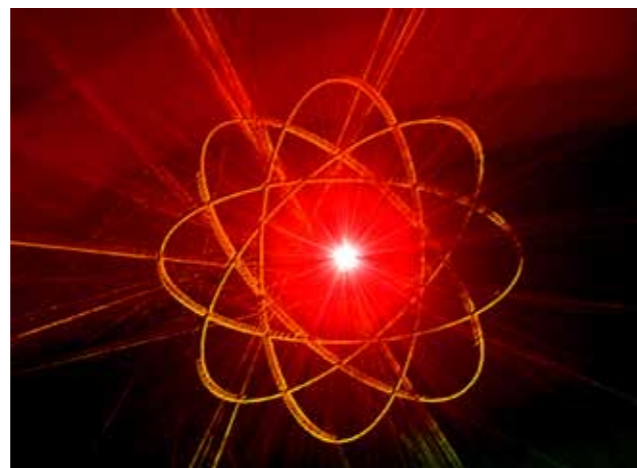
Niektóre stany izomeryczne pierwiastków superciężkich mogą mieć czasy życia mierzone w sekundach, a więc dziesiątki tysięcy razy dłuższe niż czasy życia ich bardzo niestabilnych stanów podstawowych. Jeśli takie egzotyczne stany jądrowe zostaną wytworzone eksperymentalnie, będą wystarczająco stabilne, by badać ich własności chemiczne.

Na takie wnioski wskazują wyniki prac zespołu teoretyków z Narodowego Centrum Badań Jądrowych (NCBJ) i Uniwersytetu Zielonogórskiego (UZ). O badaniach poinformował NCBJ w informacji prasowej.

Tablica Mendelejewa zawiera obecnie 118 pierwiastków, ale tylko 80 z nich ma izotopy stabilne. Jądra izotopów niestabilnych wcześniej czy później ulegają rozpadowi. W niektórych przypadkach czas potowicznego rozpadu jest bardzo długi, liczony w milionach lat, w innych czas ten wynosi mniej niż milionowe części sekundy. Nietrwale są wszystkie izotopy pierwiastków najcięższych. Czasy życia krótsze niż sekunda nie pozwalają przy obecnym stanie techniki ustalić własności chemicznych pierwiastka, w szczególności grupy układu okresowego, do której należy - czytamy w przesłanej przez NCBJ informacji prasowej.

Jądra atomowe są układami złożonymi z protonów i neutronów, które oddziałują między sobą w sposób, który obecnie potrafimy opisać jedynie w przybliżeniu. W najcięższych jądrach łączna liczba nukleonów - protonów i neutronów - sięga 300. W świecie makroskopowym, znanym z codziennego doświadczenia, układy złożone mogą ulegać zaburzeniom, np. zaczynają drgać lub obracać się, pozostając nadal związane. W świecie układów złożonych tworzących jądra atomowe, którym rządzą prawa fizyki kwantowej, także mogą wystąpić zaburzenia, a odpowiadają im przejścia układów do stanów wzbudzonych. Różnica - i w gruncie rzeczy istota świata w skali kwantowej - polega na tym, że energie i inne parametry kwantowych stanów wzbudzonych, nie mogą w wyniku zaburzenia zmienić się dowolnie. Dopuszczalne zmiany są ściśle porcjowane, czyli skwantowane - wyjaśniają eksperci NCBJ.

Jak podaje NCBJ, jądro w stanie wzbudzonym ma energię większą od energii stanu podstawowego i na ogół szybko, w czasie rzędu jednej bilionowej części sekundy, powraca do niego, oddając energię wzbudzenia w postaci emisji kwantów gamma. Jednak w niektórych jądrach zdarzają się takie stany wzbudzone, które trwają przez czas wyraźnie dłuższy - nazywa się je izomerami. Jednym z przejawów ich wewnętrznego wzbudzenia może być zmiana spinu, czyli kwantowego odpowiednika momentu pędu, mierzą-

cego jak „szybko wirują składniki układu”. Jądra w stanie izomerycznym tworzą atomy o tych samych własnościach chemicznych, co jądra w stanie podstawowym.

„W 2001 roku odkryto w ośrodku GSI w Niemczech izomer izotopu pierwiastka darmsztadt o liczbie masowej 270. Okazało się, że rozpada się on poprzez emisję cząstki alfa, tak jak większość pierwiastków superciężkich, ale jego czas życia jest ok. 60 razy dłuższy niż czas życia tego samego izotopu w stanie podstawowym. Izomery żyjące dłużej niż stan podstawowy znane były w przypadku lżejszych jąder. Jednak rozpad izomeru darmsztadt poprzez emisję cząstki alfa oznaczał, że typowy rozpad elektromagnetyczny (gamma) jest dla tego jądra mniej prawdopodobny. Pojawiło się naturalne pytanie, czy istnieją też inne izomery pierwiastków superciężkich, których czasy życia są wydłużone w stosunku do czasów życia ich stanów podstawowych” - czytamy w przesłanym komunikacie.

Zespół polskich fizyków podjął próbę oceny efektów odpowiedzialnych za wzbronienie rozpadu alfa. Naukowcy, przeprowadzając obliczenia i oszacowania, poszukiwali takich jąder superciężkich, dla których rozpad alfa byłby najbardziej wzbroniony. Można oczekiwać, że jądra takie są najlepszymi kandydatami na długożyciowe izomery.

„Czysto eksperymentalne określenie struktury stanu wzbudzonego jest w zasadzie niemożliwe” - wyjaśnia prof. Michał Kowal, kierownik Zakładu Fizyki Teoretycznej NCBJ, cytowany w przesłanym komunikacie. „Podejrzewano dotychczas, że za obserwowaną stabilność izomeru darmsztadt-270m odpowiedzialne jest wzbudzenie pary neu-

tronowej. Z naszych rachunków wynika, że o stabilności decydują raczej wzbudzenia protonowe” - dodaje.

Stany wzbudzone, z którymi mamy tu do czynienia, można wyobrazić sobie, jako układy, w których część nukleonów - na przykład dwa protony, dwa neutrony lub obie te pary jednocześnie - nie znajduje się w swym podstawowym położeniu, lecz krąży wokół rdzenia jądra w tę samą stronę. W niektórych jądrach taki stan wzbudzony może mieć całkowity spin o wartości sięgającej 19 lub 20 stałych Plancka. Dominującym kanałem rozpadu rozważanych jąder jest rozpad alfa, czyli emisja jądra helu zbudowanego z dwóch protonów i dwóch neutronów. Rozpad alfa jąder ze stanów izomerycznych może zachodzić do stanu podstawowego lub do któregoś ze stanów wzbudzonych jądra potomnego (końcowego) - czytamy w prasowym komunikacie.

liczbach protonów i neutronów” - opowiada prof. Janusz Skalski (NCBJ). „Opisaliśmy mechanizm wzbronienia i podaliśmy kandydatów na długo żyjące stany jądrowe. Przeprowadzone przez nas obliczenia i oszacowania wskazują, że długożyciowe stany izomeryczne o strukturze jednoczesnego wzbudzenia dwóch par - protonowej i neutronowej, powinny występować w czterech izotopach darmsztadt. Nie spodziewamy się wystąpienia takich izomerycznych długo żyjących konfiguracji w izotopach pierwiastków o liczbach atomowych $Z=106, 108$ i 112 ” - mówi.

„Przewidywane przez nas wzbronienia rozpadu alfa stanów dwuprotonowych są duże dla właściwie wszystkich jąder darmsztadt” - uzupełnia dr Piotr Jachimowicz (Uniwersytet Zielonogórski). „Oszacowane w pracy czasy życia tych izomerów to setki, a nawet tysiące milisekund,

Niektóre stany izomeryczne pierwiastków superciężkich mogą mieć czasy życia mierzone w sekundach, a więc dziesiątki tysięcy razy dłuższe niż czasy życia ich bardzo niestabilnych stanów podstawowych. Jeśli takie egzotyczne stany jądrowe zostaną wytworzone eksperymentalnie, będą wystarczająco stabilne, by badać ich własności chemiczne.

Na takie wnioski wskazują wyniki prac zespołu teoretyków z Narodowego Centrum Badań Jądrowych (NCBJ) i Uniwersytetu Zielonogórskiego (UZ). O badaniach poinformował NCBJ w informacji prasowej.

„Nikt dziś nie umie obliczyć dokładnie czasu życia izomeru ze względu na rozpad alfa” - dodaje prof. Kowal. „Wiadomo jednak, że wzbronienie rozpadu alfa związane jest, z co najmniej trzema przyczynami: różnicą struktury lub spinu stanów początkowego i końcowego oraz różnicą energii tych stanów. Rozpad alfa do jądra potomnego w stanie podstawowym wymaga zmiany spinu jądra o dwadzieścia jednostek stałej Plancka. To bardzo dużo! Bariera centryfugalna związana z taką zmianą jest ogromna i praktycznie całkowicie blokuje ten rozpad. Ponadto, ze względu na zupełnie odmienną strukturę stanów początkowego i końcowego, rozpad jest dodatkowo silnie wzbroniony. Te dwa efekty powodują, że rozpad do stanu podstawowego jądra potomnego będzie niesłychanie mało prawdopodobny. Z kolei rozpad do jądra potomnego w stanie wzbudzonym o podobnym spinie co pierwotne jądro izomeryczne, zachodzi z dużym prawdopodobieństwem jedynie wtedy, gdy stan ten ma odpowiednio niską energię wzbudzenia w porównaniu do energii wzbudzenia jądra emitującego. W przypadku niektórych rozważanych przez nas jąder tak nie jest i dlatego podejrzewamy, że dla tych stanów początkowych wystąpi silne stłumienie rozpadu alfa, a w konsekwencji stan izomeryczny będzie miał długi czas życia” - tłumaczy naukowiec, cytowany w prasowym komunikacie.

Praca polskich fizyków ukazała się w czasopiśmie *Physical Review C* i została zaprezentowana podczas cyklu tegorocznych letnich konferencji fizyki jądrowej. „Analizowaliśmy egzotyczne stany w najcięższych jądrach o parzystych

czyli o trzy do pięciu rzędów wielkości więcej niż czasy życia ich stanów podstawowych” - zaznacza.

Przedstawiony wynik to jak na razie tylko przewidywania teoretyczne. Naukowcy liczą jednak na to, że w niedługim czasie uda się ich przewidywanie sprawdzić eksperymentalnie. „Jest całkiem prawdopodobne, że podobne stany były już wytworzone w prowadzonych w przeszłości eksperymentach, ale nikt ich nie zauważył, bo nastawiano się w tych pomiarach na czasy życia znacznie krótsze” - wyjaśnia prof. Kowal w prasowym komunikacie. „Obecnie nie powinno być większych problemów z wykonaniem odpowiednich pomiarów. Kilka laboratoriów na świecie dysponuje odpowiednimi możliwościami. Być może takie doświadczenia będzie można za kilka lat przeprowadzić także w Warszawie, jeśli zostanie zrealizowany projekt zakupu nowego cyklotronu dla Środowiskowego Laboratorium Ciężkich Jonów na Uniwersytecie Warszawskim. Jeśli nasze przewidywania co do stabilności izomerów zostaną potwierdzone, to otworzą się zupełnie nowe możliwości dla badań chemii pierwiastków superciężkich” - mówi.

Źródło: PAP - Nauka w Polsce
ekr/

OD REDAKCJI:

dr Piotr Jachimowicz pracuje w Zakładzie Metod Matematycznych Fizyki na Wydziale Fizyki i Astronomii Uniwersytetu Zielonogórskiego

FOT. JAREK JESCHKE

DYPLOMY 2018 malarstwo

Stanisław R. Kortyka

Institut Sztuk Wizualnych WA

W tegorocznej wystawie dyplomów malarskich prezentowanych w Galerii Biblioteki Uniwersyteckiej, bierze udział wyjątkowo liczna grupa absolwentów Instytutu Sztuk Wizualnych. Są to dyplomy licencjackie i magisterskie o dość zróżnicowanej skali postaw i rozwiązań formalnych, niezadko z dość wyraźnie sformułowanym przekazem treściowym, często mocno osadzonych w tradycyjnym widzeniu malarstwa, ale też uwzględniającym inne sposoby artystycznego przekazu z wykorzystaniem video, filmu animowanego jako równoprawnej formy plastycznej artykulacji. Ta rozpiętość zauważalna jest zwłaszcza w grupie dyplomantów z pracowni prof. Magdaleny Gryski. Obok klasycznej formy obrazu malarskiego jaką jest cykl *Trójbyt* Grażyny Rymaszewskiej i abstrakcyjnych obrazów Izabeli Sak, inne rozwiązania stosuje Mariusz Kowalski, jego *Białe, czarne, białe* to połączenie obrazów-obiektów z realizacją multimedialną. Podobne rozwiązanie, współgrania obrazu z filmem i aranżacją przestrzenną, zaprezentowała Renata Gresiuk-Kowalska, a niezwykle efektowne malarskie struktury stworzył Adam Łucki w monumentalnym cyklu *Amobile*.

Grażyna Rymaszewska w swoich dyplomowych obrazach, jak to określa promotor, prof. Magdalena Gryska - *Zestawia postać ludzką z idealnymi figurami geometrycznymi: kwa-*

*drat, koło, trójkąt. Ciało, dusza i umysł to jedność. W tych rozwiązaniach poszukuje autorka związków matematyki i sztuki. Użyte przez nią elementy zaczerpnięte z geometrii stanowią połączenie tego co widzialne i niewidzialne. Kolor jest dla niej jakością samoistną. Mariusz Kowalski w pracy zatytułowanej *Białe, czarne, białe* łączy elementy malarskie z elementami multimedialnymi. Powiększone ślady duktów pędzla, powiększona malatura, powoduje odmienne spojrzenie na proces grafiki komputerowej. Odnajdujemy tu swobodną grę formy, materii i linii. W opozycyjności bieli i czerni - biel otwiera na nowe wartości wizualne, na nowe przestrzenie, czern jest śladem, oznacza obecność lub jej brak, przejmuje energię, dopełnia biel i jej cechy. Z kolei „papier, biel, czern, struktury, chropowatość, szarości, powietrze, zmienność”, to istotne elementy dyplomu Renaty Gresiuk-Kowalskiej. Autorka wykorzystuje symbolikę żurawia origami zaczerpniętą z tradycji japońskiej. Tutaj, ów symboliczny ptak szczęścia, w wielokrotnym powtórzeniu w efektownej przestrzennej instalacji jest też elementem filmu animowanego, ciekawie dopełniającym ten *Szum myśli*, jak nazwała autorka swoją pracę dyplomową. Z cyklu *Amobile*, monumentalnych realizacji Adama Łuckiego, na wystawie prezentowana jest praca *Rozniecacz ognia wśród zdroworoządkowych inwestorów emocjonalnych*. W opinii prof. Magdaleny Gryski: *Amobile to projekt kompletny. Rozgrywa się w dwóch płaszczyznach (choć można by dostrzec ich nieskończoną ilość) - pierwsza stawia pytanie o sens działania portali**

*randkowych oferujących algorytmy dopasowania. To refleksja na temat pułapki kłamstw, złudzeń i oczekiwań. Druga to badanie stanu narodzin miłości. Analiza jej szokującej substancji, burzy chemicznej w mózgu. Autor bada miłość jako proces, chemiczno-biologiczna reakcja łańcuchowa. To, co proponuje Adam Łucki w swoich malarskich przemyśleniach wynika z fascynacji twórczością Lema, ale jest też opowieścią o miłości jako zjawisku biologicznym i kulturowym, które jest rodzajem gry o najwyższą stawkę: kształt, sens i wymiar życia jednostki. Zdaniem prof. Magdaleny Gryski: *Jego działanie to efekt na niespotykaną skalę, tworzy właściwie nowe, spójne przedstawienie wizualne. Równie efektowne wizualnie są abstrakcyjne kompozycje Izabeli Sak. Punktem wyjścia dla jej *Witraży w naturze* stała się struktura skrzydeł motyli (dziennych i nocnych), stąd intensywność koloru i dynamika kontrastów barwnych ale też gra subtelnych tonów szarości, brązów, czerni i bieli.**

Bardzo precyzyjnie charakteryzuje licencjackie prace dyplomowe swoich trzech dyplomantek prof. Ryszard Woźniak - *Cykl prac Elżbiety Altevogt stanowi osobistą próbę metaforycznego przedstawienia tematu uniwersalnego. Główną figurą symboliczną jest drzewo umieszczone w wyobrażonym pejzażu. Reprezentuje ono istnienie jednostkowe, nacechowane różnymi stanami duchowymi (...). Poszczególne kompozycje poświęcone są istotnym dla ludzi sytuacjom trudnym i takim, które trwale określają ludzką kondycję.*

*Pleć kulturowa, cykl prac Elżbiety Łojowskiej jest wyrazem zainteresowania autorki społeczną i kulturową rolą kobiety we współczesności oraz historią myśli i ruchów feministycznych. Autorka sprawnie posługuje się techniką kolażu wspierając ją emocjonalną energią barwy czerwonej. Zupełnie inny rodzaj wypowiedzi prezentuje w swoim Szkicowniku Paulina Zdanowicz - *Wskazuje ona na pierwsze momenty w powstawaniu obrazu, kiedy prosty, intuicyjny ślad staje się znakiem i nabiera znaczenia. Autorka podnosi do rangi oryginału motywy zaczerpnięte z własnych rysunków wykonywanych jako dziecko. Realizuje to zadanie w trybie swobodnej i bezpośredniej ekspresji przy ograniczonej do minimum skali środków wyrazu.**

Dwie skrajne postawy można zaobserwować w pracach dyplomantek wywodzących się z pracowni dr. hab. Jarosława Łukasika. *Skrawki życia zatrzymane w martwej naturze* Beaty Żyły swoją atmosferą, nastrojem, odwołują się do nostalgii za umykającym czasem. *Martwą naturą można tu nazwać nie tyle przedmioty, których tu nie ma, ale ów stan zamrożonej w pamięci chwili.* Warto dodać, że dla tych stanów i przywoływania ulotnych doznań autorki odniesieniem jest ukazana na jej obrazach sylwetka kobiety w czerwieniach na błękitnym tle. Barbara Cap w obrazach z cyklu *W przestrzeniach czasu przeszłego i teraźniejszego daje wyraz swojej fascynacji malarstwem abstrakcyjnym; koncentruje się na transpozycji form świata realnego w dynamiczne układy kształtów i kolorów, które są jej swoistym, emocjonalnym komentarzem do rzeczywistości.*

Pośród trzech dyplomów, których promotorem jest dr hab. Norman Smużniak, dwa wyraźnie nawiązują do szeroko rozumianej tradycji. Obrazy Anny Poręby w jakiejś mierze przywołują znaną górę *Saint-Victoire* Paula Cezanne'a. Jej cykl *Naokoło góry* to pejzaże przedstawiające wymaginowaną górę, której majestat i tajemniczość zawiera się także w wysmakowanej kolorystyce. Natomiast *Rybny*

targ Doroty Wnęk, inspirowany targiem na Maderze, może być postrzegany jako fascynacja samym, tak często spotykanym w malarstwie, motywem, ale też próbą własnego spojrzenia na „ruchliwą” strukturę rybich kształtów i roli światła w każdorazowo modyfikowanym kadrze obrazu. *Patronki* Sylwii Januszewskiej to malarstwo przeniesione z płaszczyzny na odlewane gipsowe figurki nawiązujące do tak często spotykanych w domach i w przestrzeni publicznej figury Matki Boskiej. Ta propozycja wynika z połączenia *bardzo osobistego doświadczenia ze wspomnieniami rodzinnymi.* Trzeba tu wyraźnie podkreślić, że w zamyśle autorki nie jest to jakakolwiek próba polemiki - jest to, jak się wydaje, pokazanie możliwości indywidualnych wyborów, na co wskazuje chociażby wielobarwność tych figurek. Autorka w tej swoistej mini instalacji, zdaniem promotora - *określa własne terytorium i zostawia kwestie interpretacji otwarte dla widza.*

Wśród pięciu dyplomów z pracowni prof. Stanisława R. Kortyki, prowadzonej wraz z asystentem Jarkiem Jeschke, trzy to kompozycje składające się z mało formatowych prac tworzących strukturalną jedność. W *Śladach* Katarzyna Grabias-Banaszewska odwołuje się do tej szczególnej formy istnienia zatrzymanego w kadrach starych fotografii. Fakt, że są na nich osoby bliskie, nadaje tym pracom klimat intymności, a jednocześnie, właśnie przez modułowość układu i łączenie technik graficzno-malarskich oraz podzielenie kadru, uzyskana jest swoista artystyczna obiektywizacja tego spojrzenia. Z kolei „rejestrując” różny wygląd części ludzkiej twarzy, Marta Olszańska proponuje stworzenie czegoś w rodzaju *Człowieka idealnego*, choć równie dobrze można z tych elementów tworzyć „portrety pamięciowe”. Tak więc pewna ironia i przewrotność tej realizacji, ale i sposób uproszczania ekspresyjnych malarskich notacji, czyni z tej kompozycji atrakcyjną mozaikę ułożoną z prostych malarskich znaków. Innym wielosegmentowym rozwiązaniem jest praca Marty Rajewskiej *Informacje kodowane*. Składa się na nią szereg małych prac ukazujących proces narastania i zanikania malarskiej struktury na powierzchni obrazu, kształtowanej, co warto podkreślić, przez dotyk palców. Ten najbardziej intymny kontakt z powierzchnią płótna i próbę uzyskania efektu ruchu można odczytać jako zapis emocji dotyczących zmienności i przemijania.

Dwa ostatnie dyplomy z tej grupy, to monochromatyczne *Odbicia* Beaty Jakielskiej, która wprost wykorzystuje zjawisko lustrzanego odbicia, w tym przypadku w wodzie, ale poprzez niejednoznaczność form pejzażowych uzyskuje pewien stopień uabstrakcyjnienia tego zjawiska.

Natomiast czarne obrazy Żywii Leszkowicz-Baczyńskiej z cyklu *Procesualność i forma*, to wyprowadzany z malarskiego gestu zapis emocji wynikających z osobistych doświadczeń i przeżyć jak również racjonalnego namysłu nad organizacją płaszczyzny płótna.

W opisie wyjątkowo bogatego zestawu prac, jedno wydaje się najistotniejsze: ta różnorodność postaw świadczy o potencjale i możliwościach kreatywnych poszczególnych pracowni, a także o przekonaniu, że malarstwo jest wciąż nośną formą artystycznej wypowiedzi.

SUKCESY UNIwersYTECKICH SPÓŁEK

24 września rozstrzygnięto konkurs Lubuski Lider Biznesu, który został zorganizowany przez Zachodnią Izbę Przemysłowo-Handlową. W tym roku po raz 6. w historii wręczono zostały również nagrody Lubuskiego Lidera Innowacji. O tytuł w tej kategorii rywalizowało 13 przedsiębiorstw, a patronat nad nią sprawował KGHM Polska Miedź S.A. Tym razem w grupie mikro przedsiębiorstw statuetka trafiła do Centrum Energetyki Odnawialnej Sp. z o.o. Uniwersytetu Zielonogórskiego, a w grupie małych przedsiębiorstw do Lubuskiego Ośrodka Innowacji i Wdrożeń Agrotechnicznych Sp. z o.o. Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Konkurs Lubuski Lider Innowacji skierowany jest do wszystkich firm - niezależnie od wielkości, formy własności i sektora gospodarki - które konsekwentnie rozwijają i wdrażają w swoich działaniach szeroko pojęte rozwiązania innowacyjne. Konkurs jest realizowany od 2013 r. jako integralny element Lubuskiego Lidera Biznesu.

Firmy biorące udział w konkursie są oceniane w czterech kategoriach:

- przedsiębiorstwa mikro - zatrudniające do 9 pracowników
- przedsiębiorstwa małe - zatrudniające od 10 do 49 pracowników
- przedsiębiorstwa średnie - zatrudniające od 50 do 249 pracowników
- przedsiębiorstwa duże - zatrudniające od 250 pracowników.

Celem Konkursu jest:

1. Promocja najlepszych przedsiębiorstw mających swoją siedzibę na terenie województwa lubuskiego, których osiągnięcia mogą stanowić wzór.
2. Wspieranie firm działających zgodnie z prawem i normami rzetelnego postępowania w obrocie gospodarczym.
3. Kształtowanie pozytywnego wizerunku województwa lubuskiego, jako dogodnego obszaru prowadzenia działalności gospodarczej w ramach jej ustawowej wolności i przyjaznych rozwiązań tworzonych przez samorządy lokalne, a także promocja marki LUBUSKIE.

Pani dr Janinie Wallis

*wyrazy głębokiego współczucia oraz słowa otuchy i wsparcia
po stracie Taty*

s k ł a d a

redakcja Miesięcznika Społeczności Akademickiej Uniwersytet Zielonogórski

Pani dr Janinie Wallis

wyrazy głębokiego współczucia z powodu śmierci Taty

s k ł a d a j a

*pracownicy i studenci Instytutu Sztuk Wizualnych
Wydziału Artystycznego UZ*

WIADOMOŚCI WYDZIAŁOWE

Wydział
Artystyczny
Uniwersytetu
Zielonogórskiego

G A L E R I A g r a f i k i
B i b l i o t e k i S z t u k i

12 października 2018 r. w Galerii Grafiki Biblioteki Sztuki UZ przy ul. Wiśniowej odbył się wernisaż wystawy **Jana Drozda**, asystenta z Katedry Grafiki i Rysunku Wydziału Sztuki Uniwersytetu Ostrawskiego w Czechach. Artysta zaprezentował serigrafie z cyklu *Degustacja*. Jan Drozd jest absolwentem Uniwersytetu w Ostrawie. Studiował na Wydziale Sztuk Pięknych, Studio Animacji. Zajmuje się malarstwem, grafiką i animacją. Jako muzyk realizuje projekty autorskie Tamali i Všehomir. Wystawie towarzyszył wykład *Jan Drozd. Referat odautorski*. Kuratorem wystawy jest dr Janina Wallis, kustosz dyplomowany. Wystawę można zwiedzać do końca grudnia 2018 r. Serdecznie zapraszamy.

Jan Drozd

W mojej kreacji artystycznej zawsze eksperymentuję z nowymi technikami graficznymi. W latach 2017/2018 tworzyłem prace w technice serigrafii, chociaż od wielu lat zajmowałem się malarstwem i animacją. Może dlatego moje prace, które są aktualnie prezentowane na wystawie w Galerii Grafiki Biblioteki Sztuki mają charakter malarski.

Pani dr Janina Wallis, kuratorka mojej wystawy nazwała je *Ucztą malarstwa*, co może być alternatywną nazwą tej wystawy. Warto wspomnieć, że geneza tych prac tkwi w pierwotnym widzeniu pejzażu i jego rejestracji w postaci czarno-białych fotografii pełniących rolę szkicowników.

Platforma tworzenia nie jest dla mnie tak ważna jak obraz wizualny. Nie tworzę cykli, ponieważ każda praca jest dla mnie unikatem, każda jest wyjątkowa i osobista.

DEGUSTACJA to tytuł mojej wystawy, ponieważ technika sitodruku daje mi ogromne możliwości graficzne. Wyjątkiem jest praca *Najwyższa abstrakcja* wykonana w technice druku cyfrowego, która została zaprezentowana na frontowej ścianie Galerii Grafiki.

Zawsze inspirowałem się malarstwem krajobrazowym, a zwłaszcza pejzażem, zarówno tym realistycznym, fantastycznym, czy pejzażem z moich snów. Pejzaż jest dla mnie czymś zjawiskowym, surrealistycznym i poetyckim, w którym zawsze szukam symbolicznych treści. Uważam, że patrzenie na naturę jest sztuką, czyli możliwością stopniowego duchowego doskonalenia się i angażowania w problemy współczesnego świata.

Szczególne znaczenie w moich pracach odgrywa kolor. Jego poszukiwanie jest dla mnie procesem alchemicznym, a nawet aktem rytualnym. Barwa i stopień natężenia światła są ważnym składnikiem moich prac. To kadry graficzne, w których zawarłem wspomnienia miejsc i osób szczególnie dla mnie ważnych. To kadry subtelnej erozji wspomnień. To zmysłowe momenty dyskretnej rejestracji ulotności chwili.

Teraz pozwólcie, że przejdę do techniki sitodruku dla tych, którzy jej nie znają: na komputerze przygotowałem kadr jednego z kolorów druku. Wydrukowałem go na półprzezroczystym papierze. Następnie przygotowałem papier przezroczysty, do którego sporządzenia użyłem specjalnego płynu. Przeniostem dzieło na ekran pokryty wrażliwą na światło emulsją. Niektóre obszary zostały zachowane, a inne usunięte. Utworzyłem matrycę, z której zrobiłem własny druk.

Szablony do druku pochodzą bezpośrednio z komputera, jak na przykład w grafice *Rgb*, a kolory wynikowe są następnie tworzone przez zalewkowanie trzech podstawowych kolorów. W przypadku innych prac, jak widzimy, użyłem rysunków ręcznych i po skanach połączyłem je z grafiką komputerową.

Próbowałem również metody CMYK. Szablon konwertowałem na cztery kolory cmyk, w wyniku czego powstał obraz w postaci scalania kolorowych plamek siatki. Szczególnie jest to widoczne w pracy *Drzewa - Piec*. Natomiast w grafice *Kruki - para*, wektoryzacja obrazu służy do utworzenia szablonu. Z kolei najwyższa liczba kolorów (w sumie siedem) została użyta w obrazie *Mewa Moment*. W przypadku innych szablonów pracowałem delikatnym rastrem, który powstał w sposób cyfrowy i umożliwił mi płynne przejście w przestrzeń kolorów.

Mam świadomość, że nie wyczerpałem wszystkich możliwości sitodruku, takich jak rysowanie bezpośrednio na wrażliwej emulsji lub połączenie z innymi technikami graficznymi, więc widzę przestrzeń do dalszej pracy i eksperymentów.

JAN DROZD, LĘTO, 2018, SERIGRAFIA, FORMAT 70X100, 6/16

Od 19 października br. w zielonogórskim BWA możemy oglądać wystawę *Niespodzianka*. Ekspozycja jest prezentem dla profesora Stanisława R. Kortyki.

Profesor przez 26 lat związany był z Instytutem Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego, prowadząc Pracownię Malarstwa. Stanisław Kortyka jest wspaniałym artystą, pedagogiem, poetą oraz fantastycznym gawędziarzem. Trwale wpisał się w zielonogórskie środowisko artystyczne i akademickie. W tym roku Profesor odchodzi na emeryturę. Wystawą tą artyści związani z Instytutem Sztuk Wizualnych UZ, nie tyle żegnają Profesora, co dziękują mu za wiele lat wspaniałej współpracy i znajomości.

Uczestnicy: Paweł Andrzejewski, Basia Bańda, Cezary Bednarczyk, Andrzej Bobrowski, Radek Czarowski, Piotr Czech, Jarosław Dziegielewski, Joanna Fuczko, Magdalena Gryska, Mirosław Gugala, Paweł Janczaruk, Jarek Jeschke, Helena Kardasz, Paulina Komorowska-Birger, Wojciech Kozłowski, Marek Lalko, Joanna Legierska-Dutczak, Alicja Lewicka-Szczegóła, Jarosław Łukasik, Maryna Mazur, Anna Owsian-Matyja, Norman Smużniak, Karolina Spiak, Piotr Szurek, Szymon Teluk, Patrycja Wilczek-Sterna, Ryszard Woźniak.

Jarek Jeschke

OD LEWEJ PROF. STANISŁAW KORTYKA, JAREK JESCHKE, FOT. MARIUSZ KOWALSKI

Ślady wspólne

(...) żaden gatunek nie może istnieć bez środowiska, żaden gatunek nie może istnieć w środowisku całkowicie przez siebie stworzonym, żaden gatunek nie może przetrwać inaczej niż jako członek jakiejś społeczności ekologicznej, nie powodujący w niej rozłamu (...) Człowiek też musi spełniać te warunki - pisze o relacjach człowieka z przyrodą Ian Mc Harg¹.

Ale czy środowisko, ekosystemy, świat natury mogą istnieć bez człowieka? To nieco naiwne, zarazem wciąż otwarte pytanie przychodzi na myśl podczas oglądania wystawy prac Jarka Jeschkego i Stanisława Ryszarda Kortyki *Część wspólna* w Galerii Nowy Wiek Muzeum Ziemi Lubuskiej. Dla obu artystów, pomimo dzielącej ich różnicy pokoleniowej i odmiennych postaw twórczych, symbioza środowiska człowieka i środowiska naturalnego w dzisiejszym świecie wydaje się oczywista. Jednakże zarówno Jeschke, jak i Kortyka obecność tego pierwszego na swoich obrazach sprowadzają wyłącznie do jego śladów, świadectw ludzkiej cywilizacji, które łączy stopniowe zanikanie i odchodzenie w przeszłość. Twórcy oddają bowiem głos przyrodzie, przez wieki przekształcaną przez człowieka, która teraz zdaje się pochłaniać jego wytwory i powracać do stanu pierwotnego, pozbawionego ludzkiej ingerencji. Nie jest to oczywiście proces jednorodny; w oczach malarzy ruiny i inne cywilizacyjne szczątki wciąż dopełniają krajobrazy Ziemi: to „obumierają” obrastane i przestaniane zielenią, to stanowią dominantę

pejzażu, gdzie indziej zaś w zaskakujący sposób przenikają się z przyrodą nieożywioną.

Oto na początku ekspozycji wkraczamy do wykreowanego przez Jarka Jeschkego świata *Renaturalizacji*, a więc cyklu prac ukazujących pozostałości architektury z przeszłości wciąż nam nieodległej, z okresu II wojny światowej, czasów komunizmu czy lat 90. XX w., „zanurzone” w przyrodzie. Naszym oczom na pierwszym planie na ziemi ukazuje się zasugerowana za pomocą reliefowej faktury malarskiej, iluzjonistyczna droga z „betonowych płyt” obrosłych „trawą”. „Droga” ta zdaje się mieć optyczną kontynuację na dalszym planie, w naściennym obrazie, gdzie prowadzi ona do opuszczonego bloku koszarowego, „pożerane” przez wszechogarniającą zielenią. Na ścianach po bokach kolejne wizerunki - zrujnowanych i martwych obiektów wojskowych z okresu PRL-u na Pomorzu Zachodnim, betonowy basen w okolicach Zielonej Góry, zapamiętany przez artystę z dzieciństwa jako tętniący życiem, dziś opustoszały, jakby zagrożony przez „napierającą” zewsząd przyrodę. Uwagę przykuwają ruiny dawnego kasyna oficerskiego w Bornym Sulinowie, z okazałą, ozdobioną rzeźbami fasadą - widzianą jednak od tyłu, we wnętrzu budowli, które ujawnia metafizyczną pustkę i nastrój atrofii, podobnie jak uderzające siermiężnością pustaków pomieszczenie nieukończonego domu z lat 90. Na obu tych obrazach pomiędzy szare mury „wlewa się” bujna zielenią trawy i lasu, ostatecznie obejmując w posiadanie „świat, co nastąpił po nas”. Inaczej niż w swoich wcześniejszych pejzażach, będących w istocie wspomnieniem utraconego widoku rzeczywistej, pulsującej natury w syntetycznym świecie kształtowanym przez współczesnego człowieka, tym razem Jeschke zamyka w „rezerwacie nierzeczywistości” ten ostatni, poddając go swoistej „renaturalizacji”.

1 Cyt. za: M. Komborska, *Realistic Paradise? Identyfikacja z naturalnym*, „Format”, nr 56/2006, s. 59.

Kolejna sala przenosi nas w przeszłość znacznie bardziej odległą, w malarskie krajobrazy Stanisława Kortyki - utworzone z dziesiątków porzucanych antycznych kamieni, rzymskich spoliów z drobniutko odwzorowanymi lacińskimi inskrypcjami - zaobserwowane przez autora w parku archeologicznym w Vienne na południu Francji. Według słów samego artysty owe rzymskie kamienie *niemal bezpośrednio nawiązują do problemu przemijania i rozpadu nawet najpiękniejszych i - wydawać by się mogło - trwałych pomników ludzkiego geniuszu. Można twierdzić, i takie też było moje założenie, że w oglądzie malarza, po pięknych budowlach zostają równie pięknie ruiny i posiadające wciąż siłę artystycznych inspiracji porzucane z tych budowli kamienie*². Z widokami antycznych ruin korespondują umieszczone naprzeciw metaforyczne kompozycje złożone z różnorodnych kamieni, piór ptasich pozostawionych przez morskie fale na betonowych falochronach - swoiste martwe natury „odkrywane” przez malarza w rzeczywistych miejscach (m.in. na plaży w Międzyzdrojach), w których dzieła natury raz jeszcze przenikają się z wytworami człowieka. Także w tych pracach Kortyka próbuje przedstawić problemy trwania i przemijania, nie zapominając jednocześnie o wartościach czysto malarskich, dla których światło i kolor będą miały zawsze znaczenie pierwszorzędne³. W jeszcze innych dziełach namalowany przedmiot staje się punktem wyjścia niemal abstrakcyjnych kompozycji o tematyce związanej z czasem (*Wieża dziesięciu dekad 1918-2018*), wreszcie wystawę wieńczy poliptyk *Horyzont X-XIII*: krajobraz fantastyczny zdominowany przez równoległe, sięgające po daleki horyzont betonowe mury (jedynie miejscami wzbogacone o naturalne kamyczki), niektóre

z nich przerwane, w większości jednak budujące kompozycję otwartą - symbol trwania, które nie ma początku ani końca.

Punktem, gdzie zbiegają się malarskie drogi Jeschkego i Kortyki są dwa obrazy o identycznym tytule - *Część wspólna* - umieszczone względem siebie plecami w dwóch salach. Ten sam motyw zrujnowanego bunkra zagubionego w lubuskich lasach ujawnia zróżnicowaną technikę malarską obu twórców. W przypadku Jarka Jeschkego jest to linearyzm, oszczędność palety malarskiej i dynamiczne operowanie szerokimi pociągnięciami pędzlem dające efekt optycznej iluzji, zarazem efekt bliski obrazom Rafała Bujnowskiego i Wilhelma Sasnała. Stanisław Ryszard Kortyka przeciwnie - swoje płótna wypracowuje w sposób drobniutki, wręcz hiperrealistyczny, hołdując wartościom tradycyjnego warsztatu malarskiego.

Spotkanie obydwu artystów - ucznia i jego akademickiego mistrza, a zarazem przyjaciela - stało się jednak polem nie konfrontacji, lecz dialogu. (...) *jesteśmy tak różni, a jednocześnie tak blisko siebie. Stąd też tytuł wystawy „Część wspólna”. Razem z profesorem w naszej różności postanowiliśmy poszukać bliskości* - o wspólnej wystawie wypowiada się Jarek Jeschke⁴. Wtórzuje mu prof. Kortyka - *Na tej wystawie spotykają się pozornie różne, a jednak nie tak odległe malarskie światy: są to bowiem obrazy trwania, przemijania i ostatecznego triumfu natury*⁵.

Jacek Gernat

Część wspólna. Jarek Jeschke – Stanisław Ryszard Kortyka

19 IX – 21 X 2018, Muzeum Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze, Galeria Nowy Wiek
Kurator wystawy: Leszek Kania

2 Cyt. za: <http://stanislaw.kortyka.pl/wystawa-indywidualna-bck-brzeg-styczen-2018/> [dostęp: 03.11.2018].

3 Ibidem.

4 Cyt. za: <http://mzl.zgora.pl/2018/10/19/kortyka-jeschke-czesc-wspolna/> [dostęp: 19.10.2018].

5 Ibidem.

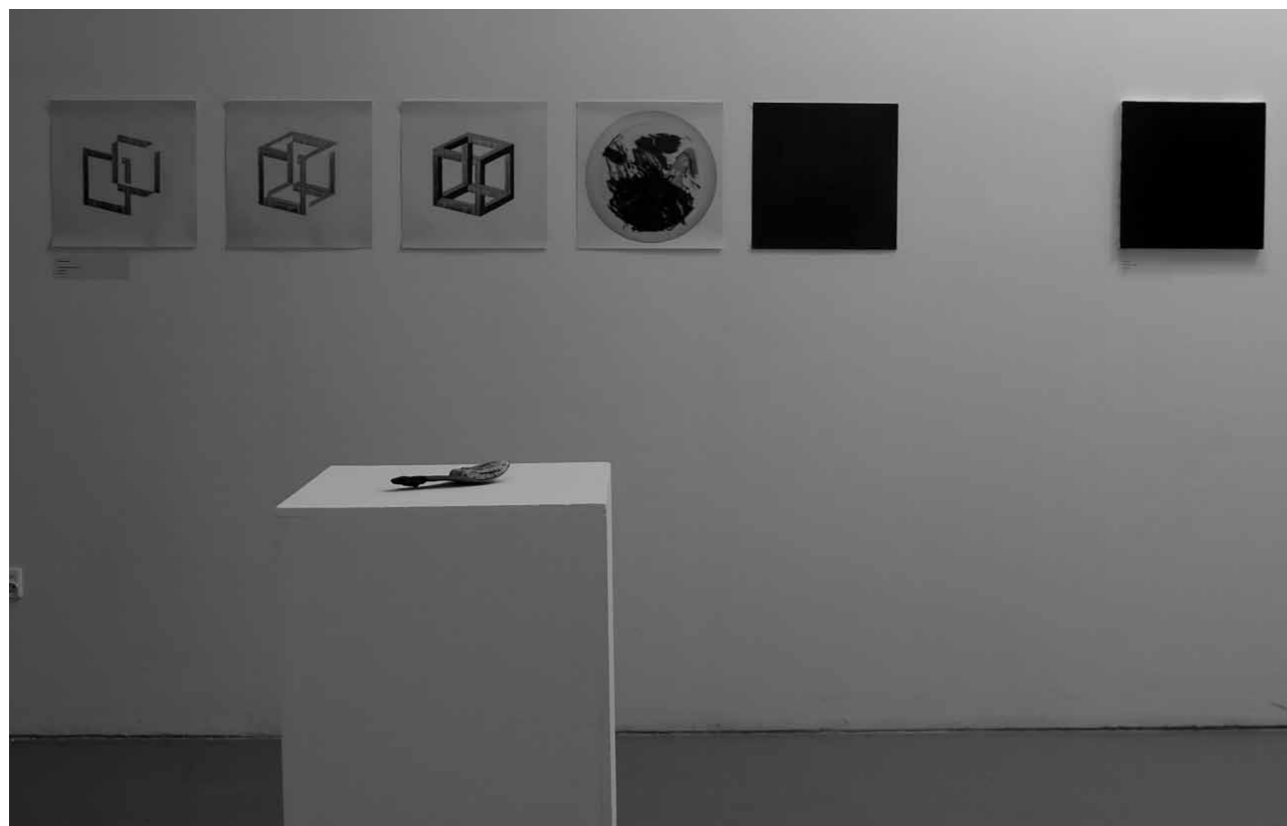
Wystawa *Pięć nieczystych zagrań* w Galerii Fundacji Salony

Od 5 października 2018 r. w Galerii Fundacji Salony możemy oglądać wystawę *Pięć nieczystych zagrań*. Swoje prace prezentuje tam pięciu artystów: Jeder Jart, Jorken Jask, Jasma Jebel, Jarek Jeschke, Jaki Jutroni. Choć tak naprawdę jest to wystawa Katarzyny Skorupskiej. Ekspozycja powstała w ramach cyklu wystaw, do których artyści związani z Fundacją Salony zapraszają artystę, artystkę do trzydziestego roku życia. W tym przypadku Jarek Jeschkemu zaprosił Katarzynę Skorupską. Kasia odwróciła sytuację i zaproponowała wystawę Jarkowi Jeschke oraz czterem innym artystom (przy czym są to artyści fikcyjni, stworzeni przez Kasię). Skorupska nie stawia też siebie w roli kuratora wystawy, pozostaje artystką traktującą pozostałych pięciu artystów jako tworzywo, medium do stworzenia swojego dzieła, którym jest wystawa. Już to, że wszyscy wystawiający mają inicjały JJ, jest rodzajem puszczania oka do odbiorcy. Całość odnosi się do kwestii autorytetu, edukacji, relacji mistrz-uczeń. Każdy z artystów miał za zadanie stworzyć dzieło według pięciu wytycznych otrzymanych od innego artysty. I tak Jarek Jeschke dostał wytyczne od Jorkena Jaska:

FRAGMENT WYSTAWY PIĘĆ NIECZYSTYCH ZAGRAŃ, FOT. JAREK JESCHKE

FRAGMENT WYSTAWY PIĘĆ NIECZYSTYCH ZAGRAŃ, FOT. JAREK JESCHKE

1. Tytuł pracy: Tylko sztuka cię nie oszuka
2. Użyć tylko trzech kolorów podstawowych
3. W dokumentacji zawrzeć wycenę obrazu
4. Sfotografować i zawrzeć w dokumentacji 5 etapów powstawania pracy
5. Uzyskać pisemną rekomendację dla tej pracy od prof. Stanisława Kortyki

J. Jeschke za pomocą trzech podstawowych kolorów namalował niemożliwy sześcian, następnie wymieszał kolory uzyskując brudną barwę i zamalował swoją pracę. Najlepiej to dzieło opisuje prof. Stanisław R. Kortyka w swojej rekomendacji:

[...] „Tak, jak to sławne już stwierdzenie, które staje się niemal sloganem, że „sztuka cię nie oszuka”, jest tyleż prawdziwe, co zwodnicze, tak w zaprzeczeniu Jarka Jeschkego, iż „sztuka jednak oszukuje przede wszystkim organ wzroku” kryje się szczerze przyznanie racji sobie i całej rzeszy artystów, którzy chcą jedynie pięknie ten wzrok oszukiwać w imię trudnych niekiedy do dowiedzenia powodów. Wprawdzie figura niemożliwa może być na wiele sposobów poddawana analizie i mieć coś ze wrozkowej „tortury”- ta, Jarka Jeschkego, dzięki rejestrowanemu procesowi powstawania, ewokuje - w moim odbiorze - pewien ciąg skojarzeń. Czterydzieści lat temu Pieter Bruegel namalował *Taniec pod szubienicą*, na którym szubienica jest figurą, a raczej konstrukcją, niemożliwą. Można zakładać, że na takiej szubienicy nie mógł zawisnąć żaden nieszczęśliwy i tańczący dają wyraz swojej radości z tego właśnie powodu. To, co w swej konstrukcji jest niemożliwe w pełnym świetle dnia, za mroczną zastoną zyskuje, jak u Jarka Jeschkego, wymiar nieodgadnionej tajemnicy. Oczywiście, Jeschke jak każdy świadomy swoich zamiarów artysta, po trosze odstawia te zamiary: zaczyna konstruować ów sześcian od błękitu części zaciemionych, by stopniowo oświe-

tlając tę konstrukcję z użyciem żółci i czerwieni, anoocznic prawdę o swoich intencjach, że jednak oszukał, ale to wrozkowe oszustwo dyskretnie zasłonił transparentną warstwą szarej farby: wypadkową zmieszanych trzech podstawowych barw. Można przypuszczać, że ten niemożliwy sześcian znalazł właściwe środowisko i w półmroku stał się tak prawdziwy w swojej nieoczywistości, jak oczywista w swej nieużyteczności jest najpiękniejsza szubienica świata z obrazu Pietera Bruegla.”

Po stworzeniu pracy Jeschke przestał pięć wytycznych Jaki'emu Jutroni'emu:

1. MAKE LOVE NOT ART!
2. MAKE LOVE NOT ART!!
3. MAKE LOVE NOT ART!!!
4. MAKE LOVE NOT ART!!!!
5. MAKE LOVE NOT ART!!!!!

Jaki w odpowiedzi na to zadanie prezentuje dokumentalną fotografię zrobioną na osiedlu w Zagrzebiu, gdzie mieszkańcy na świeżym powietrzu zrobili coś w rodzaju kina osiedlowego. Na ekranie tego kina ktoś, być może niezadowolony z repertuaru, napisał farbą PORNO PORNO.

Jutroni z kolei swoje wytyczne przekazał Jesmie Jebel:

1. Weź w nawias swój własny dystans
2. Wykonaj obiekt
3. Pracuj na komputerze
4. Odnieś się do cytatu Merce Gogansa „Sam dla siebie jestem schematem”
5. Nic nie kończy się tak samo

Jesma stworzyła książkę artystyczną, której głównym bohaterem jest tekst, słowo, litera, znak, czasami dołącza do nich minimalistyczny rysunek. Wszystko to łączy się ze sobą, przeplata, bądź miesza. Dostajemy coś w rodzaju książki z poezją konkretną.

Artystka swoje wytyczne przekazała Jeder'owi Jart'owi:

Wolność jest uświadomioną koniecznością / więc dla zgodności oczekiwań z doznaniem / zbliż się / daj odbiorcy narzędzia / stwórz muzealną ramę.

Jeder zaprezentował dokumentację fotograficzną performansu - nieperformansu, ponieważ sfotografował gotową, zastałą sytuację, nazywając ją performensem. Sami uczestnicy owego performansu nie byli świadomi uczestnictwa w nim. Jest to kolejna wykreowana przez Kasię sytuacja na tej wystawie.

Jeder wysłał swoje wytyczne Jorken'owi Jask'owi

F-forma, T-treść

F: pamiątka z wakacji

F: horyzont niezrealizowanych możliwości

F: sztuka naśladowcza

F: tylko materiały organiczne

F: baza = nadbudowa

Jorken zaprezentował pięć rzeźb, obiektów ready made. Są to obiekty stworzone przez człowieka, które porzucał, być może zgubił. Zostały one strawione, przetworzone przez ocean, a następnie gdy okazało się, że są niestrawne wypluł je. Zebrane przez artystę stanowią pamiątkę z wakacji, ale też pamiątkę destrukcyjnej działalności człowieka wobec ziemi.

Sama artystka tak opisuje wystawę: *Wystawa „5 nieczystych zagrań” jest efektem pewnej sytuacji, jaka zaistniała pomiędzy artystami. Sytuacja ta wymagała powagi, dystansu, dyscypliny, kontestacji i kontroli. W jej wyniku powstało pięć dzieł sztuki, które zmagają się z kwestią autorytetu. Artysta staje się środkiem wyrazu artysty, sztuka staje się medium sztuki, a wystawa wystawia wystawę.*

Jarek Jeschke

FRAGMENT WYSTAWY ROZMAITOŚĆ RZECZYWISTOŚCI, FOT. ŻYWIĄ LESZKOWICZ-BACZYŃSKA

ROZMAITOŚĆ RZECZYWISTOŚCI

Galeria INCYDENT zaprasza na wystawę CEZAREGO BEDNARCZYKA

13 października 2018 r. w galerii INCYDENT działającej przy Łużyckiej Szkole Wyższej im. Jana Benedykta Solfy z siedzibą w Żarach, odbył się wernisaż wystawy Cezarego Bednarczyka zatytułowanej *Rozmaitość rzeczywistości*.

Cezary Bednarczyk należy do artystów młodego pokolenia. Jest absolwentem Instytutu Sztuk Wizualnych Uniwersytetu Zielonogórskiego. W 2015 r. uzyskał dyplom w Pracowni Malarstwa prowadzonej przez prof. Stanisława R. Kortykę. Obecnie współpracuje z tymże Instytutem jako asystent w Pracowni Rysunku prof. Radosława Czarkowskiego.

Wystawa *Rozmaitość rzeczywistości* jest efektem refleksji artysty nad współczesnym światem. Składa się ona z prac odnoszących się do dwóch odrębnych światów, czego wyrazem jest ich realizacja w dwóch odmiennych technikach - olejnej i akwareli. W rezultacie wystawa stanowi zderzenie alternatywnych stylów, co pozwala na odkrycie odmiennych perspektyw postrzegania świata, w którym artysta uczestniczy. Jedną część to pełne melancholii i nostalgii akwarele przedstawiające pejzaże ziem Lubelszczyzny. Przepelnione tęsknotą widoki stanowią reminiscencje z dzieciństwa twórcy. Niosą w sobie pragnienie powro-

tu do przeszłości, do czasów niewinności i bez troski, do bezgrzesznych „lat szczenięcych”. Prace te powstały na przełomie lat 2016/2017 i były tworzone z wyobraźni, co sugeruje swoistą idealizację przeszłości, w której artysta szuka ukojenia i spokoju. Podobnie zresztą działają one na samego odbiorcę, dając mu poczucie ukojenia, spokoju i błogostanu.

Druga część wystawy to zgoła odmienna rzeczywistość. Cezary Bednarczyk prezentuje tutaj dwie serie obrazów olejnych - *Szkice do portretu* z roku 2015 oraz *Toalety* z 2017 r.

Szkice do portretu to fragment ze zbioru około pięćdziesięciu monochromatycznych, olejnych portretów o wymiarach 40 x 50 cm. Jest to opowieść o przeciętnym człowieku, o każdym z nas, o naszej szarej, zwykłej, często bezbarwnej egzystencji. Przechodzimy obok siebie, bez jakiegokolwiek refleksji nad „innym” - nieznanym, obcym, sami zresztą będąc takimi „innymi”. Z kolei *Toalety* jest specyficznym autoportretem artysty. To kilkanaście obrazów opowiadających o codzienności, trwaniu w niezmiennych rytuałach, które w jakimś sensie nas ograniczają, ale to jednocześnie pretekst, by wejrzeć w samego siebie. To niecodzienny dialog artysty z samym sobą, którego efektem jest swoista wiwisekcja dojrzałego mężczyzny poszukującego odpowiedzi na pytania: Gdzie jestem? Kim jestem?

W rezultacie prace Cezarego Bednarczyka krążą wokół problematyki egzystencji człowieka, w której sam artysta zdaje się poszukiwać pierwiastka humanistycznego.

Ale prace te wpisują się w jeszcze jeden kontekst. To osobliwy eksperyment twórcy z formą, gestem malarskim, strukturą, farbą i kolorem. Pojawiająca się tutaj agresja fakturalnych gestów współistnieje z delikatnością bieli czy żółci. Zestawienie tych, wydawałoby się, sprzecznych treści tworzy spójny obraz osobowości artysty niepokornego, ale

Doktoraty

Barbara Bańda (ur. 1980) jest zielonogórką artystką, która po studiach na ASP w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny) związała się z Zieloną Górą i Uniwersytetem Zielonogórkim, gdzie jest asystentką w pracowni prof. UZ Ryszarda Woźniaka. W swoim pokoleniu jest jedną z najbardziej znanych malarzek polskich. Właściwie już od swojego debiutu w 2001 r. dała się poznać jako oryginalna artystka posługująca się własnym językiem. Mieszały się w nim subtelne i bezpośrednie odniesienia do cielesności, dojrzewania, traum dzieciństwa, kobiecości jako tożsamości, relacji erotycznych, opisywane pracami odbiegającymi od standardu farby na płótnie. Bańda używała gotowych obiektów, fragmentów odzieży, nie bojąc się wychodzić poza przestrzeń obrazu. Obecnie pracuje w różnych mediach, fotografii, kolażu, rysunku, litografii, tworzy obiekty, także w przestrzeni publicznej.

W ciągu blisko 18 lat od pierwszej wystawy intensywnie penetruje pojęcie obrazu, zmieniając sposób jego traktowania, narzędzia, przechodząc od realistycznych przedsta-

o zdolnego do głębszej, egzystencjalnej refleksji, otwartego na eksperymenty i gotowego na podejmowanie kolejnych.

Prace Cezarego Bednarczyka niewątpliwie zmuszają widza do refleksji nad dzisiejszą rzeczywistością, nad współczesnym człowiekiem, a przede wszystkim wymagają od niego szukania odpowiedzi na pytanie - jakie jest moje miejsce w obecnej rzeczywistości?

Żywia Leszkowicz-Baczyńska
Kuratorka Galerii INCYDENT

wień do coraz bardziej abstrakcyjnych form, posługując się coraz częściej odniesieniami do języka i możliwości jego wizualizacji.

Praca doktorska, którą pod kierunkiem dr. hab. Michała Minora obroniła na ASP w Katowicach 27 czerwca br., należy do tego właśnie obszaru refleksji artystki. „Niesamowite opowieści - niepowtarzalność obrazu”, to autorska opowieść o poszukiwaniu inspiracji, literaturze oddziaływającej na emocje czytelnika i samej malarki, która nie ilustruje a opisuje swoje odczytania tekstu w formie obrazów. Pracy teoretycznej towarzyszyła wystawa prezentująca cykl prac powstałych po lekturze opowieści grozy z różnych okresów historycznych i obszarów kulturowych. W swojej recenzji prof. ASP w Gdańsku, Anna Królikiewicz, tak pisze o pracach Bańdy (nb. recenzja ta jest jednym z najciekawszych znanych mi tekstów o tej twórczości): *Artystka redukuje więc środki plastyczne służące realistycznemu przedstawieniu: powstają twory ciałopodobne, zwierzkształtne, rytmiczne formy przyrody. Powierzchnie tuszu i ekoliny roślinnej, konstruując krajobrazy odległe, niczego nie imitujące, osobne, pierwsze i nie znające*

BASIA BAŃDA, TOMASZ RELEWICZ *SŁONECZNIK*,
ZDJĘCIE ZROBIONE W GALERII LABIRYNT W LUBLINIE NA WYSTAWIE PT. SKŁAD SZTUKI
FOT. TOMASZ RELEWICZ

niczego poza własnym obrazem. Plamy rodzą się, dzielą, pączkują, kroczą, przelewają przez własne granice jakby w stanie przejściowym, podążającym, podobnym do plam i podmiotów występujących w naturze, bo rodzą się przez podział, jak tamte. Z pojedynczej, pękającej od soku formy powstaje kolejna, nowa, kształtuje się, drzące granice są łagodne, ciała tint prawie wypukłe. Autonomiczne, nie abstrahują od obrazu obiektywnego, tylko go omijają: płynne kamienie, surrealne meduzy, obłoki, które w połączeniu z tytułem dają widzowi wielość skojarzeń i ani jednego arbitralnie słusznego rozwiązania. (...) Tam jest nowe malarstwo Bańdy, gdzie niepowstrzymana wegetacja i z drugiej strony dyscyplina konstrukcji spajają się w jedno, gdzie organizmy i komórki rodzą wciąż nowe i nowe postaci, gdzie organiczna budowa i żelazna, spokojna logika fizycznych cech farby i anatomii obrazu. Gdzie eksponuje się świetny warsztat i jego charakterystyczne elementy, z którymi oswoiła nas wcześniej¹. W swojej recenzji Anna Królikiewicz wysoko oceniła także pracę teoretyczną i jej spójność z przedstawionymi obrazami.

Warto dodać, że obrona przebiegała, jeśli można to tak ocenić, bardzo efektywnie - artystka celnie i interesująco odpowiadała na liczne pytania zadawane przez członków Rady Wydziału ASP. Obserwując proces egzaminu doktorskiego miałem wrażenie pełnej zgodności w wysokiej ocenie jakości pracy teoretycznej i praktycznej.

Warto zauważyć, że Barbara Bańda z pełną świadomością wybrała pracę na naszej uczelni, wzbogacając przy tym jej ofertę o postawę, w której łączy się jakość artystyczna z widocznością i uczestnictwem w świecie sztuki. Jak celnie w swojej recenzji zauważyła cytowana już Anna Królikiewicz - *Jest w moim przekonaniu niezwykle ważne, kiedy młodzież akademicka i uniwersytecka, ucząca się od malarki i malarza może też widzieć, że nie tylko nie odbywa się pogrzeb tego medium w sensie fizycznym - bo jednak się ustawicznie maluje - ale też nie umiera dobre malarstwo w sensie rynkowym: to może być dla studiujących przy Bańdzie krzepiące i bardzo motywujące².*

Jestem przekonany, że ostatnie obrazy artystki, to tylko kolejny, choć istotny, etap w jej ciągle rozwijającej się drodze twórczej, na której natrafi jeszcze na mnóstwo kolejnych, ważnych przygód.

WK

¹ https://www.asp.katowice.pl/files/articles/51/recenzja_anna_krolikiewicz.pdf dostęp 16.10. 2018

² op. cit.

stego i Wypukłego w Instytucie Sztuk Wizualnych. Od 2013 r. pracuje na stanowisku asystentki w tej samej pracowni. Prowadzi też zajęcia z przedmiotu *rysunek z elementami anatomii*. Jej twórczość obejmuje aktywność z zakresu grafiki warsztatowej, malarstwa i fotografii. Uczestniczyła w wielu wystaw indywidualnych i zbiorowych w kraju i za granicą. W Instytucie Sztuk Wizualnych od 2014 r. prowadzi Galerię aj-aj. Za swoją twórczość i pracę organizacyjną otrzymała wiele nagród i wyróżnień. Rozprawę doktorską pod kierunkiem prof. Piotra Szurka zatytułowaną *Teren prywatny* obroniła i zaprezentowała na wystawie w poznańskiej Galerii R20. Recenzentkami w przewodzie doktorskim są: dr hab. Daria Milecka, prof. ASP we Wrocławiu i dr hab. Agnieszka Rożnowska-Jasiewicz, prof. ASP w Warszawie.

Prof. Piotr Szurek

[...]„Pani Maryna Mazur buduje *Teren prywatny* uwzględniając tektonikę miejsca, czujnie rozmieszcza swoje prace w przestrzeni galerii, biorąc pod uwagę wszelkie konteksty odczytu miejsca. Na tytułową realizację składają się: grafiki, cykl siedmiu reprezentacji wykonany w technice włóknodruku, ukazujące najczęściej występujące w pejzażu miejskim kraty czy siatki ogrodzeniowe. Te ascetyczne grafiki wprowadzają widza do wnętrza. Następne pomieszczenie wypełniają trzy obrazy z namalowanymi roletami okiennymi. Na drzwiach pomieszczenia, z obu stron (w miejscu gdzie występuje szyba) autorka umieściła grafiki przedstawiające zasłonięte żaluzje z tłącym się pomiędzy światłem. Idąc dalej na ścianie przedpokoju dokto-

Decyzją Rady Wydziału Grafiki i Komunikacji Wizualnej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu z dnia 3 lipca 2018 r. mgr Maryna Mazur uzyskała stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej sztuki piękne.

Pani Maryna Mazur jest absolwentką studiów licencjackich Wydziału Artystycznego Uniwersytetu Zielonogórkiego (kierunek *grafika*) oraz studiów magisterskich Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (obecnie UAP), które ukończyła w 2010 r., otrzymując dyplom z wyróżnieniem w Pracowni Włóknodruku prof. Piotra Szurka. W latach 2007-2012 pracowała na stanowisku laborantki w Pracowni Druku Włó-

rantka umieściła obiekt - tarczę z wytrawionymi kolczastymi elementami, mający ostrzegać przed nadejściem z zewnątrz. W ostatnim pomieszczeniu docieramy do tytułowego *Terenu prywatnego*, w którym zamieszczone zostały dwa wkłesłodruki przetransponowane na blachę za pomocą druku UV. To pozwoliło doktorantce na pracę w dużej skali - wymiary grafik to 78x100 cm jedna i 98x198 cm druga. Tajemnicę miejsca buduje nie tylko system połączonych ze sobą kodów i znaczeń poszczególnych reprezentacji, ale również wizerunek stojącej do nas tyłem osoby. Kim jest? Jak wygląda? Tego nie wiemy, jak również nie mamy pewności czy przestrzeń ta jest *przestrzenią prywatną*. Możemy tylko domniemywać, tym bardziej, że w pomieszczeniu znajduje się jeszcze jeden artefakt - kokon. Wykonany ze splątanej siatki ogrodzeniowej stanowi on dopełnienie

siatki-krat, zrealizowanych w obrazach graficznych. Jest rodzajem zapętlenia, ukrycia tego co niewidzialne i tajemnicze, tego co na zawsze pozostanie w pamięci oglądanego przedmiotu.

Czy przestrzeń do której uzyskaliśmy dostępność jest jeszcze *terenem prywatnym*? Jak pisze we wstępie autorka: *Prywatności nie da się pokazać. Jest sama w sobie niewidzialna. Musi być ukryta, zaciemniona - oto paradoks jej istnienia.* Pani Maryna Mazur w swych rozważaniach ostatecznie oddaje prymat sztuce, za której pomocą artysta udziela innym swojej prywatnej przestrzeni, dzieli się nią, dyskutuje, czasami podważa." [...]

dr hab. Agnieszka Rożnowska-Jasiewicz prof. ASP
(fragment recenzji)

ARCH Inside 2018, FUTURE VISION

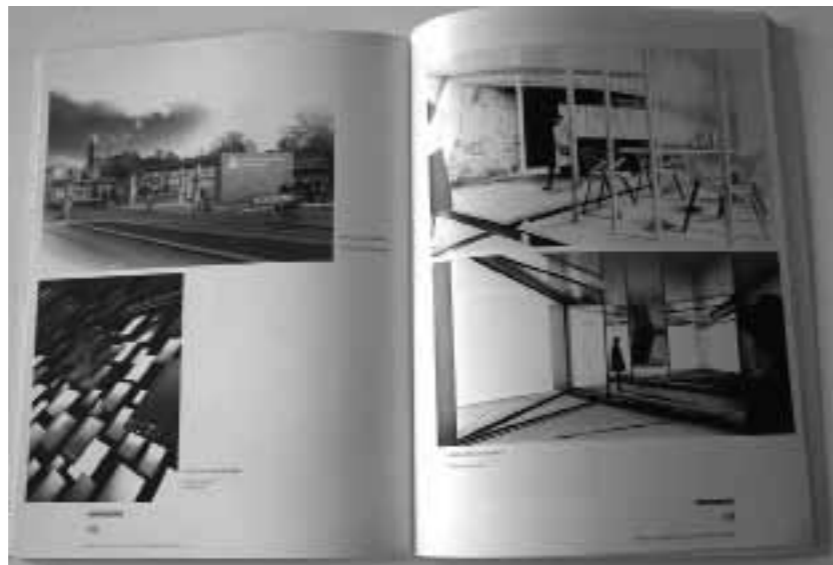
We wrześniu br. studenci z Zakładu Architektury Wnętrz i Rzeźby Instytutu Sztuk Wizualnych Wydziału Artystycznego po raz pierwszy mieli okazję wziąć udział w drugiej edycji międzynarodowej wystawy ARCH Inside 2018, FUTURE VISION.

Pomysłodawcą, i jednocześnie jednym z kuratorów wystawy, jest mgr Dominika Zawojcka, nauczyciel akademicki Wydziału Sztuk Wizualnych Akademii Sztuki w Szczecinie.

Druga edycja ARCH Inside, to wystawa wykładowców oraz studentów z m.in. Akademii Sztuki w Szczecinie, Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi, Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Uniwersytetu Technologicznego w Łodzi, Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, Politecnico di Milano (Włochy), Bartlett School of Architecture London (Wielka Brytania), Uniwersytetu Zielonogórskiego, Polsko-Japońskiej Akademii Technik Komputerowych, Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, Akademii Der Bildenen Kunste Stuttgart (Niemcy), Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach, Wyższej Szkoły oraz Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie.

Temat tegorocznej edycji wystawy to FUTURE VISION i jak pisze sama pomysłodawczyni przedsięwzięcia: (...) to międzyuczelniany przegląd prac związanych z szeroko pojętą architekturą. Wydarzenie stało się cykliczną wystawą, która prezentuje projekty powstające w najważniejszych uczelniach artystycznych. Prace, które zostały pokazane podczas wystawy, to często koncepcyjne wizje projektowe wykonane przez studentów, wykładowców czy profesjonalne biura projektowe, ale także zdjęcia realizacji, fotografie związana z odczuwaniem architektury, animacje, czy prezentacje multimedialne (...).

Wystawa ARCH Inside 2018 została zaprezentowana podczas szóstego Międzynarodowego Interdyscyplinarnego Sympozjum na temat Sztuki, Nauki i Technologii - 1-8.09.2018

KATALOG ARCH INSIDE 2018, BENIAMIN ŁĘTKOWSKI, PRACA LICENCJACKA

Medea w Noesis Thessaloniki Science Center and Technology Museum. Zakwalifikowało się do niej dwóch absolwentów ISW:

- Laura Kozak, dyplom licencjacki, Pracownia Projektowania Wystaw pod kierunkiem dr hab. Agnieszki Meller-Kawy,
  - Benjamin Łętkowski, dyplom licencjacki, Pracownia Projektowania Mebli pod kierunkiem dr Anny Owsian-Matyji, oraz studentka:
  - Joanna Kubiak, praca semestralna pod kierunkiem mgr Joanny Legierskiej-Dutczak.
- Jako nauczyciel akademicki w wystawie wzięła udział dr Anna Owsian-Matyja.

Na tę okoliczność został wydany katalog wybranych prac pod redakcją Katarzyny Utecht, Dominiki Zawojckiej.

Anna Owsian-Matyja

Międzynarodowy Festiwal Nowej Sztuki LABIRYNT 2018

W dniach 19-21 października 2018 r. w Słubicach i we Frankfurcie nad Odrą odbył się 19. Festiwal Nowej Sztuki LABIRYNT, w którym wzięli udział artyści z 13 państw. W ramach tego wydarzenia przez trzy dni w wielu punktach Słubic i Frankfurtu można było uczestniczyć w wystawach, wykładach, pokazach filmowych, koncertach i spektaklach teatralnych. Organizatorzy festiwalu zaprosili do udziału w nim zarówno uznanych artystów, wykładowców akademickich, jak i studentów z Poznania, Łodzi, Drezna czy Bratysławy.

Wszyscy twórcy odnieśli się w swoich dziełach do „Syndromu nadmiaru”- hasła tegorocznego festiwalu. Różne odmiany fotografii, grafika, malarstwo, multimedia, instalacje, to techniki, w których powstałe prace można było oglądać na wystawach indywidualnych i zbiorowych.

Podczas festiwalu LABIRYNT miałam możliwość zaprezentować swoją instalację wykonaną w technice fotografii cyfrowej pt. *Wartość*.

Pierwsza część pracy powstała podczas studiów I stopnia, natomiast drugą potowę stworzyłam w późniejszym czasie. Praca składała się z sześciu fotografii ubrań nadrukowanych na papierze pakowym i odnosiła się do „Syndromu nadmiaru” poruszając temat zakupoholizmu i przesytu gromadzonej odzieży.

Więcej o LABIRYNCIE w katalogu lub na stronie www.labyrinth.slubice.eu.

Izabela Sak,
studentka malarstwa (studia II stopnia)

METKA - NADMIAR - ELEMENT PRACY PT. WARTOŚĆ, DRUK CYFROWY NA TEKSTURZE, FOT. IZABELA SAK

PRACA PT. WARTOŚĆ, DRUK CYFROWY NA SZARYM PAPIERZE PAKOWYM, FOT. IZABELA SAK

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII ŚRODOWISKA

50. INAUGURACJA WYDZIAŁOWA

50. Jubileuszowa Inauguracja Wydziałowa na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego, otwierająca rok akademicki 2018/2019 rozpoczęła się symbolicznie, w samo południe, 5 października 2018 r., w Auli Uniwersytetu Zielonogórskiego przy ul. Podgórznej 50. Spotkanie niezwykłej wagi i doniosłości, uroczyste, gdyż przypadające w 50. rocznicę utworzenia na zielonogórskiej uczelni Wydziału Budownictwa Lądowego. Miało to miejsce w roku 1968 na Wyższej

Następnie głos zabrał dziekan Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska, prof. **Andrzej Greinert** witając serdecznie wszystkich obecnych, w tym przybyłych gości z okazji 50 lat Wydziału i kierunku *budownictwo*. Po okolicznościowym przemówieniu, prof. Andrzej Greinert dokonał otwarcia roku akademickiego 2018-2019 na WBAIS.

Kolejnym mówcą był prof. **Wojciech Strzyżewski**, który w imieniu Jego Magnificencji Rektora UZ, prof. **Tadeusza Kucińskiego**, odczytał laudację adresowaną do odchodzących na emeryturę profesorów: **Tadeusza Bilińskiego** i **Antoniego Matysiaka**. Obaj profesorowie otrzymali bukiety pięknych kwiatów. W tym czasie Chór „CANTEMUS DOMINO” pod dyktando profesora **Macieja Ogarka** wykonał starą pieśń akademicką „Gaudeamus igitur”, a zaraz potem kilka innych utworów okolicznościowych.

Prowadzący uroczystość **Mateusz Kramski** zaprosił do zabrania głosu kolejno: dyrektora Instytutu Budownictwa

FOT. Z WYDZIAŁU

Szkole Inżynierskiej, a Wydział zajmujący się w swej treści sztuką budowania był czwartym wydziałem na powołanej 3 lata wcześniej (1965) w Zielonej Górze uczelni technicznej, po Wydziałach: Ogólnotechnicznym, Elektrycznym i Mechanicznym. Jubileusz potrójny, gdyż 50 lat obchodzi kształcenie na kierunku *budownictwo*, 40 lat na kierunku *inżynieria środowiska* i 10 lat *architektura*. Łącząc wymienione kierunki kształcenia obecna nazwa wydziału brzmi: Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska. I po raz 50. przyjmuje studentów na pierwszy rok kształcenia.

Wprowadzenia do jubileuszowej inauguracji dokonał student I roku na II stopniu kształcenia kierunku *inżynieria środowiska*, **Mateusz Kramski**. Po przedstawieniu się, powitał wszystkich obecnych pracowników naukowych, studentów i przybyłych gości oraz zaprosił prorektora ds. studenckich, prof. **Wojciecha Strzyżewskiego** i władze Wydziału do wejścia na aulę i zajęcie miejsc w Prezydium. W tym czasie Chór „CANTEMUS DOMINO” wykonał pieśń „Gaude Mater Polonia”, a bezpośrednio po jej zakończeniu - Hymn Państwowy.

FOT. Z WYDZIAŁU

- prof. **Wojciecha Eckerta**, dyrektora Instytutu Inżynierii Środowiska - prof. **Andrzeja Jędrzaka** i kierownika Katedry Architektury i Urbanistyki - prof. **Jakuba Marcinowskiego**.

Panowie Profesorowie skupili się w swoich wystąpieniach między innymi na pogratulowaniu młodemu studentom I roku wybranego kierunku studiów na naszej Alma Mater. Podobnie serdeczną wypowiedź zaadresowaną do „pierwszoroczników” wygłosiła **Agnieszka Dąbrowska** w imieniu Parlamentu Studenckiego. Natomiast studentka kierunku *inżynieria środowiska*, **Aleksandra Szczepańska** (I rok, II stopień) przedstawiła prezentację na temat *Zasad studiowania na WBAIS*.

Kolejnym punktem programu było przeprowadzenie aktu ślubowania przez panią prodekan ds. studenckich UZ, prof. **Marlenę Piontek**.

Informacji ogólnych studentom I roku udzielili również: pełnomocnik rektora ds. studentów niepełnosprawnych - dr **Marcin Garbat** i przedstawicielka Biura Karier UZ - **Monika Rutkowska**.

Po uroczystości związanej z inauguracją nowego roku akademickiego rozpoczęła się równie uro-

czysta część spotkania, poświęcona Jubileuszowi Wydziału. Wykład związany z Jubileuszem wygłosił dziekan WBAIS - prof. Andrzej Greinert. Na jego ręce przedstawicielka Lubuskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa - **Ewa Bosy** - przekazała okolicznościową statuetkę.

Następnie uczestnicy uroczystości obejrżeli krótkie impresje związane z 50-leciem kierunku *budownictwo*, 40-leciem kierunku *inżynieria środowiska* i 10-leciem kierunku *architektura*. Pokazy ilustrowane były slajdami na tle podkładu muzycznego.

Na zakończenie uroczystości prowadzący **Mateusz Kramski** podziękował wszystkim obecnych za uczestnictwo, ogłaszając jednocześnie zamknięcie inauguracji roku akademickiego na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ.

Marek Dankowski

ZASŁUŻONA EMERYTURA PROFESORÓW

5 października 2018 r. w siedzibie Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ miała miejsce niezwykle uroczystość związana z przejściem na emeryturę Profesorów **Tadeusza Bilińskiego** i **Antoniego Matysiaka**. Spotkanie zostało zorganizowane przez macierzyste zakłady Profesorów, to jest Zakład Budownictwa Ogólnego i Fizyki Budowli (ZBO-iFB) oraz Zakład Konstrukcji Budowlanych (ZKB). Rolę gospodarza uroczystości pełnił prof. dr hab. inż. **Jakub Marcinowski**. Jako pierwsza zabrała głos kierownik ZBO-iFB, dr hab. inż. **Beata Nowogórska**, prof. UZ, przedstawiając sylwetkę Profesora **Tadeusza Bilińskiego** z podkreśleniem Jego osiągnięć jako naukowca, a także spotecznika i organizatora. Sylwetkę Profesora **Antoniego Matysiaka** oraz Jego dorobek naukowy i w dziedzinie projektowania przedstawił prof. dr hab. inż. **Piotr Alawdin**, kierownik ZKB. Prezentacje ilustrowane były przeżyciami ukazującymi zarówno momenty z życia prywatnego Profesorów, jak również ich osiągnięcia zawodowe. Głos zabrali również obaj Profesorowie uzupełniając wypowiedzi prezydentów ciekawymi epizodami ze swego życia, i to zarówno z dzieciństwa jak i czasów późniejszych.

Prof. **Jakub Marcinowski** w swym wystąpieniu podkreślił, że między innymi z uwagi na kilkudziesięcioletni staż pracy naukowej każdego z Profesorów, w sumie dla obu zbliżony do 100 lat, oraz niezwyklej wartości licznych osiągnięć, Profesorowie **Antoni Matysiak** i **Tadeusz Biliński**, należą do luminarzy polskiej nauki.

Przypomnijmy chociaż w ogromnym skrócie życiorysy Panów Profesorów.

Profesor Tadeusz Biliński urodził się 4.12.1932 r. w Trzemesznie. Podczas II wojny światowej rodzina Profesora była kilkakrotnie przesiedlana w granicach Generalnej Guberni, by po wojnie wrócić do Trzemeszna, gdzie Profesor rozpoczął naukę w szkole średniej. Maturę jednak zdał już w Poznaniu, po czym rok pracował na stanowisku robotniczym w Oddziale Drogowym PKP Poznań. W roku 1956 na Politechnice Poznańskiej otrzymuje stopień magistra inżyniera budownictwa lądowego w specjalności konstrukcje budowlane. Również z Politechniką Poznańską związane są początki działalności naukowej Profesora. Tutaj w roku 1965 uzyskuje stopień doktora nauk technicznych, a w roku 1972, na Politechnice Wrocławskiej, stopień doktora habilitowanego. W roku 1976 rozpoczyna pracę w Instytucie Budownictwa Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze na stanowisku docenta etatowego. Jednocześnie w latach 1976-1981 pełnił funkcję rektora WSI w Zielonej Górze. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nadaje Mu Rada Państwa w roku 1978, natomiast tytuł profesora zwyczajnego otrzymuje w roku 1987.

Od roku 1976 do dzisiaj mijają równe 42 lata pracy Profesora na zielonogórskiej Uczelni. W tym okresie pełnił odpowiedzialne funkcje, między innymi rektora WSI, a także prorektora, dyrektora Instytutu Technologii i Organizacji Budownictwa, prodziekan Wydziału Budownictwa i Inżynierii Sanitarnej (1987-1990), dyrektora Instytutu Budownictwa (1996-2002) i kierownika Zakładu Budownictwa Ogólnego i Architektury (2002-2006). Profesor **Tadeusz Biliński** jest autorem lub współautorem przeszło 300 publikacji naukowych oraz około 30 monografii. Jest recenzentem i opiniodawcą licznych rozpraw doktorskich, opracowań habilitacyjnych i książek naukowych.

Z inicjatywy i pod patronatem Profesora organizowane są na naszej Uczelni cykliczne konferencje naukowe o zasięgu zarówno krajowym jak i międzynarodowym. Należą do nich na przykład konferencje pod nazwą: *Konstrukcje Zespalone* i konferencja *Renowacja Budynków i Modernizacja Obszarów Zabudowanych*, której IX edycja miała miejsce w roku 2018. Konferencje te są uznane zarówno w krajowym środowisku naukowym, jak również szczytą się renomą w zagranicznych ośrodkach naukowych.

Profesor był również członkiem komitetów naukowych i honorowych wielu zjazdów, kongresów i konferencji krajowych i międzynarodowych. Współpracował jako członek z różnymi instytucjami, organizacjami i stowarzyszeniami naukowo-technicznymi, w tym z Lubuską Okręgową Izbą Inżynierów Budownictwa.

Profesor niezwykle aktywnie uczestniczył w życiu społecznym i politycznym regionu oraz kraju. Od 1985 r. przez

FOT. Z WYDZIAŁU

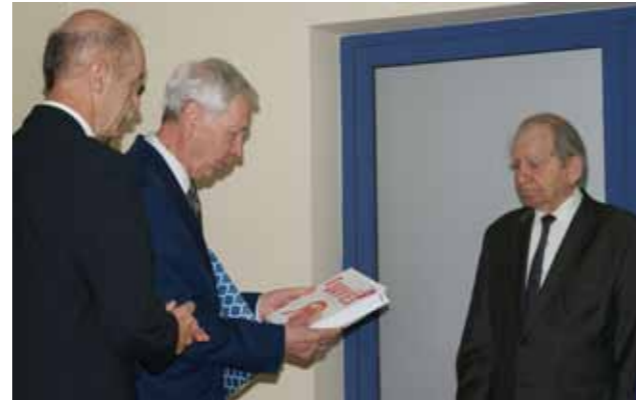
pięć kolejnych kadencji był posłem na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie m.in. piastował funkcję przewodniczącego Sejmowej Komisji Polityki Przestrzennej, Budowlanej i Mieszkaniowej. Za całokształt pracy w parlamencie otrzymał niezwykle cenny wyraz uznania w postaci Pucharu Fair Play przyznanego Mu przez posłów, członków Komisji.

Za wybitne zasługi i zaangażowanie w pracy naukowej, dydaktycznej i stowarzyszeniowej, Profesor był wielokrotnie odznaczany, w tym między innymi: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1978), Krzyżem Kawalerskim i Oficerskim Orderem Odrodzenia Polski (1978 i 1989).

Profesor Antoni Matysiak urodził się 28 maja 1925 r., jak podają źródła, w powiecie poznańskim. Naukę w szkole podstawowej przerwał wybuch II wojny światowej, podczas której kilkunastoletni Antoni wraz ze swoimi rówieśnikami zmuszony został do ciężkiej pracy na roli w dużym gospodarstwie rolnym. Praca trwała po kilkanaście godzin dziennie, łącznie z niedzielami. Tuż po wojnie, w roku 1945, został przyjęty do Gimnazjum i Liceum Pedagogicznego w Poznaniu, a po ukończeniu drugiej klasy przeniósł się do Liceum im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu, które ukończył w roku 1948. W tymże roku rozpoczął studia inżynierskie na Wydziale Budownictwa w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Szczecinie, a po ich ukończeniu kontynuował studia magisterskie na Politechnice Gdańskiej, które ukończył w roku 1954 w specjalności konstrukcje budowlane. Po studiach rozpoczyna pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Poznaniu (późniejsza Politechnika). Równolegle podejmuje zatrudnienie na stanowisku projektanta w Biurze Projektów Przemysłu Papierniczego, a po 2 latach, w Biurze Projektowania i Wykonywania Zakładów Przemysłu Metalowego i Elektrycznego. W tym okresie, dzięki swoim nowatorskim projektom, uzyskuje renomę i wysokie uznanie w poznańskim środowisku inżynierskim. Spod jego ręki wychodzą projekty konstrukcyjne między innymi takich obiektów jak: hale przemysłowe, wielokondygnacyjne budynki mieszkalne i administracyjne, estakady przemysłowe, fundamenty pod różnego rodzaju maszyny i szereg innych.

Spśród najważniejszych i zrealizowanych projektów na uwagę zasługują na przykład:

- hala montażu silników okrętowych wyposażonych między innymi w 2 suwnice o nośności 500 kN każda;
- prefabrykowane hale żelbetowe o siatce słupów 12x12m dla zakładów przemysłu terenowego (zrealizowano 30 takich obiektów);
- fundament o wymiarach 7x15m (w rzucie) zawieszony i oparty na sprężynach, pod urządzenie do badania obciążeń dynamicznych taboru kolejowego (patent nr 1322).

FOT. Z WYDZIAŁU

W roku 1972 Profesor przenosi się do Bydgoszczy, zatrudniając się w tamtejszej Akademii Techniczno-Rolniczej na stanowisku dziekana Wydziału Budownictwa. Krok ten podjęty był przyczynami osobistymi, gdyż w Bydgoszczy pracowała żona Profesora, znana artystka, śpiewaczka operowa. W tym okresie Wydział Budownictwa na bydgoskiej uczelni znajdował się w początkowej fazie rozwoju, stąd też na barkach Profesora spoczęła odpowiedzialność za jego organizację, z czego Profesor wywiązał się znakomicie doprowadzając Wydział do pełnego rozkwitu.

10 lat później, w roku 1982 Profesor został zatrudniony na Wydziale Budownictwa w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Zielonej Górze. Tutaj przez wiele lat pełnił różne odpowiedzialne funkcje, w tym dyrektora instytutu, kierownika zakładu i kierownika katedry. W tym roku mija Profesorowi 36 lat pracy w Zielonej Górze, ostatnio w Zakładzie Konstrukcji Budowlanych na Uniwersytecie Zielonogórskim. Profesor Antoni Matysiak bardzo aktywnie udzielał się społecznie. Przez jedną kadencję był przewodniczącym Związku Nauczycielstwa Polskiego - Nauka. Był również przewodniczącym Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej (6 kadencji) oraz przewodniczącym Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa - Oddział Zielona Góra. Profesor prezesował społecznie budowie tzw. „Osiedla Profesorskiego” w Raculi. Jest autorem lub współautorem licznych publikacji naukowych i kilkunastu patentów. Ostatnio, wspólnie z dr Elżbietą Grochowską, wydał dwie pozycje książkowe pt. *Konstrukcje stalowe. Belki podsuwnicowe. Estakady cz. I Belki podsuwnicowe* i cz. II *Estakady. Słupy*. W przygotowaniu jest trzecia część tego dzieła.

Profesor ma wnuczkę Małgosię, natomiast Jego córka Iwona jest również profesorem belwederskim.

W laudacji adresowanej przez JM Rektora UZ profesora Tadeusza Kuczyńskiego do obu Profesorów, a odczytanej w czasie wydziałowej inauguracji roku akademickiego na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska, Pan Rektor pisze m.in.: (...) *W imieniu Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego, społeczność akademickiej oraz własnym serdecznie dziękuję Panom Profesorom za całokształt pracy na rzecz naszej Uczelni (...) oraz dalej (...) i pragnę prosić o przyjęcie najlepszych życzeń zdrowia i pomyślności w życiu osobistym (...)*.

I my, jako cała społeczność Instytutu Budownictwa UZ, również dołączamy się do tych życzeń. Życzymy Panom Profesorom przede wszystkim zdrowia i dobrego samopoczucia przez długie lata oraz dużo radości na co dzień w otoczeniu kochających rodzin.

Marek Dankowski

64. KONFERENCJA NAUKOWA W KRYNICY

W dniach 16-20 września w Krynicy Zdrój odbyła się 64. Konferencja Naukowa poświęcona ogólnym problemom budownictwa, już tradycyjnie nazywana Konferencją Krynicką. Organizatorami Konferencji byli: Komitet Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk, Komitet Nauki Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa (PZITB), Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Krakowskiej i Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska Politechniki Gdańskiej. Patronat honorowy Konferencji sprawowali: Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwo Infrastruktury i Budownictwa, PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., Centrum Unijnych Projektów Transportowych, Wojewoda Małopolski, Marszałek Województwa Małopolskiego, Burmistrz Krynicy Zdrój, Główny Inspektorat Nadzoru Budowlanego i Polska Izba Inżynierów Budownictwa.

Przewodniczącym Komitetu Naukowego Konferencji był prof. dr hab. inż. Kazimierz Furtak z Politechniki Krakowskiej, natomiast pracami Komitetu Organizacyjnego kierował dr hab. inż. Andrzej Szarata, również z Politechniki Krakowskiej.

Tematyka części problemowej Konferencji nawiązywała do ogólnie pojętej inżynierii kolejowej, ze szczególnym zwróceniem uwagi między innymi na rozwój infrastruktury kolejowej, kolejowe obiekty inżynierskie, BIM w kolejnictwie i inne zagadnienia tematycznie związane.

W części ogólnej Konferencji, jak zawsze zresztą, omawiane są różne problemy naukowe budownictwa, a w tym między innymi z takich dyscyplin jak budownictwo ogólne, konstrukcje betonowe, konstrukcje metalowe, budownictwo hydrotechniczne, fizyka budowli, geotechnika, mechanika konstrukcji budowlanych, inżynieria materiałów budowlanych i szereg innych.

Konferencja Krynicka jest corocznym wydarzeniem o dużym prestiżu, w trakcie której następuje wymiana poglądów i doświadczeń między czołowymi przedstawicielami świata nauki i ludźmi reprezentującymi wykonawstwo i praktykę inżynierską.

W tegorocznej Konferencji przedstawiciele Instytutu Budownictwa Uniwersytetu Zielonogórskiego wygłosili następujące referaty:

- **Beata Nowogórska** - *Propozycja wyboru terminu remontu kapitalnego budynku;*
- **Maria Mrówczyńska, Jacek Sztubecki** - *Projektowanie optymalnej struktury sieci geodezyjnej pomiarowo-kontrolnej z wykorzystaniem algorytmów ewolucyjnych;*
- **Janusz Szelka, Zbigniew Wrona** - *Uwarunkowania w zakresie wykorzystania danych i wiedzy w obszarze budownictwa mostowego.*

Marek Dankowski

SEMINARIUM INŻYNIERIA I KSZTAŁTOWANIE ŚRODOWISKA

Instytut Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego zorganizował 28 września 2018 r. seminarium pt. *Inżynieria i kształtowanie środowiska*.

Podczas seminarium zaprezentowane zostały prace związane z aktualnymi problemami inżynierii środowiska. Referaty wygłosili:

- **prof. dr hab. inż. Andrzej Jędrzak**, Uniwersytet Zielonogórski - *Biologiczne przetwarzanie odpadów w gospodarce o obiegu zamkniętym,*

- **mgr inż. Jacek Połomka**, Zakład Zagospodarowania Odpadów w Marszowie - *Co można skutecznie zrobić z frakcją podsitową?*
- **mgr inż. Dariusz Bocheński**, Przedsiębiorstwo Oczyszczania Ścieków Gubin-Guben - *Ładunek zanieczyszczeń a bilans energetyczny w oczyszczalni ścieków Gubin-Guben,*
- **dr hab. inż. Andrzej Greinert**, prof. UZ, Uniwersytet Zielonogórski - *Stan gleb na obszarze miasta Zielona Góra na tle współczesnego i historycznego użytkowania powierzchni,*
- **dr hab. Katarzyna Fagiewicz**, UAM w Poznaniu - *Ekologiczne i społeczne aspekty w zarządzaniu obszarami pogórnymi na przykładzie Adamowskiego Zagłębia Węgla Brunatnego.*
- **dr hab. inż. Urszula Kołodziejczyk**, prof. UZ, Uniwersytet Zielonogórski - *Gospodarka wodą w dorzeczu Odry.*

2nd POLISH - UKRAINIAN GEOTECHNICAL SCIENTIFIC SEMINAR

9 października br. w Instytucie Budownictwa odbyło się II Polsko-Ukraińskie Geotechniczne Seminarium Naukowe. Pierwsze seminarium miało miejsce w Szczecinie w czerwcu ubiegłego roku. Seminarium było elementem obchodów jubileuszu 50-lecia kształcenia na kierunku *budownictwo* w Zielonej Górze. Tytuł tegorocznego spotkania brzmiał *Planning of experiment project "Pile tests-2019"*, zaś jego tematyka całkowicie była podporządkowana realizacji międzynarodowego projektu badawczego dotyczącego badania pali fundamentowych w skali naturalnej i laboratoryjnej. Projekt *"Pile tests-2019"* jest realizowany przez naukowców z Kijowa, Szczecina i Zielonej Góry. Jego celem jest weryfikacja teorii i metod projektowania współdziałania pali z podłożem gruntowym. Problematyka ta jest istotna nie tylko z punktu widzenia naukowego, ma także charakter aplikacyjny. Obiekty na palach realizowane są wszędzie tam, gdzie obciążenia od budowli są duże, a warunki gruntowe w miejscu budowy są słabe. Sytuacje takie dotyczą nie tylko mostów i wiaduktów, lecz również budynków, także tych realizowanych w Zielonej Górze, gdy inwestorzy decydują się budować w trudnych warunkach gruntowych. Szerzej o projekcie pisaliśmy w październikowym wydaniu naszego miesięcznika. W seminarium wzięli udział naukowcy i inżynierowie z wszystkich trzech współpracujących ze sobą ośrodków. Delegacji z Kijowskiego Narodowego

FOT. Z WYDZIAŁU

DYSKUSJA. FOT. Z WYDZIAŁU

Uniwersytetu Budownictwa i Architektury (KNUBA) przewodniczył doc. Viktor Nosenko, zaś delegacji Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego (ZUT) przewodniczył prof. Zygmunt Meyer. Przez wideokonferencję, będąc w Kijowie, w seminarium uczestniczył także prof. Igor Boyko, kierownik Katedry Podłoża i Fundamentów KNUBA. Organizatorami seminarium byli dr hab. inż. Volodymyr Sakharov, prof. UZ oraz dr hab. inż. Waldemar Szajna, prof. UZ, kierownik Zakładu Technologii Budownictwa, Geotechniki i Geodezji. Obsługę połączeń wideokonferencji zapewnił Volodymyr Sakharov junior, student Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki UZ, pracujący jako wolontariusz na seminarium.

Uroczystego otwarcia seminarium dokonała dr hab. inż. Maria Mrówczyńska, prof. UZ, prodziekan ds. nauki Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska. Podczas spotkania wygłoszono 15 referatów podzielonych na cztery sesje: 1) *Analysis of soil*, 2) *Pile testing in laboratory and in-situ conditions*, 3) *Analytical and numerical analyses of a single pile*, 4) *Numerical analyses of pile groups*. Wśród gości z Kijowa referaty wygłosili: doc. Viktor Nosen-

ko, doc. Vasyl Pidlutskiy, doc. Liudmyla Skochko, dr Oleh Malyshev, inż. Oleksandr Gavryliuk, inż. Oleh Kryvenko, inż. Oleksandr Lytvyn, inż. Kostiantyn Novikov oraz inż. Vitalii Ruchkivskiy. Prelegenci ze Szczecina to prof. Zygmunt Meyer i dr Krzysztof Żarkiewicz. Ze środowiska zielonogórskiego referaty wygłosili profesorowie z UZ: Volodymyr Sakharov i prof. Waldemar Szajna oraz inż. Maciej Chodorowski, kierownik projektów firmy De Waal Solid Foundations, absolwent naszego wydziału. Wszystkie referaty dotyczyły jednego problemu badawczego - współdziałania fundamentów palowych z podłożem gruntowym, a w szczególności badań terenowych i laboratoryjnych gruntu, w którym mają być wykonane pale, metodyki badań pali, rozwiązań analitycznych stosowanych do określenia nośności pali oraz symulacji numerycznych procesów interakcji pali i podłoża. Po każdej sesji odbyła się bardzo burzliwa dyskusja, gdyż większość prelegentów jest bezpośrednio zaangażowana w realizację projektu badawczego "Pile tests-2019" i jest indywidualnie zainteresowana wszelkimi szczegółami dotychczas wykonanych analiz. Także na zakończenie seminarium odbyła się długa dyskusja generalna, na której sformułowano wnioski z seminarium i plany realizacji dalszych etapów projektu badawczego.

Seminarium spotkało się z dużym zainteresowaniem pracowników i studentów naszego Uniwersytetu. Reprezentacyjna sala Zakładu Technologii Budownictwa, Geotechniki i Geodezji z eksponatami geologicznymi, będąca pod opieką dr Agnieszki Gontaszewskiej-Piekarz, z trudem mieściła przybyłych gości. Zaproszenie do uczestnictwa przyjęli niemal wszyscy samodzielni pracownicy Instytutu Budownictwa, a także spora grupa studentów studiów magisterskich specjalności *konstrukcje budowlane i inżynierskie*.

Organizatorzy seminarium składają podziękowanie dr. hab. inż. Andrzejowi Greinertowi, prof. UZ, dziekanowi Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska, za sponsorowanie tegorocznego spotkania.

Waldemar Szajna

ZAKOŃCZENIE SEMINARIUM. OD LEWEJ STOJĄ: DR KRZYSZTOF ŻARKIEWICZ, DOC. LIUDMYLA SKOCHKO, DOC. VIKTOR NOSENKO, PROF. WALDEMAR SZAJNA, INŻ. OLEKSANDR GAVRYLIUK, PROF. ZYGMUNT MEYER, DR OLEH MALYSHEV, DOC. VASYL PIDLUTSKIY, INŻ. OLEKSANDR LYTUVYN, INŻ. VITALII RUCHKIVSKIY, PROF. IGOR KOROTYEV, INŻ. OLEH KRYVENKO, INŻ. KONSTANTYN NOVIKOV, DR AGNIESZKA GONTASZEWSKA-PIEKARZ. FOT. VOLODYMYR SAKHAROV JR.

SEMINARIUM SZKOLENIOWE

17 października na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska odbyło się kolejne już szkolenie zorganizowane przez Lubuską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa. Tematem przewodnim obecnego szkolenia były wyroby budowlane firmy XELLA. Szkolenia przeznaczone są zarówno dla pracowników naukowych naszego Wydziału, jak i studentów, zwłaszcza kierunku *budownictwo*, ale uczestniczą w nich również osoby spoza Uczelni, w tym między innymi pracownicy biur projektowych. Wspomniane seminaria szkoleniowe są efektem formalnego porozumienia zawartego 15 listopada 2009 r. między ówczesnym Wydziałem Inżynierii Łądowej i Środowiska Uniwersytetu Zielonogórskiego a Lubuską Okręgową Izbą Inżynierów Budownictwa (LOIIB).

Na październikowym szkoleniu **Stawomir Kłosowicz**, doradca techniczny firmy XELLA, w interesujący sposób przedstawił najnowsze rozwiązania systemowe do budowy domów, opierające się o technologie gazobetonów o nazwie Ytong, technologie wyrobów wapienno-piaskowych Silka i omówił wyroby do izolacji zewnętrznych oraz wewnętrznych systemu Multipor. Są to w obecnej dobie najnowocześniejsze materiały do wznoszenia między innymi ścian konstrukcyjnych, ścian działowych i stropów. Lżejsze odmiany wyrobów Ytonga i Multipor charakteryzują się współczynnikiem przewodzenia ciepła na poziomie wełny mineralnej lub nawet styropianu. Taka izolacyjność termiczna jest pożądana w czasie kiedy poszanowanie energii staje się jednym z nadrzędnych celów działalności i istnienia człowieka. Poza tym wyroby należące do wymienionych grup materiałowych są bardzo chętnie, z uwagi na szybkość i wygodę, stosowane przez wykonawców oraz cieszą się dużym uznaniem u inwestorów.

Październikowe szkolenie zazwyczaj swą obecnością wiceprzewodniczący LOIIB - **Tadeusz Głapa**. W szkoleniu wzięło udział około 40 osób, w tym wielu studentów.

Marek Dankowski

UROCZYSTOŚĆ NADANIA HONOROWEGO CZŁONKOSTWA FEDERACJI NIEMIECKICH ARCHITEKTÓW BDA JANINIE KOPIETZ-UNGER W BERLINIE

Tegoroczny Finał Dorocznej Polsko-Niemieckiej Nagrody Integracyjnej BDA - SARP wraz z towarzyszącymi mu warsztatami odbył się w dniach 28 czerwca - 1 lipca br. w Berlinie. Podczas ceremonii odbyła się uroczystość nadania dr inż. arch. Janinie Kopietz-Unger (Prof. em. Dr.-Ing.) oraz mgr. inż. arch. Jackowi Lenartowi, wiceprezesowi SARP, honorowego członkostwa Federacji Niemieckich Architektów BDA w uznaniu ich wybitnych zasług na rzecz partnerskiego dialogu architektów i ich Stowarzyszeń SARP i BDA oraz współkształtowania Dorocznej Polsko-Niemieckiej Nagrody Integracyjnej BDA-SARP.

Dr inż. arch. Janina Kopietz-Unger, związana do 2014 r. z ówczesnym Wydziałem Inżynierii Łądowej i Środowiska UZ, gdzie pełniła funkcję kierownika Zakładu Architektury i Urbanistyki, jest 95. laureatką nagrody. Honorowe członkostwo Federacji Niemieckich Architektów BDA przyznawane jest w Niemczech od 1923 r. W minionych latach wyróżnieni nim zostali wybitni architekci z całego świata: David Chipperfield, Mario Botta, Norman Foster, Frank Gehry, Rem Koolhaas, Helmut Jahn, Jean Nouvel, Ieoh Ming Pei i Renzo Piano. W uzasadnieniu nagrody dla dr inż. arch. Janiny Kopietz-Unger, Zarząd Federacji Niemieckich Architektów BDA podkreślił jej idealizm, olbrzymie zaangażowanie w partnerski dialog pomiędzy stowarzyszeniami architektów SARP i BDA oraz wizję osobistej i zawodowej współpracy młodych architektów z Polski i Niemiec.

Dr inż. arch. Janina Kopietz-Unger, prof. em., od 1986 r. pełniła funkcję współorganizatora konkursu na doroczną Polsko-Niemiecką Nagrodę Integracyjną BDA-SARP organizowanego wspólnie przez Bund Deutscher Architekten BDA i Stowarzyszenie Architektów Polskich. Celem konkursu jest promocja współpracy i integracji środowiskowej oraz upowszechnienie efektów działań twórczych młodych architektów z Niemiec i Polski poprzez współzawodnictwo, dyskusję i wystawy prac dyplomowych. Nagroda w formie stypendium naukowo-badawczego lub praktyki projektowej w wybranym kraju przyznawana jest za najlepszy projekt dyplomowy magisterski na kierunku architektura, którego przedmiotem jest środowisko aktywności społecznej człowieka w przyszłości.

Marek Dankowski

1. WRĘCZENIE HONOROWEGO CZŁONKOSTWA FEDERACJI NIEMIECKICH ARCHITEKTÓW BDA DR INŻ. ARCH. JANINIE KOPIETZ-UNGER (PROF. EM. DR.-ING.) PRZEZ PREZESA FEDERACJI NIEMIECKICH ARCHITEKTÓW BDA JANA HENRIKA HAFKE W UZNANIU WYBITNYCH ZASŁUG NA RZECZ PARTNERSKIEGO DIALOGU ARCHITEKTÓW I ICH STOWARZYSZEŃ SARP I BDA ORAZ WSPÓŁKształTOWANIA DOROCZNEJ POLSKO-NIEMIECKIEJ NAGRODY INTEGRACYJNEJ BDA-SARP. DEUTSCHES ARCHITEKTUR ZENTRUM - DAZ, BERLIN (01/07/2018)
2. WYSTĄPIENIE DR INŻ. ARCH. J. KOPIETZ-UNGER (PROF. EM. DR.-ING.), BERLIN. FOT: ARCHIWUM KATEDRY AIU WBIAIŚ UZ (01/07/2018). FOT: ARCHIWUM KATEDRY AIU WBIAIŚ UZ
3. NA ZDJECIU UHONOROWANI DR INŻ. ARCH. JANINA KOPIETZ-UNGER (PROF. EM. DR.-ING.) I WICEPREZES SARP, ARCH. JACEK LENART ORAZ ARCH. HEINER FARWICK- PREZES FEDERACJI NIEMIECKICH ARCHITEKTÓW BDA, ARCH. GRZEGORZ STASNY (SARP O. WARSZAWA/WICEPREZES DS. TWÓRCZOŚCI) ORAZ CZŁONKOWIE JURY DOROCZNEJ POLSKO-NIEMIECKIEJ NAGRODY INTEGRACYJNEJ BDA-SARP 2018: PROF. EWA KURYŁOWICZ (SARP), ARCH. KATHARINA LÖSER (BDA), ARCH. JAN WIRTH (BDA) ARCH. KAROL LANGIE (SARP), DR OLAF BAHNER (BDA) I LAUREACI TEGOROCZNEJ NAGRODY INTEGRACYJNEJ BDA-SARP 2018. FOT: ARCHIWUM KATEDRY AIU WBIAIŚ UZ
- 4, 5. PROF. JAKUB MARCINOWSKI WRĘCZA PANI PROF. J. KOPIETZ-UNGER PAMIĄTKOWĄ PŁYTKĘ, BERLIN (01/07/2018). FOT: ARCHIWUM KATEDRY AIU WBIAIŚ UZ

DOKTORAT MARTY SKOCZYLAS

10 października 2018 r. na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ odbyła się publiczna obrona rozprawy doktorskiej mgr **Marty Skoczylas**. Tytuł rozprawy, to *Zawartość metali ciężkich w glebach użytkowanych rolniczo i roślinach w rejonie Huty Miedzi Głogów*. Praca została wykonana pod kierunkiem dr. hab. inż. **Michała Draba**, prof. UZ, natomiast promotorem pomocniczym był dr inż. **Jakub Kosteki**, obaj z Instytutu Inżynierii Środowiska UZ. Recenzentami opracowania były: prof. dr hab. inż. **Józefa Wiater** z Katedry Technologii i Systemów Inżynierii Środowiska Politechniki Białostockiej i prof. dr hab. inż. **Maria Włodarczyk-Makuła** z Politechniki Częstochowskiej z Katedry Chemii, Technologii Wody i Ścieków. W tym samym dniu, na posiedzeniu niejawnym Rada Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska UZ postanowiła nadać mgr Marcie Skoczylas stopień doktora nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska.

Podstawowym celem obronionej rozprawy jest ukazanie wpływu emisji pyłów zawierających całą gamę substancji chemicznych, w tym metali ciężkich, emitowanych przez urządzenia ciepłone dużej mocy Huty Miedzi Głogów w okresie do końca lat 80. XX wieku, na aktualną obecność wybranych metali w glebach i uprawianych na nich roślinach. Badaniom poddano skażenie gleb i roślin takimi metalami jak kadm (Cd), miedź (Cu), ołów (Pb) i cynk (Zn). Postanowiono również określić lokalną zmienność zanieczyszczenia gleb i roślin metalami ciężkimi w rejonie objętym emisją z huty jako elementu strefowania funkcjonalnego tych obszarów, a także ustalić wstępną izolację współczesnych obszarów o przekroczonych standardach jakości gleb w strefie oddziaływania huty. Na podstawie ogromnej ilości uzyskanych wyników badań (próbki pobierano w latach 2012-2016 z 70 miejsc) sformułowano liczne wnioski, a w tym między innymi:

- gleby z badanego obszaru charakteryzują się ponadnormatywną zawartością miedzi;
- zanieczyszczenia gleb metalami nie są wynikiem aktualnej emisji, ale konsekwencją działalności zakładu w latach 70. i 80. XX wieku;
- stwierdzone różnice w zawartości metali ciężkich w glebach w strefie huty zależą między innymi od kierunku wiejących tutaj wiatrów;

- obszary rolne w rejonie Huty Miedzi Głogów, mimo stabilnej równowagi ekologicznej, powinny stale podlegać monitoringowi pod względem zawartości metali ciężkich w glebach i roślinach.

Pani dr Marta Skoczylas urodziła się w Głogowie, tam też uzyskała wykształcenie podstawowe. W latach 2006-2008 była słuchaczką Medycznego Studium Zawodowego w Zielonej Górze uzyskując tytuł technika farmaceutycznego. Równolegle, w latach 2006-2009 studiowała na Wydziale Nauk Biologicznych Uniwersytetu Zielonogórskiego na kierunku *ochrona środowiska* (studia licencjackie), a w latach 2009-2011 odbyła na tymże Wydziale studia magisterskie w specjalności *ochrona zasobów naturalnych*. W roku 2012 podjęła kształcenie na studiach doktoranckich, których rezultatem jest obroniona właśnie praca doktorska.

Zainteresowania prywatne Pani Doktor, to zagadnienia z dziedziny farmacji, zdrowia i ochrony środowiska, a także powieści kryminalne i psychologiczne.

Pani Doktor życzymy wiele udanych osiągnięć i spełnienia nowych wyzwań, marzeń i sukcesów w pracy zawodowej oraz wszelkiej pomyślności, radości i szczęścia w życiu osobistym i rodzinnym.

Marek Dankowski

WYDZIAŁ EKONOMII I ZARZĄDZANIA

II INTERDYSCYPLINARNY ZJAZD KATEDR I ZAKŁADÓW BEZPIECZEŃSTWA W UNIWERSYTECIE MIKOŁAJA KOPERNIKA W TORUNIU

W dniach 12-14 września 2018 r. w Toruniu odbył się zorganizowany przez Wydział Politologii i Studiów Międzynarodowych UMK, II Interdyscyplinarny Zjazd Katedr i Zakładów Bezpieczeństwa, który w tym roku koncentrował się wokół tematu *Tożsamość nauk o bezpieczeństwie*. W Zjeździe wzięli udział przedstawiciele z 20 ośrodków akademickich z całej Polski. Kierownikiem Naukowym Zjazdu był prof.

UMK, dr hab. Piotr Siemiątkowski, a obrady otworzył dr hab. Zbigniew Karpus, prof. UMK, dziekan Wydziału Politologii i Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu. Podczas obrad wyraźnie zaznaczył się akcent zielonogórski. Wzięli w nim udział przedstawiciele Zakładu Zarządzania Bezpieczeństwem Wydziału Ekonomii i Zarządzania Uniwersytetu Zielonogórskiego: dr inż. Krzysztof Graczyk, dr inż. Tadeusz Tabacznik i dr inż. Jarosław Siuda. Wykład pod tytułem *Wybrane problemy kształcenia praktycznego na kierunku bezpieczeństwo narodowe w Uniwersytecie Zielonogórskim* wygłoszony przez dr inż. Tadeusza Tabacznika spotkał się z dużym zainteresowaniem i był jednym z głównych tematów dyskusji, która wywiązała się po wygłoszeniu wszystkich wystąpień sesji plenarnej w pierwszym dniu obrad.

13 września, uczestnicy Zjazdu brali udział w panelach obejmujących następującą tematykę: *Geopolityka*

i bezpieczeństwo państwa, moderator - prof. AP, dr hab. Andrzej Urbanek i prof. UŁ, dr hab. Robert Łoś; *Wielowymiarowość polityki bezpieczeństwa państwa*, moderator - prof. UMK, dr hab. Arkadiusz Czwołek; *Nauka i edukacja dla bezpieczeństwa*, moderator - prof. WSOSP, dr hab. Adam Radomyski i prof. dr hab. Jerzy Kunikowski; *Interdyscyplinarne podejście w naukach o bezpieczeństwie*, moderator - prof. UMK, dr hab. Zdzisław Polcikiewicz.

Wyjazd plenerowy połączony ze zwiedzaniem Fortu IV w Toruniu, pozwolił w swobodnej atmosferze podzielić się uwagami dotyczącymi poruszanych tematów mijającego dnia.

14 września 2018 r., miały miejsce dyskusje robocze, których moderatorem był dr Patryk Tomaszewski. Dyskusje dotyczyły m.in.: stanu dyscypliny nauki o bezpieczeństwie w perspektywie reformy szkolnictwa wyższego, roli i kondycji czasopism naukowych związanych z bezpieczeństwem, aktualizacji opracowania *Profil Badawcze Polskich Katedr i Zakładów Bezpieczeństwa* oraz rozszerzenie informacji w nich zawartych, współpracy w ramach Towarzystwa Nauk

o Bezpieczeństwie i organizacji kolejnego Zjazdu Katedr i Zakładów Bezpieczeństwa.

Efektom II Interdyscyplinarnego Zjazdu Katedr i Zakładów Bezpieczeństwa było wypracowanie systemu konstruktywnej wymiany doświadczeń i usystematyzowanie wiedzy uczestników na temat aktualnej sytuacji w kraju i świecie. Dużo miejsca poświęcono właściwej interpretacji nowych pojęć i definicji powstających w dziedzinie bezpieczeństwa. Zjazd zakończył dr Patryk Tomaszewski, prodziekan Wydziału Politologii i Studiów Międzynarodowych UMK, przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Zjazdu, podkreślając bardzo duży wkład przedstawicieli wszystkich ośrodków reprezentujących nauki o bezpieczeństwie w rozwój interdyscyplinarnego podejścia do problemów praktycznego kształcenia na kierunku *bezpieczeństwo narodowe*. Ustalono również, że w 2019 r. organizatorem spotkania będzie Uniwersytet Szczeciński.

Anetta Barska

Wyjazdowe posiedzenie PAN na Wydziale Ekonomii i Zarządzania

W dniach 25-26 września 2018 r. gościliśmy na Wydziale Ekonomii i Zarządzania członków Komitetu Nauk Organizacji i Zarządzania Polskiej Akademii Nauk, byliśmy bowiem gospodarzami wyjazdowego posiedzenia Komitetu w Zielonej Górze. Komitet Nauk Organizacji i Zarządzania Polskiej Akademii Nauk jest krajową reprezentacją przedstawicieli nauk o zarządzaniu z różnych środowisk akademickich, a także przedstawicieli instytucji i organizacji gospodarczych i społecznych. Służą oni jako doradcy w sprawach dotyczących nauk o zarządzaniu. W ramach posiedzenia odbyło się spotkanie z pracownikami Wydziału Ekonomii i Zarządzania. W spotkaniu uczestniczyła prorektor ds. jakości kształcenia, prof. zw. dr hab. inż. Magdalena Graczyk, która przedstawiła przybyłym gościom naszą Uczelnię, nakreślając jej miejsce na mapie polskich uniwersytetów.

PROFESOR MAGDALENA GRACZYK, PROREKTOR DS. JAKOŚCI KSZTAŁCENIA PREZENTUJE UCZELNIĘ

Pani Rektor zwróciła uwagę, że mimo młodego wieku, nasza Uczelnia jest pełnoprawnym uniwersytetem, który może się już pochwalić licznymi osiągnięciami. Na potwierdzenie tego Pani Profesor zaprezentowała informacje o kierunkach kształcenia oraz uprawnieniach do nadawania stopni naukowych w poszczególnych dziedzinach nauki, jak również zasygnalizowała pozycję naszej Uczelni w rankingu publikacji naukowych za 2018 r. (3. miejsce). W dalszej części swojego wystąpienia

PROF. PIOTR KUTYK, DZIEKAN WYDZIAŁU PREZENTUJE SWOJĄ JEDNOSTKĘ

omówiła zakres i zasady współpracy Uniwersytetu z miastem, samorządem i władzami wojewódzkimi, funkcjonowanie Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości oraz Centrum Przedsiębiorczości i Transferu Technologii omawiając projekty realizowane przez Uniwersytet Zielonogórski. Pani Rektor wspomniała również o funkcjonowaniu Parku Naukowo-Technologicznego, sieci informatycznej ZielMAN czy Biblioteki Uniwersyteckiej.

Następnie dziekan Wydziału Ekonomii i Zarządzania,

STÓŁ PREZYDIALNY W TRAKCIE SPOTKANIA CZŁONKÓW PAN Z PRACOWNIKAMI WYDZIAŁU

dr hab. inż. Piotr Kutyk, prof. UZ, przedstawił strukturę i politykę naszego Wydziału, która zawierała się w tytule wystąpienia: *Twoje miejsce do rozwoju, poszerzenia kwalifikacji i zdobycia nowych doświadczeń*, gdzie przybliżył informacje na temat kierunków i specjalności kształcenia na Wydziale Ekonomii i Zarządzania oraz strukturę kadry naukowo-dydaktycznej.

Po tym wystąpieniu głos zabrali: przewodniczący Ko-

UCZESTNICZY SPOTKANIA

mitetu PAN, prof. dr hab. Bogdan Nogalski oraz sekretarz dr hab. Piotr Wachowiak, prof. SGH, którzy przedstawili strukturę i zadania Komitetu. Wstąpiła również prof. dr hab. Maria Romanowska ze Szkoły Głównej Handlowej. Po wystąpieniach miała miejsce rozległa dyskusja z udziałem naszych pracowników. Jej problematyka koncentrowała się wokół zagadnienia miejsca nauk o zarządzaniu w polskiej nauce w świetle nowych uregulowań prawnych.

Anetta Barska
Janusz Śnihur

INAUGURACJA ROKU AKADEMICKIEGO 2018/2019 NA WYDZIALE EKONOMII I ZARZĄDZANIA

Zgodnie z tradycją, 4 października 2018 r., odbyła się na Wydziale Ekonomii i Zarządzania uroczysta inauguracja roku akademickiego 2018/2019.

Władze Uniwersytetu reprezentowała prof. Magdalena Graczyk, prorektor ds. jakości kształcenia, a Wydziału: prof. Piotr Kutyk - dziekan Wydziału, prof. Sebastian Saniuk, prodziekan ds. nauki, dr Paweł Szudra, prodziekan ds. jakości kształcenia, dr Leszek Kaźmierczak-Piwko, prodziekan ds. studenckich oraz mgr Anna Greinert, kierownik Dziekanatu. Przybyłych na Inaugurację gości uroczystie powitał dziekan Wydziału Ekonomii i Zarządzania prof. Piotr Kutyk. Uroczystość rozpoczęcia nowego roku akademickiego na naszym Wydziale uświetnił występ chóru pod dyrykcją prof. Macieja Ogarka. W wykonaniu chóru usłyszeliśmy Gaudeamus igitur oraz hymn państwowy. Dziekan Wydziału Ekonomii i Zarządzania w swoim wystąpieniu podkreślił, że dzień uroczystej inauguracji wydziałowej roku akademickiego - to zawsze dzień wyjątkowy, to początek nowego etapu dla całej społeczności akademickiej, a w szczególności dla studentów pierwszego roku. Na kilka lat nasza Uczelnia, nasz Wydział staną się Waszym drugim domem - powiedział. Pan Dziekan podkreślił, że Wydział Ekonomii i Zarządzania jest jednym z największych wydziałów na Uniwersytecie Zielonogórskim - obecnie studiuje u nas ok. 2000 studentów. Pokrótkę przedstawił charakter i istotę funkcjonowania Wydziału w aspekcie naukowym i organizacyjnym. Pan Dziekan wraz z życzeniami dla przyszłych studentów przytoczył maksymę Konfucjusza: „Wybierz sobie zawód, który lubisz, a całe życie nie będziesz musiał pracować” oraz złożył życzenia wszystkim pracownikom naszego Wydziału. Następnie głos zabrała Profesor Magdalena Graczyk, która powitała nowych studentów naszego Wydziału akcentując, że jego wybór jako miejsce do studiowania, to trafna decyzja i na potwierdzenie swoich słów podała przykłady naszych sławnych absolwentów. Pani Rektor podkreśliła swoje bliskie związki z naszym Wydziałem, gdzie pracuje przez wiele lat. Wspominała, że wielu obecnych pracowników Wydziału, to byli Jej studenci, a dzisiaj koleldzy. W swoim wystąpieniu zwracając się do studentów zaakcentowała, że czas studiowania to najpiękniejszy okres życia, jest to czas przygody intelektualnej, ale również nawiązywania kontaktów i sympatii. Zaznaczyła, że jedynym sposobem na robienie wielkich rzeczy jest robienie tego, co się kocha. Zwracając się do studentów pierwszego roku na zakończenie swojego wystąpienia cytowała słynne słowa Steve'a Jobsa, które wygłosił podczas wystąpienia w 2005 roku na Uniwersytecie Stanford: „Nie wpadajcie w pułapkę dogmatów, żyjąc poglądami innych ludzi. Nie pozwólcie, żeby hałas cudzych opinii zagłuszył wasz własny wewnętrzny głos. I najważniejsze - miejcie odwagę kierować się sercem i intuicją”.

Pani Rektor na zakończenie swojego wystąpienia życzyła studentom sukcesów, wytyczania i realizacji nowych celów, miłego studiowania, a kadrze akademickiej wielu sukcesów i satysfakcji z pracy.

Następnie głos zabrał prof. Sebastian Saniuk, który przedstawił strukturę organizacyjną Wydziału. Aktualnie na naszym Wydziale jest zatrudnionych 23 profesorów, w tym 13 profesorów tytułarnych, 51 adiunktów i wykładowców ze stopniem naukowym doktora, 19 asystentów oraz 5 lektorów języków obcych. Podkreślił, że na uwagę

FOT. MAMERT JANION

zasługuje znaczący wzrost dorobku naukowego kadry naszego Wydziału wyrażony w liczbie wysoko punktowanych publikacji, także w najlepszych światowych bazach naukowych, np. bazie *Web of Science*, na którą wpisano również nasze czasopismo naukowe - *Management*, którego redaktorem jest prof. Janina Stankiewicz, dbająca o wysoki poziom naukowy czasopisma. W strukturze Wydziału Ekonomii i Zarządzania można wyróżnić 6 katedr i 7 zakładów prowadzących badania naukowe i kształcenie w obszarach ekonomii, zarządzania, logistyki i bezpieczeństwa narodowego. Kierując te słowa do przyszłych studentów, Pan Prodziekan wskazywał na możliwości realizowania swoich zainteresowań i pasji w licznych kołach naukowych funkcjonujących na naszym Wydziale. Kończąc swoje wystąpienie zwrócił się do studentów życząc im, aby kierunek, który wybrali okazał się trafnym wyborem i powołaniem, a studiowanie na naszym Wydziale okazało się najpiękniejszym okresem w ich życiu.

Jako kolejny, głos zabrał dr Paweł Szudra, który uczestnikom uroczystości przybliżył ofertę dydaktyczną Wydziału, mówiąc o 4 kierunkach kształcenia - *ekonomii, zarządzaniu, logistyce i bezpieczeństwie narodowym*. Zwrócił uwagę, że Wydział posiada ofertę przedmiotów w języku obcym dla przyjeżdżających w ramach programu Erasmus+ oraz ofertę studiów podyplomowych. Studentom pierwszego roku życzył zadowolenia z wybranych kierunków studiów.

FOT. Z WYDZIAŁU

Następnie głos zabrał dr Leszek Kaźmierczak-Piwko, który poprowadził ceremonię ślubowania studentów, a następnie w ramach swojego wystąpienia przedstawił zgromadzonym wyniki tegorocznej rekrutacji. Obecnie na Wydziale Ekonomii i Zarządzania studiuje ponad 2000 osób, znaczną część stanowią studenci I roku studiów. W tym roku akademickim przyjęto blisko 650 osób, z czego na *zarządzanie* - 183, *ekonomię* - 157, *logistykę* - 193 oraz *bezpieczeństwo narodowe* - 115. Na zakończenie swojego wystąpienia Prodziekan również życzył studentom satysfakcji i miłego studiowania.

Podczas inauguracji nowego roku akademickiego odczytany został list od prof. Andrzeja Pieczyńskiego - *prorektora ds. rozwoju*, a następnie głos zabrali zaproszeni goście, którzy w swoich wystąpieniach również zawarli ciepłe życzenia dla przyszłych studentów.

Następnie inauguracyjny wykład pt. *O problemach w doganianiu ekonomii* wygłosiła prof. Małgorzata Kokocińska. Problematyka jej wystąpienia dotyczyła istoty konwergencji nominalnej i gospodarczej oraz analizy

trendów w badanych regionach. Przedstawione przez Panią Profesor dane zostały przeanalizowane przy wykorzystaniu modeli rozkładu dochodów, jak również relacji liczby zatrudnionych do podziału PKB per capita, co w konsekwencji pozwoliło zdiagnozować przyczyny różnic w poziomie rozwoju analizowanych krajów. Wykład żywo zainteresował zgromadzonych na uroczystości.

Po wysłuchaniu wykładu Pan Dziekan ogłosił rozpoczęcie nowego roku akademickiego 2018/2019 na Wydziale Ekonomii i Zarządzania.

Na zakończenie chór uniwersytecki odśpiewał *Gaude mater*.

Ceremonię poprowadził mgr Wiesław Wasilewski.

Anetta Barska,
Janusz Śnihur

WYDZIAŁ INFORMATYKI, ELEKTROTECHNIKI I AUTOMATYKI

Inauguracja roku akademickiego 2018/2019 na WIEA

3 października 2018 r. w Auli Uniwersyteckiej przy ul. Podgórznej 50 odbyła się uroczysta inauguracja roku akademickiego 2018/2019 na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego. Uroczystość uświetnili licznie przybyli goście, m.in.: Sławomir Kotylak - dyrektor Departamentu Infrastruktury i Komunikacji Urzędu Marszałkowskiego w Zielonej Górze, Stanisław Owczarek - dyrektor Zachodniej Izby Przemysłowo-Handlowej, Krzysztof Hnat - prezes Izby Rzemieślniczej oraz Mirosław Gruszecki - dyrektor Naczelnej Organizacji Technicznej o/Zielona Góra. Na inauguracji nie mogło również zabraknąć przedstawicieli firm, które w istotny sposób wspomagają WIEA w zakresie badań jak i realizacji procesu dydaktycznego. W uroczystości uczestniczyli przedstawiciele firm: Relpol S.A. Zakład POLON, ADB Polska, Aesculap Chifa, Perceptus, MetaPack Poland, UESA Polska, Ekoenergetyka Polska, R&D Tech, Enea Operator, B&R Automatyka Przemysłowa. Dodatkowo, w inauguracji uczestniczyli przedstawiciele współpracujących z WIEA szkół: Centrum Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Zielonej Górze, Zespołu Szkół Technicznych i Licealnych w Żaganiu, Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych w Szprotawie, III Liceum Ogólnokształcącego w Zielonej Górze; Szkoły Policealnej „Żak” w Zielonej Górze, Zespołu Szkół i Placówek Kształcenia Zawodowego w Zielonej Górze, Centrum Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego w Międzyrzeczu, Centrum Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego „Elektryk” w Nowej Soli oraz współpracujący z WIEA w obszarze edukacyjnym przedstawiciele samorządów powiatowych z Międzyrzecza, Żar, Wschowy, Krosna Odrzańskiego oraz Nowej Soli.

Po wystąpieniu dziekana WIEA, dr. hab. inż. Marcina Mrugałskiego, prof. UZ, który zaprezentował potencjał Wydziału

oraz plany na najbliższą przyszłość, nastąpiła immatrykulacja studentów oraz doktorantów I roku studiów. Tradycyjnie w trakcie inauguracji roku akademickiego wręczono nagrody i wyróżnienia studentom, którzy zrealizowali najlepsze prace dyplomowe w minionym roku akademickim. Kapituła konkursu spośród nominowanych prac przyznała dwie nagrody i siedem wyróżnień. Warunki nominacji do konkursu były bardzo wymagające, a na szczególną uwagę zasługuje bardzo wysoki merytoryczny poziom prac. Miło nam poinformować, że w ramach konkursu na najlepszą pracę dyplomową na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki w roku akademickim 2017/2018, nagrodę w kategorii na najlepszą pracę magisterską otrzymał

mgr inż. **Norbert Kukurowski** za pracę *Mapowanie nieznanego obszaru z wykorzystaniem autonomicznego robota mobilnego kierunku automatyka i robotyka*, promotor dr hab. inż. Krzysztof Patan, prof. UZ.

Natomiast w kategorii na najlepszą pracę inżynierską nagrodę otrzymał

inż. **Marcin Sawicki** za pracę *Wzmacniacz pomiarowy do współpracy z czujnikami tensometrycznymi*, kierunek *elektrotechnika*, promotor dr inż. Leszek Furmankiewicz.

Ponadto przyznano wyróżnienia:

mgr inż. **Jakub Homlala** za pracę *Prognozowanie odpływu klientów z zastosowaniem uczenia maszynowego i Apache Spark*, kierunek *informatyka*, promotor prof. dr hab. inż. Dariusz Uciński

mgr inż. **Maciej Śliwa** za pracę *Pomiar prędkości modeli samochodów ciężarowych*, kierunek *elektrotechnika*, promotor, dr inż. Piotr Mróz

inż. **Marcin Wasilewski** za pracę *Zautomatyzowany system do prototypowania obwodów drukowanych*, kierunek *automatyka i robotyka*, promotor dr inż. Janusz Kaczmarek

inż. **Sebastian Łaciński** za pracę *Ocena odległości na podstawie danych z kamery w urządzeniu mobilnym*, kierunek *informatyka*, promotor prof. dr hab. inż. Andrzej Obuchowicz

inż. **Igor Koropiecki** za pracę *Analiza, definicja oraz implementacja protokołów komunikacyjnych dla sieci sensorów bezprzewodowych przy użyciu systemu operacyjnego IHPOS i platformy IHNODE*, kierunek *informatyka*, promotor dr inż. Robert Szulim. Praca została wykonana przy współpracy ośrodka naukowo-badawczego IHP w Niemczech

inż. **Krzysztof Turchan** za pracę *Definicja i implementacja warstwy adaptacyjnej dla systemu operacyjnego IHOPS tłumacząca wywołania serwisów IHPOS na funkcje biblioteki MSWARE*, kierunek *elektronika i telekomunikacja*, promotor dr inż. Piotr Powroźnik. Praca została

wykonana przy współpracy ośrodka naukowo-badawczego IHP w Niemczech

inż. **Paula Graczyk** za pracę *Modelowanie i regulacja układów dynamicznych w środowiskach Matlab i Simulink*, kierunek *automatyka i robotyka*, promotor prof. dr hab. inż. Dariusz Uciński.

Prace dyplomowe zostały również nagrodzone przez towarzystwa naukowe współpracujące z WIEA.

Nagrodę Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej otrzymał

mgr inż. **Łukasz Kędziara** za pracę *System monitorowa-*

nia wycieków w instalacjach wodnych i ściekowych, kierunku elektrotechnika, promotor dr. hab. inż. Wiesław Miczulski, prof. UZ.

Nagrodę Polskiego Towarzystwa Informatycznego otrzymał

mgr inż. **Piotr Fediów** za pracę *Weryfikacja istotności zmiennych i redukcja wymiarowości na potrzeby modelowania predykcyjnego z zastosowaniem języka Python*, kierunku *informatyka*, promotor prof. dr hab. inż. Dariusz Uciński

Nagrodę Lubuskiego Towarzystwa Naukowego otrzymał mgr inż. **Robert Maniarski** za pracę *Projektowanie systemów iteracyjnych z uczeniem do sterowania robotami kotłowymi*, kierunku *automatyka i robotyka*, promotor dr hab. inż. Wojciech Paszke, prof. UZ.

Wyróżniono również studentów, którzy w minionym roku akademickim 2017/2018 czynnie wspierali rozwój i promocję Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki oraz Uniwersytetu Zielonogórskiego. Studenci czynnie uczestniczyli w wydarzeniach organizowanych na Wydziale, takich jak Dzień Otwarty WIEA czy też Festiwal Nauki UZ, a także uczestniczyli w promocji Wydziału na dniach otwartych szkół ponadgimnazjalnych. Wyróżnienia przyznano Panom: Mateuszowi Popławskiemu, Adrianowi Parafińskiemu, Fabianowi Babickiemu, Damianowi Kuśmierkowi i Grzegorzowi Ogłodzińskiemu.

Kolejnym elementem Uroczystości Inauguracji Roku Akademickiego 2018/2019 było podziękowanie Dziekana Wydziału prof. Marcina Mrugalskiego dla przedstawicieli przemysłu. W tym roku w sposób szczególnie wyróżniono firmę Enea Operator. Firma Enea Operator wspólnie z pracownikami Instytutu Inżynierii Elektrycznej aktualnie realizuje projekt badawczo-rozwojowy: „Innowacyjne usługi systemowe magazynów energii zwiększające jakość i wydajność wykorzystania energii elektrycznej”. Celem projektu jest opracowanie innowacyjnych usług systemowych, w tym również biznesowych, realizowanych z wykorzystaniem magazynów energii, o parametrach jakościowych nieosiągalnych przy pomocy klasycznych metod. Ponadto, firma zaangażowana jest w działalność dydaktyczną na kierunku Elektrotechnika. Na ręce Pana Przemysława Starzyńskiego, Kierownika Biura Inicjatyw Innowacyjnych Enea Operator została przekazana okolicznościowa statuetka.

Podczas wystąpienia gości zaproszonych na tegoroczną uroczystą inaugurację roku akademickiego nastąpiło wręczenie kolejnej nagrody. Prezes firmy ADB Polska, Pan Adam Biniszki wręczył nagrodę w postaci stypendium dla Pana Tomasz Olichwera. Ponadto, podczas inauguracji w imieniu Pani Marszałek Województwa Lubuskiego Elżbiety Polak, Pan Stawomir Kotylak odczytał list gratulacyjny z podziękowaniem dla Dziekana Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki, Pana dr. hab. inż. Marcina Mrugalskiego, prof. UZ oraz życzył wszystkim pracownikom i studentom owocnego roku akademickiego 2018/2019.

Uroczystość inauguracji roku akademickiego zwieńczył wykład inauguracyjny *Kryptografia wczoraj i dziś. Czy nasze dane i hasła są bezpieczne?* wygłoszony przez dr. hab. inż. Remigiusza Wiśniewskiego.

Wszystkim nagrodzonym i wyróżnionym serdecznie gratulujemy oraz życzymy dalszych sukcesów!

Inauguracja IV edycji Akademii ADB

10 października 2018 r. na Wydziale Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyła się inauguracja czwartej edycji Akademii ADB 2018/2011. Uroczystość otworzył prodziekan ds. rozwoju Wydziału - dr inż. Michał Doligalski. Kilka słów do licznie przybyłych uczestników skierował również wiceprezes firmy ADB - Wojciech Doganowski. Swoje wrażenia z udziału w poprzedniej edycji Akademii przedstawił student naszego Wydziału - Tomasz Olichwer. Tomasz ukończył z wyróżnieniem Akademię ADB, otrzymuje również ufundowane przez firmę roczne stypendium. Podczas inauguracji zaprezentowane zostały rozwiązania telewizji przyszłości, rozwijane obecnie w ADB.

Akademia ADB jest kierowana do wszystkich studentów UZ, zaś w sposób szczególny do studentów Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki. Celem Akademii

FOT. Z WYDZIAŁU

jest rozszerzenie wiedzy studentów o praktyczne informacje, przydatne w pracy zawodowej. Harmonogram zajęć prowadzonych w ramach Akademii dostępny jest na stronie www Akademii ADB (<https://www.adbglobal.com/adb-academy/>), informacje są również dostępne na profilu na Facebooku (<https://www.facebook.com/akademia-adb/>).

Serdecznie zapraszamy do udziału w Akademii ADB.

Andrzej Popławski

Jubileusz Partnerów Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki

W październiku świętowaliśmy jubileusze dwóch firm - Lumel S.A. oraz R&D Tech Sp. z o.o., które są partnerami Wydziału Informatyki Elektrotechniki i Automatyki.

FOT. R&D TECH, LUMEL

Firma Lumel, będąca znaną na całym świecie dostawcą aparatury pomiarowej, obchodziła jubileusz 65-lecia. Dotychczasowa współpraca została podkreślona przez Adama Antonia, który związany był z firmą Lumel przez ponad 40 lat. Zarówno historia firmy, jak i wizja jej przyszłości zostały przedstawione na filmie, przygotowanym specjalnie na tę okazję. O wyzwaniach i wizji rozwoju firmy opowiedział obecny prezes Dinesh Musalekar.

10 lat działalności obchodziła firma R&D TECH, ekspert w zakresie przemysłowych rozwiązań CNC i automatyki. Dynamicznie rozwijająca się firma R&D TECH dostarcza najnowocześniejsze rozwiązania CNC na rynek Europejski. W trakcie dnia otwartego firmy, zaprezentowane zostały najnowsze rozwiązania zarówno w zakresie automatyki jak i oprogramowania CAD. Tomasz Rybka - prezes firmy R&D Tech - przedstawił dotychczasowe osiągnięcia firmy oraz plany na przyszłość.

Obie uroczystości były wyjątkowe, pokazały duży potencjał gospodarczy naszego regionu. Potencjał i rozwój firm byłby niemożliwy bez zgranego i zaangażowanego zespołu, w trakcie obu uroczystości zostali uhonorowani najbardziej zasłużeńi pracownicy.

Partnerzy zostali wyróżnieni przez Wydział okolicznościowymi statuetkami. Jeszcze raz gratulujemy dotychczasowych sukcesów we wdrażaniu innowacyjnych rozwiązań oraz życzymy dalszej owocnej działalności. Wierzymy że dotychczasowe sukcesy obu firm otworzą nowe perspektywy współpracy z Wydziałem w zakresie dydaktycznym oraz badawczo-rozwojowym.

Michał Doligalski

XII Konferencja Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemśle SP'2018

W dniach 10-13 czerwca 2018 r. w Ośrodku Wypoczynkowym „Leśnik” w Łagowie w województwie lubuskim, odbyła się XII Konferencja Naukowa „Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemśle SP'2018”. Konferencję zorganizował Instytut Metrologii, Elektroniki i Informatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego, pod patronatem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Patronat prasowy sprawował Miesięcznik Naukowo-Techniczny Measurement Automation Monitoring.

Organizowana w cyklu dwuletnim konferencja już tradycyjnie jest miejscem prezentacji wyników prac badawczych w zakresie szeroko rozumianej tematyki dotyczącej systemów pomiarowych, prowadzonych w ośrodkach akademickich, instytutach badawczych i w przemyśle. Tematyka XII konferencji SP obejmowała zagadnienia teorii, konstrukcji i badania komputerowych systemów pomiarowych, w tym również zagadnienia z obszaru *smart grid* i *smart metering*, bezpieczeństwa w systemach pomiarowych oraz Internetu Rzeczy, zastosowań cyfrowego przetwarzania sygnałów w konstrukcji narzędzi pomiarowych, analizę metrologiczną przetworników i systemów pomiarowych.

W konferencji wzięło udział 51 uczestników reprezentujących krajowe i zagraniczne ośrodki akademickie oraz instytucje i firmy przemysłowe. Do programu konferencji zakwalifikowano 41 prac. Referaty przedstawiono podczas dziewięciu sesji grupujących następujące zagadnienia: przetwarzanie sygnałów, *smart grid*, systemy pomiarowe,

FOT. UCZESTNICY KONFERENCJI SYSTEMY POMIAROWE W BADANIACH NAUKOWYCH I W PRZEMYŚLE SP'2018

Internet Rzeczy, pomiary wielkości elektrycznych, pomiary dokładne oraz pomiary wielkości nieelektrycznych. Wszystkie referaty, zakwalifikowane przez Komitet Naukowy do programu konferencji, zostały opublikowane w zwartych Materiałach Konferencyjnych w formie książkowej wydanej nakładem Oficyny Wydawniczej Uniwersytetu Zielonogórskiego (XII Konferencja Naukowa SP'2018 „Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemysle”, Materiały Konferencyjne, ISBN 978-83-7842-328-4).

Podsumowując przebieg obrad konferencji, członkowie Komitetu Naukowego podkreślili dobry poziom naukowy większości prezentowanych referatów. Podkreślono również, że tradycyjnie już kameralny charakter konferencji stwarza dobre warunki do prezentacji referatów na sesjach plenarnych i sprzyja pogłębionej dyskusji z udziałem wszystkich jej uczestników. Ponadto przyjęto, że przedsta-

wione referaty będą podstawą do opracowania przez autorów artykułów naukowych, które zostaną opublikowane w czasopiśmie Przegląd Elektrotechniczny i Measurement Automation Monitoring. Ustalono również, że kolejna, XIII Konferencja zostanie zorganizowana w 2020 roku.

W wolnym od obrad czasie uczestnicy konferencji mieli m.in. okazję poznać uroki Parku Narodowego „Ujście Warty”.

Szczególne podziękowania należą się firmom współpracującym od wielu lat z Instytutem Metrologii, Elektroniki i Informatyki Uniwersytetu Zielonogórskiego, które wsparły organizację konferencji. Są to: RELPOL S.A., LUG S.A. oraz UESA Polska.

Ryszard Rybski

XIII Seminarium Dydaktyczne Instytutu Metrologii, Elektroniki i Informatyki

W dniach 24 i 25 września 2018 r. w Ośrodku Szkoleniowo-Wypoczynkowym Uniwersytetu Zielonogórskiego w Lubiatowie nad Jeziorem Ślaskim, odbyło się XIII Seminarium Dydaktyczne Instytutu Metrologii, Elektroniki i Informatyki. Celem seminarium jest prezentacja oraz dyskusja zagadnień dotyczących stanu aktualnego oraz perspektyw rozwoju Instytutu w obszarze dydaktyki, działalności naukowo-badawczej i działalności organizacyjnej.

W obszarze działalności dydaktycznej omówiono i przedyskutowano stan aktualny i kierunki rozwoju wybranych laboratoriów dydaktycznych wyposażonych w sprzęt komputerowy, uwzględniając zapotrzebowanie na wydajność sprzętu w poszczególnych laboratoriach oraz równomierne obciążenie sal zajęciami dydaktycznymi. Realizując, przyjętą podczas ubiegłorocznego seminarium dydaktycznego, koncepcję utworzenia laboratorium Internetu Rzeczy (IoT), doc. Emil Michta zaproponował kierunki rozwoju tego laboratorium oraz przedstawił rolę i miejsca problematyki IoT w obszarze działalności dydaktycznej instytutu.

W zakresie zagadnień dydaktycznych prodziekan ds. rozwoju - dr inż. Michał Doligalski

omówił również realizowane przez WIEA programy edukacyjne: Program podnoszenia kompetencji studentów kierunku Informatyka Uniwersytetu Zielonogórskiego, Modernizacja kształcenia zawodowego w wybranych powiatach woj. Lubuskiego, a dr inż. Andrzej Popławski przedstawił cel, zakres oraz sprawy organizacyjne dotyczące programu Modernizacja kształcenia zawodowego w mieście Zielona Góra.

W obszarze działalności naukowo-badawczej dyrektor Instytutu - prof. Ryszard Rybski przedstawił kierunki i formy prowadzenia działalności naukowej pracowników instytu-

FOT. Z WYDZIAŁU

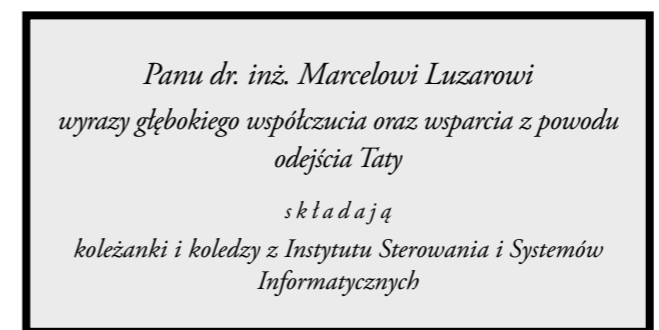
tu, podsumował zorganizowaną przez instytut konferencję naukową „Systemy Pomiarowe w Badaniach Naukowych i w Przemysle - SP'2018” oraz naświetlił formy współpracy z ośrodkami krajowymi, zagranicznymi i z przemysłem.

Kolejne, omawiane przez prof. Ryszarda Rybskiego, zagadnienia związane z działalnością naukowo-badawczą dotyczyły realizowanych i będących w przygotowaniu projektów badawczych oraz stanu osiągnięć publikacyjnych pracowników instytutu na tle nowych zasad „Ewaluacji jakości działalności naukowej”.

W zakresie działalności organizacyjnej przedyskutowano sprawy bieżące dotyczące rozpoczynającego się roku akademickiego.

Tradycyjnie podczas seminarium odbyło się spotkanie koleżeńskie przy ognisku.

Leszek Furmankiewicz

INSTYTUT STEROWANIA I SYSTEMÓW INFORMATYCZNYCH

Seminaria Naukowe semestr zimowy 2018 / 2019

W semestrze zimowym 2018/2019, w miesiącach październik, listopad roku 2018 zostały przewidziane i zrealizowane następujące wystąpienia naukowe w ramach seminarium naukowego Instytutu Sterowania i Systemów Informatycznych:

___04.10.2018 r. - **Marek Wróblewski**, mgr inż., ISSI, WIEA, UZ, *Zastosowanie kwantowego algorytmu k-NN oraz algorytmu Grovera w systemach rekomendacyjnych big-data*

___11.10.2018 r. - **Marcel Luzar**, dr inż., ISSI, WIEA, UZ, *Laboratorium Automatyki (406) - stan obecny i planowany rozwój*

___18.10.2018 r. - **Kexin Zhang**, School of Automation, China University of Geoscience, Wuhan, China, *An application of statistical methods in blast furnace*

___25.10.2018 r. - **Marcin Skobel**, mgr inż., ISSI, WIEA, UZ, *Selekcja cech jąder komórkowych w procesie klasyfikacji obrazów cytologicznych nowotworu piersi*

___08.11.2018 r. - **Michał Grobelny**, dr inż., ISSI, WIEA, UZ, *Zagrożenia nowoczesnych technologii*

Seminaria odbywają się w sali konferencyjnej Instytutu Sterowania i Systemów Informatycznych (budynek A-2, sala 412, ul. prof. Z. Szafrana 2) w czwartki o godzinie 10.45. Seminarium prowadzi prof. dr hab. Roman Gielerak.

Marek Sawerwain

WYDZIAŁ HUMANISTYCZNY

Konferencja OBSZARY NIEZALEŻNOŚCI w Instytucie Filozofii UZ

Zespół etyków z Uniwersytetu Zielonogórskiego już po raz drugi zorganizował ogólnopolską, choć mającą za-

się międzynarodowy, konferencję naukową z cyklu *Moralność - Współdziałanie - Niezależność*, która odbyła się w Bibliotece Uniwersyteckiej w dniach 11-12 października br., pod tytułem *Obszary niezależności. Kontekst aksjologiczny, etyczny i antropologiczny*. Wzięło w niej udział kilkudziesięciu naukowców z dwunastu polskich ośrodków akademickich (Częstochowa, Katowice, Kraków, Leszno, Olsztyn, Oświęcim, Poznań, Rzeszów, Toruń, Warszawa, Zabrze, Zielona Góra) oraz trzech zagranicznych (Brno, Krasnodar, Kijów). Konferencja została zorganizowana pod patronatem Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego, prof. Tadeusza Kuczyńskiego, Komitetu Nauk Filozoficznych PAN oraz Polskiego Towarzystwa Filozoficznego (o. Zielona Góra).

Konferencję otworzył prodziekan Wydziału Humanistycznego UZ - dr hab. Jarosław Dudek. Wykład inauguracyjny należał do dr. hab. Ryszarda Wiśniewskiego z Akademii Jana Długosza w Częstochowie, który przedstawił pracę pt. *O granicach niezależności etyki jako dyscypliny*. Profesor Wiśniewski zwrócił uwagę nie tylko na przenikanie się etyki z innymi dyscyplinami filozofii, na jej obecność podczas odkryć naukowych, lecz wręcz nazwał ją „koroną” filozofii, po czym przystąpiono do obrad plenarnych. Część prelegentów pozostając w temacie korelacji etyki z filozofią, zaprezentowała roz-

FOT. RENATA MERDA

FOT: RENATA MERDA

zane z rozwojem technologii, ich wpływu na społeczeństwo i jego zgody na technologię medialną. Wiele napięć wniósł problem niezależności jednostki wobec wspólnotowości i jej oczekiwań, dlatego też rozważania o stosunku wolności osobistej do kwestii seksualności, a także relacji niezależności jednostki a jej funkcji w układzie małżeństwa, wzbudziły wiele kontrowersji. Zwrócono też uwagę na praktykę argumentacyjną wyrażającą się w milczeniu. Temat niezależności został także podjęty na poziomie politycznym, wskazano na wizerunek wroga, który odegrał rolę w kształtowaniu się tożsamości narodowej, jak to miało miejsce w odniesieniu do państwa ukraińskiego, podjęto także temat przełamania negatywnej tożsamości we współczesnym, globalnym świecie.

W drugim dniu konferencji obradowano już w sekcjach tematycznych. W sekcji pierwszej, dotyczącej niezależności w życiu publicznym, skupiono się na dylematach etycznych związanych z zawodem pracownika socjalnego, niezależności w odniesieniu do praw nie tylko dzieci, ale i zwierząt. Wskazano na nowe „mody w myśleniu”, pozornie związanych z rozwojem potencjału człowieka, rozpoczęto temat „etyki niezależnej” i „etyki bezzalożeniowej”, podkreślono też znaczenie „pamięci” jako przestrzeni dla niezależności. Sekcja druga, podejmująca temat niezależności w nauce, rozpoczęła się od postulatu wolności słowa. Wiele miejsca poświęcono postaciom Zbigniewa Jordana i Adama Schaffa, przedstawiono rolę warszawskiej szkoły historii idei. Omówiono też problem nauczania kobiet na Carskim Uniwersytecie Warszawskim, oraz ich udział w zjazdach i kongresach filozoficznych przed pierwszą wojną światową. Uczestnicy sekcji trzeciej odnoszącej się do niezależności w obszarze filozofii człowieka i wartości, prezentowali referaty o fundamencie wartości bezwzględnych w pojęciu niezależności, podkreślili rolę filozofii w odniesieniu do wartości humanitarnych i społecznych, wskazali także na maskę jako narzędzia służącemu zatajeniu własnej tożsamości.

Rozpiętość i tematyczna różnorodność wystąpień przyciągnęła wielu słuchaczy, wśród których można było spotkać nie tylko profesorów uniwersyteckich czy studentów różnych kierunków, lecz także młodzież szkolną. Tegoroczna konferencja pod wieloma względami należy uznać za bardzo udaną i z niecierpliwością czekamy na następne edycje.

Anna Droś,
Agnieszka Droś

ważania dotyczące krzywdy jako zjawiska moralnego, podjęła refleksję nad kulturą pracy, skupiła się też nad paradoksami związanymi z wychowaniem. Wiele miejsca poświęcono różnym aspektom niezależności, w tym niezależności badań naukowych Hildegardy z Bingen i Andrzeja Walickiego, niezależności koncepcji filozoficznych Leona Baktysty Albertiego, Floriana Znanięckiego, Mikołaja Bierdajewa czy Stanisława Ignacego Witkiewicza, a także ewolucji poglądów Leszka Kołakowskiego. Zainicjowano też kwestię zależności myśli naukowej od zjawisk ekonomiczno-politycznych, a przejawiającej się choćby w wątpliwościach dotyczących obiektywności i rzetelności prac komisji bioetycznych opiniujących badania na ludziach. Zagadnienie niezależności pojawiło się także w kontekście metod wykorzystywanych w profilaktyce uzależnień nie tylko od narkotyków, czy alkoholu, ale coraz częściej nowoczesnej technologii. Podjęto więc rozważania zwią-

Panu dr. Piotrowi Kryckiemu
wyrazy szczerego współczucia z powodu śmierci Taty
s k ł a d a j ą
koleżanki i koledzy z Instytutu Filologii Germańskiej

WYDZIAŁ MATEMATYKI, INFORMATYKI I EKONOMETRII

Wizyta naukowa na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ

W dniach od 14 do 22 września 2018 r. na Wydziale Matematyki, Informatyki i Ekonometrii UZ przebywała profesor Rita Esther Zuazua Vega z Katedry Matematyki Wydziału Nauk Narodowego Uniwersytetu Autonomicznego Meksyku (Departamento de Matemáticas, Facultad de Ciencias, Universidad Nacional Autónoma de México UNAM). UNAM

jest najstarszym uniwersytetem na kontynencie północnoamerykańskim i największym uniwersytetem w Ameryce Łacińskiej. Wizyta ta odbyła się na zaproszenie dr Marty Borowieckiej-Olszewskiej.

Głównym celem wizyty było kontynuowanie współpracy naukowej z pracownikami Zakładu Matematyki Dyskretnej i Informatyki Teoretycznej WMIE. Współpraca ta dotyczy zagadnień z dziedziny kolorowań grafów i diagrafów. Kolejnymi były: przygotowanie artykułu, a także omówienie przyszłych wspólnych projektów badawczych. W trakcie pobytu prof. Rita Esther Zuazua Vega wygłosiła na seminarium wydziałowym referat pt. *Relations between edge removing and edge subdivision concerning domination number of a graph* (19 września 2018 r.)

Marta Borowiecka-Olszewska

WYDZIAŁ NAUK BIOLOGICZNYCH

17 września 2018 r. na Wydziale Nauk Biologicznych Uniwersytetu Zielonogórskiego odbyło się spotkanie z przedstawicielami szkół ponadgimnazjalnych objętych przez Wydział patronatem akademickim. W spotkaniu udział wzięli:

- Gabriela Fiedler - dyrektor Zespołu Szkół Ogólnokształcących i Ekonomicznych w Lubsku,

- Dorota Grzeszczak - dyrektor Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych w Szprotawie,
- Halina Bogatek i Renata Franczak - dyrektor i nauczyciel biologii Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Gubinie,
- Joanna Andrzejewska - koordynator ds. współpracy z UZ w IV Liceum Ogólnokształcącym w Zielonej Górze,
- Karolina Pacholak - nauczyciel biologii w Liceum Ogólnokształcącym im. K. Baczyńskiego w Nowej Soli,
- Annetta Rosomacka - przedstawicielka dyrektora Liceum Ogólnokształcącego im. Rotmistrza Witolda Pileckiego w Sulechowie,
- prof. dr hab. Beata Gabryś - dziekan Wydziału Nauk Bio-

logicznych UZ oraz dr Elżbieta Roland - prodziekan ds. dydaktyki.

Celem współpracy Wydziału ze szkołami jest wspieranie szkół w kształceniu młodzieży w zakresie nauk przyrodniczych, budzenie zainteresowania przyrodą i sposobami jej poznawania. Spotkania młodzieży z kadrą naukowo-dydaktyczną Wydziału i nowoczesnym sprzętem badawczym umożliwią uczniom zdobycie wiedzy i umiejętności prawidłowego prowadzenia eksperymentów naukowych, będą też sprzyjały wykształceniu postawy badawczej. Dadzą uczniom podstawy do podjęcia kształcenia w zakresie przedmiotów przyrodniczych w dalszych etapach edukacji.

Elżbieta Roland

UCZESTNICY SPOTKANIA: PROF. DR HAB. BEATA GABRYŚ, DR ELŻBIETA ROLAND, RENATA FRAN CZAK, JOANNA ANDRZEJEWSKA, DOROTA GRZESZCZAK, GABRIELA FIEDLER, KAROLINA PACHOLAK, HALINA BOGATEK, ANNETTA ROSOMACKA, FOT. Z WYDZIAŁU

WYDZIAŁ PRAWA I ADMINISTRACJI

ZJAZD KATEDR PRAWA FINANSOWEGO W MIERZĘCINIE

W dniach 22-24 października 2018 r. odbył się zorganizowany przez Katedrę Prawa Administracyjnego i Fi-

nansowego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Fundację Paradyż **Zjazd Katedr Prawa Finansowego**. Obowiązki kierownika naukowego Ogólnopolskiej Konferencji *Zjazd Katedr Prawa Finansowego* objął dr hab. Andrzej Gorgol, prof. UZ. W skład komitetu organizacyjnego weszli wszyscy pracownicy Katedry Prawa Administracyjnego i Finansowego WPiA: ks. dr hab. Tadeusz Stanisławski, prof. UZ, dr Rafał Bucholski, dr Marta Górka, dr Ewaryst Kowalczyk, dr Przemysław

Sztejna, dr Wiktor Trybka, dr Ewa Żołnierczyk, oraz mgr Andrzej Tatara. Konferencja została zrealizowana przy wsparciu finansowym: rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego, dziekana Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. dr hab. Hanny Paluszkiewicz, Krajowej Rady Doradców Podatkowych, Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze, Urzędu Marszałkowskiego Województwa Lubuskiego, Urzędu Miasta Zielona Góra.

Zjazd Katedr Prawa Finansowego otworzył prof. Andrzej Gorgol, który powitał gości i życzył im owocnych obrad. Otwarcie konferencji towarzyszyły wystąpienia dziekana WPIA UZ - prof. Hanny Paluszkiewicz, prezesa SKO w Gorzowie Wielkopolskim - dr. Przemysław Kle-

1

2

3

dzika, prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Zielonej Górze - Ryszarda Zajączkowskiego, prof. dr. hab. Adama Mariańskiego i prof. dr. hab. Jadwigę Glumińską-Pawlic. Tematem przewodnim Konferencji były *Teoretyczne i praktyczne aspekty prawa finansowego. Problemy, koncepcje, wyzwania i rozwiązania*. Obrady odbywały się w salach konferencyjnych Pałacyku Mierzęcin. Celem Zjazdu była próba zdiagnozowania teoretycznych i praktycznych aspektów stanowienia oraz stosowania prawa finansowego. Zgodnie z założeniami organizatorów obrady stworzyły płaszczyznę do prowadzenia dyskursu naukowego i przyczyniły się do ustalenia doktrynalnych problemów oraz praktycznych barier w prawidłowym kształtowaniu treści prawa finansowego, a także jego funkcjonowania. Uwagę zwrócono również na nie mniej istotne wyzwania, jakie dla przedstawicieli doktryny tworzą dynamiczne zmiany stosunków gospodarczych, społecznych i politycznych, które wymuszają potrzebę opracowania nowych koncepcji prawnofinansowych oraz poszukiwania właściwych rozwiązań problemowych zagadnień. Prelegenci wygłaszali przygotowane referaty w czterech blokach tematycznych: stanowienie i stosowanie prawa finansowego, teoretyczne i praktyczne aspekty prawa daninowego, teoretyczne i praktyczne aspekty prawa budżetowego, teoretyczne i praktyczne aspekty prawnofinansowej regulacji rynków finansowych.

Tradycyjnie Zjazd Katedr stanowił możliwość spotkania przedstawicieli nauki z różnych ośrodków. Zacieśnieniu więzów współpracy służyły nie tylko przerwy kawowe i toczące się w kuluarach rozmowy, ale w szczególności uroczysta kolacja zorganizowana w Mierzęcinie. Referaty wygłoszone na Zjeździe Katedr zostaną opublikowane w wydawnictwie C.H.Beck w 2019 r.

Zarówno uczestnicy Konferencji, jak i jej organizatorzy podkreślali w licznych wystąpieniach, że podjęta po dłuższej przerwie przez Katedrę Prawa Administracyjnego i Finansowego UZ cenna inicjatywa stwarza impuls do organizowania cyklicznych spotkań środowiska naukowców zainteresowanych problematyką prawnofinansową w odnowionej formule Zjazdu Katedr.

Wiktor Trybka
adiunkt w Katedrze Prawa Administracyjnego
i Finansowego WPIA

- 1 Dziekan WPIA prof. dr hab. Hanna Paluszkiewicz oraz kierownik Katedry Prawa Administracyjnego i Finansowego dr hab. Andrzej Gorgol prof. uz uroczystość otwierają konferencję.
3 Dr hab. Tadeusz Stanisławski, prof. uz w trakcie przerwy pomiędzy panelami.
FOT. Z WYDZIAŁU

PROFESOR ANDRZEJ BISZTYGA WYRÓŻNIONY TYTUŁEM HONOROWEGO PROFESORA EURAZJATYCKIEJ AKADEMII PRAWA W AŁMACIE

Kierownik Katedry Prawa Konstytucyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. Andrzej Bisztyga uhonorowany został tytułem Honorowego Profesora Eurazjatyckiej Akademii Prawa im. Kunayeva w kazachstańskiej Ałmacie. Tytuł ten został profesorowi

przyznany uchwałą Rady Naukowej Eurazjatyckiej Akademii Prawa im. Kunayeva w Ałmacie z dnia 27 września 2018 roku. Opisywane wyróżnienie jest odzwierciedleniem uznania dla dokonań prof. Bisztygi w obszarze prawnoporównawczych badań nad historią państwa oraz nad prawem konstytucyjnym Polski i Kazachstanu. W ten sposób wysoko oceniono także zasługi wyróżnionego w rozwijaniu naukowej współpracy między polskimi a kazachstańskimi, prawniczymi ośrodkami akademickimi oraz upowszechniania wiedzy o prawie europejskim. Laudację wygłosił Rektor Eurazjatyckiej Akademii Prawa, Akademik Wyższej Szkoły Republiki Kazachstanu prof. Omrali Shakarapuly Zhalairi, który podobnie jak prof. Andrzej Bisztyga, jest specjalistą

z zakresu prawa konstytucyjnego. Uroczystość odbyła się na posiedzeniu poszerzonego składu Rady Naukowej Akademii. Nadanie naukowej godności Honorowego Profesora zostało potwierdzone uroczystym dyplomem oraz obdarowaniem narodowym strojem kazachskim. Na uwagę zasługuje fakt, że Eurazjatycka Akademia Prawa im. Kunayeva jest uczelnią, w której badania naukowe są ukierunkowane na pogłębienie znajomości europejskich rozwiązań prawnych. W związku z tym jest to ośrodek utrzymujący kontakty z szeregiem europejskich uniwersytetów. Akademia specjalizuje się w kształceniu kadr wymiaru sprawiedliwości, administracyjnych i dyplomatycznych Kazachstanu, a jej absolwenci często pełnią wysokie funkcje w tych właśnie obszarach aktywności państwa.

Podczas wizyty w Akademii prof. Andrzej Bisztyga wygłosił wykłady dla studentów, które objęły dwa bloki tematyczne: 1. *Wpływ prawa europejskiego na konstytucyjny porządek Rzeczypospolitej Polskiej* oraz 2. *Teoretyczne i doktrynalne podstawy samorządu terytorialnego w Europie*. Przedmiot wykładów wzbudził żywe zainteresowanie i był przedmiotem dyskusji z udziałem słuchaczy - studentów prawa. W związku z toczącą się w Kazachstanie, zarówno doktrynalną jak i społeczną, dyskusją nad ustanowieniem samorządu terytorialnego, fragmenty wystąpień prof. Andrzeja Bisztygi będą publikowane w ałmańskiej prasie. Profesor udzielił także kilku wywiadów telewizyjnych na ten temat, a także planowanej współpracy między Uniwersytetem Zielonogórskim a Eurazjatycką Akademią Prawa. Prof. Andrzej Bisztyga odbył szereg spotkań z akademickimi gremiami uczelni, w tym został gościnnie przyjęty w Katedrze Prawa Konstytucyjnego Akademii, którą kieruje prof. Kabdulsamich Koszekowicz. Z historią, osiągnięciami i planami uczelni zapoznana profesora prorektor

do spraw współpracy zagranicznej Akademii prof. Gulnar Alibayeva. Rektor Akademii prof. Omirali Zhalairi przedstawił prof. A. Bisztydze propozycje i warianty rozwoju współpracy z Eurazjatycką Akademią Prawa, co być może zaowocuje dalszą jej intensyfikacją. Rozmowom towarzyszyła atmosfera życzliwości i chęci rozwoju współpracy. Wizycie i nawiązaniu naukowego kontaktu między obiema uczelniami patronuje JE Ambasador Republiki Kazachstanu w Polsce - Margulan Baimukhan, który przywiązuje dużą wagę do zacieśniania stosunków między naukowymi ośrodkami Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Kazachstanu. Jak się wydaje perspektywa dalszego rozwoju współpracy z tą właśnie uczelnią przedstawia się jako interesująca

FOT. OD LEWEJ: UROCZYSTOŚĆ NADANIA PROF. ANDRZEJOWI BISZTYDZE TYTUŁU HONOROWEGO PROFESORA EURAZJATYCKIEJ AKADEMII PRAWA IM. KUNAYEVA W AŁMACIE, 27.09.2018 R. Z WIZYTĄ W KATEDRZE PRAWA KONSTYTUCYJNEGO EURAZJATYCKIEJ AKADEMII PRAWA IM. KUNAYEVA W AŁMACIE. OD LEWEJ SIEDZIĄ: KIEROWNIK KATEDRY PRAWA KONSTYTUCYJNEGO EAP PROF. KABDULSAMICH KOSZEKOWICZ, KIEROWNIK KATEDRY, 27.09.2018 R.

FOT. Z WYDZIAŁU

także z tego powodu, że Republika Kazachstanu jest liderem środkowoazjatyckiego regionu nie tylko pod względem rozwoju edukacji i nauki, ale także ekonomii.

Joanna Markiewicz-Stanny

WIZYTA KONSTYTUCJONALISTY W VII LO W ZIELONEJ GÓRZE

W ostatnich miesiącach Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Zielonogórskiego wszedł w porozumienia z kilkoma szkołami średnimi Województwa Lubuskiego. W efekcie tych porozumień w szkołach powstały klasy patronackie WPIA UZ. Praktyczną współpracę Wydziału ze szkołami średnimi regionu, w formie wykładu zainicjował kierownik Katedry Prawa Konstytucyjnego WPIA UZ, prof. Andrzej Bisztyga, który odpowiedział na zaproszenie wystosowane przez dyrektora VII Liceum Ogólnokształcącego im. Jarosława Dąbrowskiego w Zielonej Górze, dr Beatę Joks-Skibińską. Spotkanie oraz wykład z ramienia szkoły koordynowała desygnowana przez dyrekcję historyk, mgr Aleksandra Kuczer, nauczyciel VII LO.

Prof. Andrzej Bisztyga 25 października 2018 r. przedstawił uczniom klasy patronackiej wykład poświęcony Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. jej cechom szczególnym,

jej miejscu w polskim porządku prawnym, dokonał analizy porównawczej, jak również podniósł bieżącą kwestię relacji między prawem krajowym a prawem europejskim. Szczególny akcent prof. A. Bisztyga położył na przegląd dokonania polskiego konstytucjonalizmu w perspektywie historycznej, zwracając uwagę na nasycenie historii polskiego prawa ustrojowego treściami demokratycznymi. Zdaniem prof. A. Bisztygi takie spotkania kadry naukowej Wydziału z uczniami szkół średnich bardzo dobrze służą wzajemnemu poznaniu się i wpisują się w misję Wydziału i Uniwersytetu, potwierdzając ich otwartość na kontakty z lokalną społecznością. Według profesora 100. rocznica odzyskania niepodległości stwarza doskonałą okazję dla intensyfikacji tego rodzaju współpracy.

Joanna Markiewicz-Stanny

WYDZIAŁ ZAMIEJSCOWY W SULECHOWIE

Konferencja Miejsca i postaci walk o niepodległość w 1918 r. jako dziedzictwo kulturowe regionu Środkowego Nadodrza

19 października 2018 r. na Wydziale Zamiejscowym w Sulechowie miała miejsce konferencja *Miejsca i postaci walk o niepodległość w 1918 roku jako dziedzictwo kulturowe regionu Środkowego Nadodrza*, upamiętnia-

FOT. Z WYDZIAŁU

jąca Stanisława Wilhelma Radziwiłła, mieszkańca Klenicy, absolwenta Królewskiego Pedagogium w Sulechowie, adiutanta Marszałka Piłsudskiego. Konferencja odbyła się pod patronatem Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. dr. hab. inż. Tadeusza Kuczyńskiego, Starosty Powiatu Zielonogórskiego Dariusza Wróblewskiego i Lubuskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków dr Barbary Bieliniś-Kopeć. Po powitaniu zgromadzonych gości dr Aneta Kamińska - prezes Fundacji *Patac Bojadła* mówiła

*Panu dr. Sebastianowi Kowalskiemu
wyraży szczerego współczucia i słowa otuchy
z powodu śmierci Mammy

składają
koleżanki i koledzy z Katedry Prawa Karnego
i Postępowania Karnego Wydziału Prawa i Administracji*

na temat *Dziedzictwo kulturowe, a potencjał turystyczny regionu, na przykładzie szlaku kulturowego „Patac i Parki Środkowego Nadodrza”*. Bartosz Skaldawski, Dyrektor Narodowego Instytutu Dziedzictwa przedstawił założenia, cele i możliwości planowania lokalnego dziedzictwa kulturowego na przykładzie Europejskich Dni Dziedzictwa 2018.

Po krótkiej przerwie, dr hab. Leszek Kania, prof. UZ, omówił walki o Kargową i Kopanicę w Powstaniu Wielkopolskim w 1919 r. Przewodniczący Rady Fundacji *Patac Bojadła*, dr Grzegorz Bosy, przybliżył uczestnikom konferencji postać Stanisława Wilhelma Radziwiłła. Ostatnim punktem konferencji było wystąpienie Macieja Radziwiłła,

Prezydenta Rady Fundacji *Trzy Trąby*, który omówił Berlińską odyseję Radziwiłłów *Od pałacu na Wilhelmstrasse do śmierci za Polskę*, po czym odpowiadał na pytania zgromadzonych gości dotyczące historii rodziny Radziwiłłów.

Iga Kruk

*Pani mgr Ewie Majcherek
wyraży głębokiego współczucia z powodu śmierci Mammy

składają
Rada Wydziału, Dziekan i pracownicy
Wydziału Zamiejscowego w Sulechowie
Uniwersytetu Zielonogórskiego*

ZE SPORTU AKADEMICKIEGO

PILOTAŻOWY PROJEKT „AKTYWNY ZIELONOGÓRZANIN” WYSTARTOWAŁ

Ponad trzech chętnych na jedno miejsce. Takiego zainteresowania nie spodziewał się nikt w pierwszej edycji programu. Do biura AZS Uniwersytetu Zielonogórskiego spłynęły ankiety blisko stu mieszkańców Zielonej Góry, którzy deklarowali chęć uczestnictwa.

„Aktywny Zielonogórzanin” to bezpłatny projekt skierowany do osób z nadwagą. Ma on na celu wspomóc osoby w walce ze zbędnymi kilogramami. Uczestnikom pilotażowego projektu AZS UZ zapewnił szereg udogodnień: wykład dot. zdrowego trybu życia, rozmowy indywidualne z dietetykiem, opracowanie indywidualnego planu żywieniowego oraz nieograniczony dostęp do pięciu siłowni w mieście Funfit II.

Jak wynika z ankiet, zmian w swoim życiu pragnie wiele osób. Niekoniecznie wiedzą, jak mają się za to zabrać. Najmłodszą kandydatką była 18-letnia uczennica zielonogórskiego liceum, a najstarszy miał 61 lat.

Ostatecznie do programu przystąpiło 16 pań i 14 panów. Nad uczestnikami czuwają specjaliści: dyplomowany dietetyk Marzena Pałasz oraz trener personalny Funfit II Jurek Witzurki. W spotkaniach uczestniczyła również manager klubu Funfit II Elli Gatzaki oraz kierownik klubu AZS UZ Dawid Piechowiak.

Dawid Piechowiak

FOT. DAWID PIECHOWIAK

MISTRZOWIE POLSKI I WICEMISTRZYNI EUROPY W NASZYM KLUBIE

Październik był wyjątkowym miesiącem dla reprezentacji Ju-Jitsu AZS Uniwersytetu Zielonogórskiego. Zawodnicy sekcji zdobyli czołowe lokaty podczas Mistrzostw Polski Kata Ju-Jitsu Parami, Mistrzostw Polskiej Akademii Ju-Jitsu oraz Mistrzostw Europy Ne-Waza i Fighting.

Mistrzostwach Polski Seniorów Kata Ju-Jitsu Parami: **Tomasz Tomiak, Maciej Sikora** - złoty medal
Mistrzostwa Polskiej Akademii Ju-Jitsu w kat. Grappling: **Wiktoria Mulka** (młodzik), **Marcin Krawczyk** - złoty medal, **Grzegorz Jagowski, Robert Herba** - brązowy medal
Mistrzostwa Europy Ju-Jitsu w kat. Ne-Waza: **Wiktoria Mulka** - srebrny medal
Mistrzostwa Europy Ju-Jitsu w kat. Fighting: **Wiktoria Mulka** - srebrny medal

Maciej Sikora
Dawid Piechowiak

FOT. MACIEJ SIKORA

HORROR W KOŃCÓWKACH PIERWSZOLIGOWYCH SZCZYPIORNISTÓW

Mecz przed własną publicznością z Olimpem Grodków i wyjazdowa potyczka z Anilaną Politechniką Łódzką charakteryzowały się niewyobrażalnymi emocjami. Ostatnie

sekundy, rozstrzygające losy spotkań jednym dawały radość, a innym powody do smutku.

Brzemienne w skutkach okazał się pojedynek w hali przy

ul. Profesora Szafrana 6. W trakcie całego spotkania żadna z ekip nie wyszła na prowadzenie większe niż jedna bramka. Po sześćdziesięciu minutach gry, to ekipa grodkowian cieszyła się ze zwycięstwa 20:19. Czwarta porażka akademików nie napawała optymizmem, stąd sztab szkoleniowy zdecydował się na twardą rozmowę.

Dialog z zawodnikami poskutkował. Po tygodniu przerwy reprezentacja AZS Uniwersytetu Zielonogorskiego udała się do Łodzi, skąd przywozła komplet punktów. Co ciekawe,

FOT. KALINA GEORGICZUK

prym w spotkaniu wiodli gospodarze. Przez niemal całe spotkanie zespół z Grodu Bachusa występował w roli „goniącego”. Na trzy sekundy przed końcem sędziowie podyktoowali rzut wolny na korzyść zielonogórczan, co skrzętnie postanowił wykorzystać Jędrzej Jasiński. Po stronie gości zapanowała niesamowita euforia, po drugiej stronie niedowierzanie.

David Piechowiak

INTEGRACJA POPRZEZ SPORT ZA NAMI III IMP AZS W SZACHACH

W Chorzowie odbyła się już trzecia edycja Integracyjnych Mistrzostw Polski AZS w szachach. W turnieju wystartowało 10 uczelni wyższych i 36 zawodników z całej Polski. Sześciuosobowa reprezentacja AZS Uniwersytetu Zielonogorskiego po trzech dniach intensywnych gier ostatecznie uplanowała się na miejscach: 4. Adam Piasecki, 13. Magdalena Ratajczak, 15. Robert Zielonka, 22. Paula Irska, 28. Sebastian Jagodziński, 33. Marlena Pogorzelska

W rozgrywkach drużynowych zielonogórczanie zajęli III miejsce, zdobywając brąz Integracyjnych Mistrzostw Polski AZS w szachach. Jak do tej pory jest to najlepszy wynik studentów Uniwersytetu Zielonogorskiego. W najbliższych tygodniach zawodnicy sekcji osób z niepełnosprawnościami będą przygotowywać się do IMP AZS w goalball oraz w tenisie stołowym.

Marta Dalecka
David Piechowiak

FOT. MARTA DALECKA

CZEKALI MIESIĄC DO PIERWSZEGO ZWYCIĘSTWA

Niebywałą cierpliwością musieli wykazać się kibice piłki siatkowej. Młody zespół prowadzony przez nowego szkoleniowca w piątej kolejce zainkasował pierwszy komplet punktów. Wcześniej spotkania nie szły po myśli ekipy biało-zielonych. „Urwany” set ze Stoczniewcem Gdańsk, przegrana na własne życzenie z Powiatem Kołobrzeskim i wyraźna przewaga międzyrzeczian w derbowym pojedyn-

ku. Na szczęście doczekaliśmy się przelamania. W stolicy województwa pomorskiego, zielonogórcy siatkarze pokonali Trefl Lębork 3:0. Solidna gra od początku do końca poskutkowała powrotem do Zielonej Góry „z tarczą” i wyraźnie lepszymi nastrojami.

David Piechowiak

RZECZY, KTÓRYCH NIE WYRZUCIŁEM NAGRODA NIKE 2018

Marcin Wicha napisał książkę lekką niczym liść na wietrze. Mimo, że dotyczy spraw ostatecznych jak życie i śmierć. Zaprosił nas do domu swojej niezującej matki. Oprowadza czytelników po labiryncie jej mieszkania. Sentymalna podróż autora jest długa, bo sięga korzeniami powojennych czasów pokolenia jego rodziców. Wędrując odkrywa rozmaite rzeczy. Z każdą z nich wiąże się jakaś rodzinna tajemnica. To ziarno, z którego kiełkują anegdoty, okruszki wspomnień, przebliski pamięci. Na ich podstawie Wicha tworzy opowiadania - miniaturki.

Choć odnalezione rzeczy są banalne: mątełka, tyłka, talerz, skrawki gazet, kartki z kalendarza, to autor nadaje im magicznego blasku. Pozostawione gdzieś kleksy i plamy tworzą przejmujący obraz świata, który przeminął. Autor opowiada o nim porządkując przedmioty. Te, które lubi, pozostawia i umieszcza w swojej książce. Pozostałe - odrzuca. Na kartach pamięci utrwala sposób mówienia swoich rodziców, ich rady i przestrogi. Pisząc tę książkę autor żegna się z nimi i z częścią samego siebie.

Dla Wichi opowieść ma moc terapeutyczną, bo porządkując rzeczy ma sposobność uporządkowania swoich przemyśleń i podsumowania życia swojej matki i bliskich.

Książkę Wichy porównałabym do piaskowej klepsydry. Odmierza ona bowiem czas, który upłynął od dzieciństwa autora aż po śmierć jego matki. Na koniec Wicha troskliwie sporządza listę pozostawionych książek. Przypomina, że matka układała je alfabetycznie. Wśród nich odnajduje poezję Kawafisa. Czy przeczytała wiersz „Dusze starych ludzi”?

Prawie każdy z nas stanie kiedyś przed bolesnym dylematem rzeczy, które pozostały po naszych bliskich. Jak w kalejdoskopie przesuną się wówczas wspomnienia. Pochylimy głowę nad niepojętą tajemnicą życia i śmierci.

Zapraszam do biblioteki.

Donata Wolska

NOWOŚCI WYDAWNICZE

„Konstrukcje stalowe. Belki podsuwnicowe. Estakady. Część II: Estakady. Stupy” Antoni Matysiak i Elżbieta Grochowska. Oficyna Wydawnicza UZ. Zielona Góra 2018. B5. S. 216, ISBN 978-83-7842-322-5.

Niniejsza praca obejmuje całokształt zagadnień potrzebnych do racjonalnego projektowania nowych i rekonstrukcji istniejących słupów estakad suwnicowych. Opracowano słupy pełnościennie typu blachownicowego i słupy typu kratownicowego. Na słupach są oparte belki podsuwnicowe. Podstawowymi obciążeniami słupów estakad są pionowe i poziome reakcje belek obciążonych eksploatowanymi suwnicami oraz wiatrem. Wartościami sił obciążających słupy w opracowanych przykładach są siły wykazane w przykładach w pierwszej części książki: Belki podsuwnicowe.

Publikacja zawiera wiele przykładowych rozwiązań konstrukcyjnych, opatrzone odpowiednim komentarzem i wskazówkami konstrukcyjnymi. Zamieszczone rozwiązania przedstawiono w taki sposób, w jaki należy opracować szczegóły i elementy konstrukcyjne w dokumentacji technicznej. Książka zawiera materiał, do którego opracowania wykorzystano inżynierskie doświadczenie autorów, udokumentowane fotografią obiektu zamieszczonego na jej okładce.

Warunki normowe zmieniają się w czasie, nie zmieniają się natomiast zasady rozwiązywania elementów i zespołów konstrukcji. Z tego względu, w poszczególnych rozdziałach najpierw przedstawiono rozwiązania konstrukcyjne, a następnie zagadnienia statyczno-wytrzymałościowe i warunki normowe.

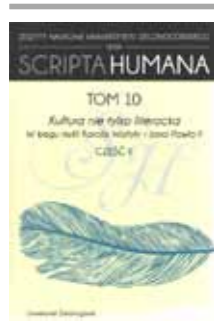
Zgodnie z ustawą o normalizacji z 3 kwietnia 1993 roku, art. 19 z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 stosowanie norm jest dobrowolne. Można w projektowaniu stosować zarówno normy polskie, jak i europejskie. Jest to istotne, gdyż Normy Europejskie EN są mocno rozbudowane i niejednokrotnie warunki wytrzymałościowe w nich opisywane są mało czytelne. Równocześnie zaś niektóre zamieszczone w tych normach rozwiązania konstrukcyjne są nadmiernie uproszczone. Nie wyrażają jednoznacznie stosowanego rozwiązania.

W książce omówiono i przedstawiono zasady projektowania według norm europejskich PN-EN. Tylko niektóre zagadnienia przedstawiono według norm polskich PN. Dla ułatwienia korzystania z norm i książki, w treści zamieszczono numerację wzorów, rysunków i tablic zgodnie z numeracją normową i z kolejnymi numerami własnymi.

Publikacja jest przeznaczona przede wszystkim dla inżynierów zatrudnionych przy projektowaniu i wykonawstwie budownictwa przemysłowego. Można ją również polecić studentom wydziałów budownictwa uczelni wyższych.

Autorzy
nadesłane z WBAiS

„Scripta Humana”, t. 10: *Kultura nie tylko literacka. W kręgu myśli Karola Wojtyły - Jana Pawła II*, red. Dorota Kulczycka, Anastazja Seul, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 280, ISBN 978-83-7842-319-5, ISSN 2353-1681

W niniejszej książce przedstawiamy opracowania autorów, mieszczące się w czterech różnych kręgach tematycznych. Pierwszy aspekt wyznacza temat: Filozofia osoby - artysty - narodu - kultury.

Historiozofia. Autorzy, odnosząc się do tego zagadnienia, podejmują problematykę filozoficzną i ogólnokulturową często obecną w pismach Papieża Polaka. Mówiąc o myśli filozoficznej, nie sposób pominąć tak kluczowych zagadnień, jak problematyka osoby, narodu oraz kultury. Piotr Sroczyński, pisząc o transcendencji osoby w myśli filozoficznej kard. Karola Wojtyły, przypominał syntezę dokonaną przez Karola Wojtyłę łączącego klasyczną filozofię bytu z filozofią podmiotu (świadomości). Autor artykułu wyjaśnia, że w pismach Wojtyły doświadczenie jest kanałem poznawczym, który wskazuje na transcendencję człowieka.

[Ze wstępu]

Wartości językowe i kulturowe obecne w czasopiśmiennictwie polskim do roku 1989. Prace aksjologiczne Język. Literatura. Kultura, red. Anastazja Seul, Joanna Gorzelana, Monika Kaczor, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa twarda, B5, s. 210, ISBN 978-83-7842-320-1

Pytanie o wartości, które kształtują naszą kulturę stawiali sobie już starożytni. Platońska triada - prawda, dobro

i piękno - przez wieki wskazywała drogi rozwoju Europy. Pytanie o wartości, to pytanie o człowieka i o jego odniesienie do rzeczywistości, którą kreuje, dokonując swych wyborów. Przyjęta bowiem przez osobę ludzką hierarchia wartości motywuje do podejmowania określonych działań (bądź też ich zaniechania) zarówno w życiu osobistym, rodzinnym, jak i społecznym, narodowym czy międzynarodowym. Pracownia Badań nad Wartościami w Języku i Kulturze, działająca od 2016 roku w Instytucie Filologii Polskiej na Uniwersytecie Zielonogórskim, rozpoczyna wydawanie serii poświęconej wartościom, które wyznaczały dawniej i wyznaczają obecnie kierunek rozwoju naszej humanistyki.

[Z wprowadzenia]

Anna Szóstak, *Odstony mitu. Metafizyczne źródła myślenia ideowych literatury XX i XXI wieku*, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 264, ISBN 978-83-7842-314-0

Zestawienie pojęcia mitu z pojęciem metafizyki tylko na pierwszy rzut oka wydaje się zabiegiem karkołomnym.

Oba terminy mają zaskakująco wiele wspólnych płaszczyzn znaczeniowych (w rozumieniu różnych nauk - od filozofii po antropologię), łącząc konieczność i ambicję całościowego poznania i opisanie rzeczywistości w obu jej wymiarach - racjonalnym i pozaracjonalnym oraz dążenie do ustalenia i nadania jej niezbędnego w procesie autokreacji sensu i przekraczającej pojedyncze istnienie nadrzędnej sankcji. Oba też dotyczą kwestii fundamentalnych dla ludzkiego istnienia. Metafizyka dzieli z mitem nie tylko obszar zainteresowań, ale też wypełniane przezeń zadania i funkcje - w istocie bowiem, zwłaszcza w obliczu duchowych braków i tęsknot świata ponowoczesnego, potrzeba ich zaspokojenia realizuje się zarówno w wymiarze metafizycznego myślenia, jak i w sposobach wyrażania go w kategoriach mitu. Oba pojęcia mają przy tym także ponadhistoryczny sens, jednak ich uniwersalizm i ważność ujawnia się szczególnie wyraziście w momentach przełomowych i kryzysowych, kiedy pytanie o istotność aktualizuje się w konfrontacji z gwałtownie zmieniającymi się uwarunkowaniami egzystencji poddanej deterministycznej presji biegu zdarzeń i wypadków.

W kręgu twórczości Marii Ossowskiej. Analiza - inspiracja - alternatywy, red. Joanna Dudek, Joanna Zegzuła-Nowak, Paweł Walczak, Tomasz Turowski, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 264, ISBN 978-83-7842-333-1

Oddajemy w ręce Czytelniczkę monografię poświęconą twórczości Marii Ossowskiej, jednej z najwybitniejszych postaci polskiej nauki. Na niniejsze

opracowanie składają się teksty nawiązujące do jej wieloaspektowej spuścizny naukowej. Nie jest to jednak próba kompletnego ukazania miejsca i roli Ossowskiej w nauce ani jednorazowe jubileuszowe przypomnienie postaci i dorobku uczzonej. To dyskusja i refleksje na temat kondycji etyki, środowiska etycznego, wyzwań, z jakimi się ono mierzy i w jakim stopniu pomaga diagnozować i rozwiązywać problemy człowieka. To pewna forma ważnej rozmowy z Marią Ossowską poprzez przytoczenie polemik z wybitnymi polskimi myślicielami: Tadeuszem Czeżowskim, Tadeuszem Kotarbińskim, Andrzejem Grzegorzczakiem, Leszkiem Kotakowskim czy ideologicznych sporów z Adamem Schaffem. To prezentacja własnych poglądów autorów niejednokrotnie krytycznych w stosunku do twórczości Marii Ossowskiej, na temat etyki, psychologii moralności, socjologii moralności, etosu, metodologii. To również wydobycie poprzez naukową rozmowę z uczoną tych wątków, tropów, które we współczesnej etyce ukazały się szczególnie istotne: powinności obywatelskie w ustroju demokratycznym, wzór uczonego, wątki feministyczne, specyfika etyki zawodowej, problem kreatywności w etyce, geneza idei praw zwierząt, nauczanie etyki w szkołach wyższych.

[Ze wstępu]

„Psychologiczne Zeszyty Naukowe: nr 1/2018: *Człowiek w całości życia: rodzina - edukacja - praca*, red. Tatiana Rongińska, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 230, ISSN 2451-1420

Człowiek nie może żyć i funkcjonować poza swoją płciowością. Bycie kobietą lub mężczyzną to nie jedna z wielu cech danej osoby, ale jego sposób bycia osobą. Płciowość bowiem ujmując całego człowieka, wpływa na jego osobowość, zachowanie się, określa sposoby myślenia, podejście do życiowych zadań, rozwiązywania problemów, pełnienia ról małżeńskich i rodzicielskich, wpływa na sposoby kontaktowania się z samym sobą i z innymi ludźmi. Ważnym warunkiem, aby kobieta mogła być dobrą matką i aby mężczyzna mógł być dobrym ojcem oraz żeby mogli oni właściwie wychowywać dzieci w rodzinie muszą być poprawne relacje i więzi między małżonkami. Są one podstawowymi więziami rodzinnymi i mają ogromny wpływ na życie każdego członka rodziny oraz na stosunki rodziców i ich dzieci. Spójność tych więzi oraz relacje w rodzinie mają wpływ na poczucie bezpieczeństwa każdego dziecka oraz na jego rozwój psychiczny i społeczny.

[Fragment wprowadzenia]

Maria Agnieszka Paszkiewicz, *Zatrudnialność osób z niepełnosprawnościami w świetle capability approach*, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa twarda, B5, s. 472, ISBN 978-83-7842-332-4

Aktywizacja zawodowa osób zagrożonych wykluczeniem z rynku pracy (w szczególności niepełnosprawnych) nie jest zadaniem prostym. Niezależnie od poziomu rozwoju gospodarczego i dobrobytu państwa borykają się

z niskimi - w porównaniu z osobami sprawnymi - wskaźnikami aktywności zawodowej i zatrudnienia. W światowej historii polityki społecznej funkcjonowały różne rozwiązania w tym zakresie - od całkowitego wykluczenia przez równoległe rynki pracy (konkurencyjny, chroniony) do daleko posuniętej inkluzji. Współczesne rozwiązania mają często charakter hybrydowy - łączą podejście oparte na prawach: praw człowieka w ogólności (Powszechna Deklaracja Praw Człowieka, 1948; Międzynarodowy Pakt Praw Gospodarczych, Społecznych i Kulturalnych, 1966; Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, 1966; Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej, 2010), jak również praw osób z niepełnosprawnościami (Karta Praw Osób Niepełnosprawnych, 1997; Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych, 2006), z legislacyjnymi wymogami nakładanymi na pracodawców (system kwotowy).

[Ze wstępu]

Dobra osobiste w prawie cywilnym, prasowym i karnym, red. Martyna Łaszewska-Hellriegel, Magdalena Skibińska, „Acta Iuridica Lebusana”, vol. 8, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 242, ISBN 978-83-7842-326-3

Dlaczego w artykule 23 kodeksu cywilnego nie wymieniono dobra osobistego życia? Można snuć pewne przypuszczenia. Przede wszystkim takie, że nie przewidywano, aby cywilnoprawne instrumenty

ochrony dóbr osobistych mogły być wykorzystywane do ochrony tego zagrożonego - bo przecież nie już naruszonego - dobra osobistego (chronionego przepisami prawa publicznego, nie tylko, choć przede wszystkim karnego). Nie sposób przy tym dopuszczać, że oczywista otwarta formuła wskazania w tym przepisie

dóbr osobistych „w szczególności” miała uwzględniać nie tylko u zarania możliwość ochrony także życia. Jakież bowiem inne donioślejsze dobro powinno być wymienione w nim przed zdrowiem? I czyż nic - właśnie doniosłego - nie wynika z tego, że ze swoistą, rzadko dostrzeganą, a przecież wymowną ostentacją, nie życie ulokowano na początku człowieczych dóbr wskazywanych w ustawie w szczególności.

[Ze wstępu]

Anna Karczewska and Piotr Rozmej, *Shallow water waves - extended. Korteweg-de Vries equation. Second order perturbation approach*, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 222, ISBN 978-83-7842-342-3

This book provides an up-to-date (2018) presentation of the shallow water problem according to a theory which goes beyond the Korteweg-de Vries equation. When we began study-

ing nonlinear partial differential equations in 2012, we were struck by the high number of seemingly miraculous results obtained within the KdV theory. Yet, realizing that this marvelous theory had been derived from more general laws of hydrodynamics serving solely as first order perturbative approximation with respect to some small parameters, we were curious about the consequences of an extension of the perturbative approach to the next (second) order. The direct extension of KdV to the second order has been known since 1990 as the *extended KdV equation*. For short we call it KdV2. This equation is derived under the same assumptions as KdV and applies to the at-bottom case. As beginners in the field, we asked whether it was possible to derive an extended KdV type equation for an uneven bottom according to the same perturbative approach.

[Fragment przedmowy]

„Thaloris” vol. 2/2017, Herausgegeben von Cezary Lipiński und Wolfgang Brylla, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 334, ISSN 2543-8689

Die kolonisierte Welt ist eine zweigeteilte Welt. Die Trennungslinie, die Grenze wird durch Kasernen und Polizeiposten markiert. Nach über fünfundsünfzig Jahren kann man heute kaum umhin, dieser wohl meistzitierten These aus Frantz Fanons *Die Verdammten dieser Welt* (1961) - mit allen notwendigen zeit- und situationsbedingten Korrekturen - immer noch eine frappierende Aktualität zuzugestehen. So sagte zum Beispiel neulich der brasilianische Staat der Favela-Kultur den Kampf an und ging mit Tausenden Soldaten gegen die Armenviertel in Rio de Janeiro vor. 2014 demonstrierten in Hamburg Rollstuhlfahrer, weil die Kammerspiele, die sich in Anlehnung an den französischen Blockbuster *Intouchables* gerne des Themas der Behinderung annahmen, ursprünglich die Teilnahme der Behinderten an der Premiere gar nicht vorsahen.

[Ze wstępu]

Marek Biszczyński, *Sprachwandel im Bereich der verbalen Morphosyntax: Eine korpusgestützte Untersuchung am Handschriftenmaterial der Schweidnitzer Kanzlei im*

13.-16. Jahrhundert, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa twarda, B5, s. 592, ISBN 978-83-7842-335-5

Das vorliegende Buch entstand in den Jahren 2014-2018 und wurde als eine Habilitationsschrift konzipiert. Die in dieser Zeit durchgeführte Analyse basiert allerdings auf früherer langjähriger Arbeit an umfassendem archivalischem Handschriftenmaterial, seiner kritischen Vorbereitung, detaillierten Edierung und

schließlich philologischen und linguistischen Auswertung. Das umfangreiche Korpus der Analyse wurde zu dem größten Teil aufgrund der Transliterierung der spätmittelalterlichen und frühneuzeitlichen Handschriften vom Autor erstellt. In der vorliegenden Studie wird hauptsächlich erstrebt, sprachhistorische Einzelzustände und den daraus erfolgten Wandel innerhalb der Verbalformen in der Zeit zwischen dem Spätmittelhochdeutschen und dem Frühneuhochdeutschen in Niederschlesien an einem chronologisch und diatopisch streng beschränkten, dabei aber authentischen und repräsentativen Originalmaterial zu erfassen und an entsprechenden Handschriftenpassagen darzustellen. Die Arbeit ist speziell auf die Einbeziehung des authentischen Sprachstoffes in die linguistische Sprachwandlerforschung ausgerichtet. Somit schreibt sie sich in den seit einigen Jahren immer stärker postulierten Gedanken der Methodologie der Sprachgeschichtsforschung ein, womöglich ausschließlich an originalem Material zu arbeiten und sich nicht auf künstlich erstellte Fassungen von Standardwerken, sondern auf authentische regionale Sprachidiome zu fokussieren.

[Fragment przedmowy]

Grzegorz Jędro, Leszek Jerzak, Marcin Bocheński, Olaf Ciebiera, Paweł Czechowski, Sławomir Rubacha, Lubuski atlas Ornitologiczny. Ptaki lęgowe Ziemi Lubuskiej, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa twarda, B5, s. 458, 978-83-7842-324-9

Pierwsze dekady XXI w. to okres dynamicznych przemian społecznych i gospodarczych w Polsce. Z jednej strony wzrastająca konsumpcja dóbr, a z drugiej wprowadzanie nowych technologii w przemyśle, rolnictwie czy leśnictwie sprawiają, że wzrasta eksploatacja zasobów naturalnych. Nie pozostaje to bez negatywnego wpływu na środowisko przyrodnicze i poszczególne jego komponenty. Najczęściej objawia się to niszczeniem siedlisk i w konsekwencji zmniejszaniem lokalnej różnorodności gatunkowej flory i fauny. Jednocześnie pewna część gatunków roślin i zwierząt, charakteryzujących się większą plastycznością siedliskową, dostosowuje się do szybko zmieniających się warunków, zwiększając swoje zasięgi występowania oraz liczebność. Jedną z grup zwierząt cieszącą się szczególnym zainteresowaniem nie tylko wśród zawodowych biologów, ale i obserwatorów przyrody amatorów są ptaki. Z tego powodu należą do najlepiej zbadanych grup kręgowców. Z uwagi na stosunkową łatwość prowadzenia obserwacji i możliwości efektywnego pozyskiwania dobrej jakości danych o zmianach zachodzących w ich populacjach ptaki odgrywają ważną rolę zarówno w ocenie stanu środowiska, jak i zmian w nim zachodzących.

[Ze wstępu]

Małgorzata Karczewska, Forestierismi nella stampa femminile italiana e francese analisi qualitativa e quantitativa, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, oprawa miękka, B5, s. 388, ISBN 978-83-7842-300-3

Gli esiti dell'analisi quantitativa dovrebbero anche dare la risposta alla domanda sull'influsso reale della politica linguistica sul numero di prestiti che vengono usati nelle pubblicazioni, visto che l'Italia e la Francia differiscono per quanto riguarda l'approccio verso i forestierismi: in Italia la politica linguistica praticamente non esiste, mentre in Francia si introducono soluzioni legali mirate alla riduzione del numero dei prestiti che appaiono nei media e nella pubblicità. L'analisi verificherà la loro efficacia. L'opera è divisa in due parti ben distinte: la parte teorica e la parte analitica. La parte teorica si articola in due capitoli, in cui si analizzano rispettivamente: il fenomeno della neologia lessicale con maggior attenzione rivolta alla questione del prestito ed il funzionamento del prestito nella lingua che lo riceve con alcuni riferimenti alla stampa in quanto un fenomeno sociale e culturale, ma anche linguistico. Le riflessioni teoriche sui forestierismi e sulla stampa si basano su diverse pubblicazioni di linguisti italiani e francesi, ma anche quelli anglofoni e polacchi.

[Ze wstępu]

zebrata Ewa Popilka
Oficyna Wydawnicza

BB UZ MA 20 LAT!

Obchody 20-lecia Big Bandu Uniwersytetu Zielonogórskiego rozpoczęły się czerwcowym koncertem 20 YEARS IN FULL SWING w auli uniwersyteckiej, podczas którego z BB UZ wystąpili m.in. Andrzej Dąbrowski i Wojciech Myrczek. Później był koncert inauguracyjny na rozpoczęcie roku akademickiego, w którym gościnnie wystąpiła Lora Szafran i zaraz potem, bo już 26 października, Big Band UZ pod dyrekcją Jerzego Szymaniuka wziął udział w 34. Głogowskich Spotkaniach Jazzowych. W Sali widowiskowej Miejskiego Ośrodka Kultury odbył się koncert pt. Sinatra, Cole, Bennett - mistrzowie swingu. W Głogowie z uniwersyteckimi jazzmanami wystąpił Wojciech Myrczek.

ZDJĘCIA Z KONCERTU NA IV STRONIE OKŁADKI

UNIwersytet Zielonogórski Nr 8 | 256 | listopad 2018

MALARSTWO DYPLOMY 2018

Sybia Jamuszewska

Beata Żyła

Adam Łucki

Izabela Sak

od lewej: Katarzyna Grzbias Banaszewska, Żyvia Leszkowicz-Baczyńska, Mariusz Kowalski, Renata Grestuk-Kowalska

od lewej: Paulina Zdanowicz, Anna Poręba

u góry: Marta Rajewska, na dole od lewej: Marta Rajewska, Beata Jakielska, Dorota Wnęk

od lewej: Marta Olszańska, Elżbieta Łojowska, Barbara Cap, Barbara Cap, Elżbieta Altevogt, Grażyna Rymaszewska

